COLECȚIA

Iubiri de poveste

MIA MARLOWE

Darul atingerii

SERIA „ATINGEREA SEDUCȚIEI“

Griffin Nash, conte de Devonwood, își argumentează sieși că încercarea de a o seduce pe domnișoara Emmaline Farnsworth este justificată de dorința lui de a-și proteja fratele mai mic și de a-l împiedica să își aleagă o soție care nu e pe măsura lui. În definitiv, dacă fratele său, Teddy, își dă la timp seama că ademenitoarea Emmaline nu e demnă de încrederea lui, este foarte posibil să își piardă interesul pentru ea și să renunțe la o asemenea relație nepotrivită. În realitate însă, motivația lui Griffin este cu totul diferită: în una dintre viziunile lui se vede alături de nimeni alta decât Emmaline. Și, până acum, aceste viziuni au devenit tot timpul realitate, oricât ar fi încercat el să le schimbe sau să le împiedice. De data asta, viziunea este prea realistă pentru a fi măcar pusă la îndoială – și prea înnebunitor de plină de pasiune pentru a putea fi ignorată.

Cu toate acestea, Emmaline nu este așa ușor de ademenit cum s-ar fi așteptat Griffin – și nici nu e venită în Anglia în căutarea unui soț bogat. Nu, motivul vizitei ei la reședința celor doi frați este unul mult mai șocant... deși faptul că un conte atât de chipeș i-a căzut în mreje se dovedește cel mai bun și mai neașteptat lucru ce ar fi putut rezulta din vicleșugurile ei.

Mia Marlowe, autoare premiată de romane istorice romantice, a primit numeroase elogii încă de la debut. Până în prezent, cărțile ei au fost traduse în 10 limbi, numărându-se printre prezențele constante în topurile *New York Times* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1065-2
9 786063 310652
Alma

MIA MARLOWE

Darul atingerii

Touch of a Scoundrel
Mia Marlowe
Copyright © 2012 Diana Groe

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Darul atingerii
Mia Marlowe

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARLOWE, MIA
Darul atingerii / Mia Marlowe.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-1065-2

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

MIA MARLOWE

Darul atingerii

Traducere din limba engleză
Mihaela Sofonea/Graal Soft

Alma

Capitolul 1

Devonwood Park, 1844

Griffin se ruga rareori la biserică. În răstimpul în care ochii tuturor erau închiși, arunca o privire spre sânii tot mai mari ai Sabrinei Ashcroft. Toți băieții de 14 ani din comitat erau fascinați de protuberanțele care începeau să-i rotunjească pieptul. Când se holba la rotunjimile acelea încântătoare, corpul lui era invadat de senzații intense, care îi alungau gândurile de la rugăciune.

Dar vorbea cu Dumnezeu acum, în timp ce își îndemna calul spre vârful dealului.

„Fă ca întârzierea să fie îndeajuns", repetă Griffin. Crupele puternice ale animalului tresăltau și se flexau sub el, în timp ce îl forța să urce panta abruptă. Nu spuse „te rog", nici calului, nici Celui Atotputernic. Era, la urma urmelor, moștenitorul tatălui său, iar Devonwood era o moșie veche și venerată.

Un pair al regatului pretindea obediență din partea supușilor săi și oferea curtoazie cu parcimonie egalilor săi. Griffin își iubea tatăl și se temea de el la fel de mult pe cât îl povățuia vicarul să-l iubească și să se teamă de Dumnezeu. În mintea sa, cei doi se întrepătrunseseră atât de strâns, încât bănuia că părintele său, contele, vorbea cu Domnul ca și când ar fi fost egali.

Însă Griffin simți că pieptul i se umplea de un imbold imperios și începu să adauge un „te rog" tăcut la rugăciunea sa repetată.

Opri calul în loc și cuprinse cu privirea pajiștile unduitoare de pe moșia străveche a familiei sale. Ochii îi fură atrași de o mișcare încețoșată. Își miji privirea spre călărețul singuratic care galopa pe aleea flancată de arbori, ce ducea spre castelul stingher care încorona parcul Devonwood. Stomacul i se strânse de neliniște.

Soarele izbucnea din spatele unui banc de nori dinspre apus, strălucind cu o putere neașteptată pentru ceasul acela târziu al zilei. Parfumul dulce al fânului proaspăt cosit plutea pe deasupra gardului viu. Ciocârliile își înălțau cântecul în văzduh. Era un moment care ar fi trebuit să desfete orice tânăr, dar sentimentul straniu că mai trăise cândva clipa aceea îi stoarse până și ultimul dram de bucurie.

Palmele îi deveniră umede și lipicioase, iar inima care îi bubuia îi fu cuprinsă de o carapace tare. Nu trebuia să se întrebe ce vești îl făceau pe călăreț să își îmboldească animalul să gonească mâncând pământul.

Știa.

Misiva din dimineața aceea fusese atât de limpede, că îndrăznise să încalce regula tatălui său și îl avertizase ce îi „arătase" darul pe care îl avea. Griffin ezita să îl numească astfel, dar mama lui insistase că înzestrarea de a întrezări viitorul atingând obiecte neînsuflețite era dreptul transmis prin naștere, din familia ei, moștenit la fel de direct ca părul precum pana corbului și ochii cenușii ca norii de furtună.

Însă contele nu pleca urechea la astfel de lucruri stranii. Își lua fiul la bătaie ori de câte ori acesta recunoștea că a avut o viziune asupra viitorului, chiar dacă evenimentele se desfășurau întotdeauna întocmai cum spunea Griffin că aveau a se desfășura.

Griffin nu putea niciodată să anticipeze ce urma să declanșeze ploaia de scântei din capul său. Putea fi atingerea întâmplătoare a unei bucăți de piele sau a unei bucăți de lemn sculptat. Era posibil ca viitorul să-i fie adus de șoapta unei cești de porțelan. Când îi strânsese mâna tatălui său în semn de rămas-bun în dimineața aceea, inelul cu sigiliu al contelui numai că nu țipase ce urma să vină.

După ce *văzuse* ce îl aștepta pe tatăl său în dimineața aceea, Griffin îl implorase să își schimbe planurile și să mai rămână la țară încă o zi.

– Prostii! spusese tatăl său, apoi îl biciuise pentru „porcăriile acelea țigănești".

Pedeapsa nu amânase plecarea contelui decât cu cincisprezece minute, așa că Griffin tăiase hamurile tatălui său cu pumnalul

de la cingătoare. Ceea ce îl făcuse pe conte să mai întârzie un ceas, făcându-l să-i promită fiului său că urma să se aleagă cu o nouă snopeală într-o săptămână.

– Nu îndrăznesc să o fac acum, spusese contele printre dinții încleștați. Sunt prea furios pe tine și mă tem că nu m-aș mai opri odată ce aș începe.

Lui Griffin nu-i păsa. Primea bucuros bătaia dacă asta însemna că tatăl său avea să se întoarcă. Singurul lucru care conta era să împiedice viitorul pe care îl *văzuse*.

– Te rog, fă în așa fel încât să fi trecut îndeajuns timp, șopti el, în timp ce viitorul dădea năvală asupra lui, adus de călărețul care galopa spre căminul său.

Griffin dădu pinteni calului și coborî dealul în goană pentru a ieși în calea călărețului. După ce trecu peste podul rabatabil și pătrunse în curtea interioară, văzu că mama lui ieșise să întâmpine călărețul. O ținea pe micuța Louisa pe șold, iar fratele său Teddy stătea agățat de fustele ei. *Maman* nu se bazase niciodată pe doici sau guvernante când venea vorba despre odraslele ei. Era încă una dintre ciudățeniile ei care îl făceau pe Griffin să se întrebe uneori de ce tatăl său, convențional până în măduva oaselor, o alesese.

Până să-și oprească bidiviul și să descalece, călărețul începuse deja să dea glas soliei.

– A fost un accident blestemat și de neînchipuit, spuse omul, dând din cap agitat. Trăsura contelui s-a izbit cu diligența într-o curbă. Îmi pare nespus de rău că trebuie să v-o spun, milady. Birjarul și lacheul se vor reface, dar Lord Devonwood a fost prins în interiorul echipajului, și ne-am dat de ceasul morții încercând să-l scoatem afară. Excelența Sa... a murit înainte ca doctorul să apuce să oprească sângerarea.

– Dar diligența ar fi trebuit să treacă mult mai devreme.

Cuvintele aveau gust de fiere când se desprinseră de pe buzele lui Griffin.

– A avut întârziere, spuse omul. Au trebuit să înlocuiască o roată chiar lângă Shiring-on-the-Green.

Plămânii lui Griffin se goliră de aer. Dacă nu s-ar fi amestecat... dacă l-ar fi lăsat pe tatăl său să plece atunci când intenționase...

Văzu negru în fața ochilor, până când se forță să tragă aer în piept. Crestăturile de bici de pe spinare îl înțepară din nou.

Pe chipul mamei lui șiroiau lacrimile. Când se clătină ușor, o cuprinse în brațe, echilibrând-o. Dat fiindcă mama lor începuse să plângă, micul Teddy începu să urle, iar Louisa îl susținu cu scâncetele ei.

În acel moment ireal, Griffin observă brusc cât de scundă devenise mama sa. Creștetul îi ajungea exact sub bărbie.

– Ce să fac acum, conașule Grif... adică Lord Devonwood? întrebă călărețul, ploconindu-se respectuos.

„Lord Devonwood." El era conte acum. Întreaga povară a averii și a tuturor supușilor săi apăsa pe umerii săi de copil de paisprezece ani. Între o răsuflare și următoarea, copilăria lui Griffin dispăru pentru totdeauna.

– Du-te la Shiring-on-the-Green și trimite trupul tatălui meu acasă pentru înmormântare, spuse el, recunoscător că vocea sa nu alesese momentul acela pentru a ieși pițigăiată, ca de adolescent. Începu să simtă cum îl săgetează o durere în spatele ochiului drept. Se întâmpla uneori când avea o viziune. Era prima dată când migrena se declanșa atât de târziu. Apoi caută-l la Londra pe omul care se ocupă de afacerile noastre și spune-i să pregătească socotelile moșiei săptămâna aceasta. Sunt lucruri de care trebuie să ne ocupăm.

Observă că deja adoptase obiceiul tatălui său de a vorbi despre sine la plural.

În timp ce își conducea mama înapoi în casă, își aminti de lecția de săptămâna trecută a domnului Abercrombie. Preceptorul său îi spusese că teologii și filosofii dezbăteau deseori dacă viitorul era imuabil sau nu.

– Soarta, stelele sau un Dumnezeu milostiv dictează cursul vieților noastre? întrebase domnul Abercrombie. Sau ne conducem propriile suflete?

Griffin pledase pentru liberul-arbitru, dar era o dezbatere la care nu avea să mai ia parte niciodată. După ziua de azi, știa răspunsul.

Viitorul era prestabilit, fie de Dumnezeu, fie de diavol, fie de hazard. Încercase de zeci de ori să împiedice împlinirea viziunilor

sale, dar nu reușise niciodată să schimbe nici măcar o dată rezultatul.

Niciodată.

Ba chiar soarta se folosea de amestecul său. Era ca și cum ar fi încercat să oprească vântul. Timpul nemilos nu făcea decât să-l împingă înainte, oricât de tare i s-ar fi împotrivit.

Hotărî să nu mai încerce acest lucru niciodată.

Capitolul 2

Londra, 1860

Lord Devonwood se opri lângă hortensie pentru a se uita mai bine la tânăra fermecătoare care ședea pe banca de piatră. „Nu în fiecare zi dai peste o nimfă în grădină, înainte de micul dejun."

Numele lui complet era Griffin Titus Preston Nash, dar de la moartea tatălui său nimeni nu i se adresase altfel decât folosindu-i titlul sau prescurtarea acestuia, „Devon". Ba chiar încetase să se mai gândească la sine însuși folosind alt nume. Însă tânăra din grădina sa era de o grație ieșită din comun.

Sângele i se încinse, de parcă ar fi fost încă tânărul Griffin, ca și când nu ar fi fost împovărat de responsabilitățile unei moșii vaste și de toate viețile care depindeau de el pentru fiecare îmbucătură pe care o vârau în gură și pentru fiecare monedă din buzunare.

Femeile se găteau de obicei ca niște păunițe când îi erau prezentate lui Devon, dat fiind că era considerat de doamnele respectabile din înalta societate extrem de „eligibil". Doamna pe care o avea sub priviri era preocupată de un caiet de schițe și habar nu avea de prezența lui. Se putea desfăta după placul inimii cu frumusețea ei lipsită de pretenții, fără grija că ar putea lua cineva aminte, calculându-și interesul și sperând să aibă sorți de izbândă.

Un holtei care voia să rămână în această fericită ipostază trebuia să fie mereu cu ochii în patru.

Încântătoarea femeie din grădină era o ocazie neașteptată de-a se lăsa distras de la durerea ce-i zvâcnea în tâmple. Devon aproape că binecuvântă durerea insuportabilă care îl făcuse să se decidă să ia o gură de aer proaspăt în dimineața aceea, înainte de a se duce la culcare. Se așteptase să fie alinat de mirosul dulce de lavandă, de zumzetul adormitor al albinelor din florile de sunătoare și de susurul fântânii. Bolțile umbrite ale grădinii din spatele casei sale din Londra îi alinau ochii sensibili la lumină. Micul lui eden liniștit îi ușura deseori suferința când își folosea „darul" în exces.

Alternativa era să se pună pe băut, ceea ce îi îngreuna gândirea, sau să recurgă la opiacee, care i-ar fi anihilat-o cu totul. Devon era hotărât să reziste acestor remedii cât mai mult posibil.

Soarta fusese mărinimoasă de-a lungul nopții lungi petrecute la masa de jocuri de noroc de la club. Deși pierdea frecvent bani la bursă, pachetul de cărți nu îl mințea niciodată. Darul atingerii îi îngăduia să compenseze neajunsurile din catastifele moșiei după un joc de whist sau de pocher.

Devon înaintă pe potecă și privi spre fată din spatele umbrarului. În loc să admire flora care îi dădea atâtea bătăi de cap grădinarului, se concentra asupra unei statui a lui Dionis în stare de ebrietate. Cu capul plecat, cu limba rozalie între dinți, trudea absorbită la desen.

De când se zvonise că regina Victoria se îndeletnicea cu schițe și acuarele, toate femeile din Anglia se închipuiau artiste amatoare.

Dar asta nu explica totuși prezența tinerei în grădina lui.

Devon veni în spatele ei, trecând pe lângă trandafiri pentru a o putea privi neobservat dintr-un unghi mai bun.

Un spin îl zgârie pe dosul palmei. Și-o scutură, ducând-o automat la gură pentru a-și suge mica rană, în vreme ce ochii îi rămaseră la linia suplă a spatelui femeii. Fustele ei largi îi scoteau în evidență talia subțire.

O singură buclă arămie scăpase de sub bonetă și îi atârna umedă pe ceafă. Pielea ei catifelată părea înrourată și trandafirie în soarele cald al dimineții. Fu surprins de impulsul de a depune un sărut în locul acela, dar și-l reprimă imediat.

Nu că Devon ar fi fost vreun pustnic. Doar că avea grijă să nu își facă de lucru cu genul de femeie care arăta de parcă ar fi trebuit să bați drumul până la biserică în cazul în care ți-ai fi îngăduit prea multe. Cu gulerul ei închis până la gât și cu mânecile proaspăt apretate, femeia de dinaintea lui părea a face parte din această tagmă, deși corsajul strâmt dădea la iveală un piept generos.

Dar ce bărbat nu ar fi preferat să-și îngăduie diverse lucruri, atunci când o putea face?

Se apropie, astfel încât să poată trage cu ochiul peste umărul ei, pentru a-i vedea desenul. Îl surprinsese pe Dionis perfect, în toate detaliile, chiar și jetul de apă care țâșnea din membrul flasc al zeului în bazinul fântânii de piatră. Judecând după redarea precisă de pe pagină, doamna nu era întocmai o amatoare într-ale desenului.

Și dădea dovadă de o înțelegere mai mult decât precisă a anatomiei masculine.

– Îmi iei lumina, spuse ea fără să ridice privirea.

Devon făcu un pas în lături, astfel încât umbra lui să nu mai cadă asupra paginii ei. Fu răsplătit cu o perspectivă clară asupra profilului ei delicat. Nasul ei ușor cârn îl încânta. Însemna că, deși era spectaculos de încântătoare, nu era perfectă.

Perfecțiunea era plictisitoare. Și deseori exigentă.

– Schița nu pare să fi avut de suferit de pe urma intruziunii mele, spuse el. Ai o mână foarte bună la desen, dacă pot spune astfel.

– Poți. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet satisfăcut, de felină, la auzul complimentului. Nu m-ai stânjenit deloc. Aproape am terminat.

Nu o stânjenise deloc? Se aștepta la o scuză, căci ea era cea care îi încălca proprietatea. Accentul plat și neobrăzata siguranță de sine îi spuneau că avea de-a face cu o americancă.

– Ești din America, nu-i așa?

Își ridică privirea spre el și își dădu ochii mari și căprui peste cap auzind că spusese un lucru cât se poate de vădit.

– Sută la sută.

O englezoaică ar fi trebuit să fie prezentată oficial înainte de a începe o conversație cu cineva complet străin. Americanii erau incredibil de toleranți cu așa ceva. Devon se așeză lângă ea pe bancă.

Era grădina sa, la urma urmelor, iar capul continua să-i zvâcnească, laolaltă cu sângele care îi năvălea prin vene. Nu era cazul să fie ceremonios, mai ales că doamna nu părea deranjată de faptul că nu era deloc protocolar.

– Nu doar accentul te trădează, să știi.

– Chiar? Își îndreptă din nou atenția asupra paginii, adăugând câteva umbre care puseră în lumină musculatura zeului. Ce altceva te face să presupui că sunt din America?

Englezoaicele pe care le cunoștea el aveau de obicei trăsături mai angulare, ba chiar ascuțite. Pomeții acestei doamne erau rotunzi, și avea nasul acela cârn atât de des prezent la cei de peste Atlantic. Cu ochii îndepărtați, buzele cărnoase și o bărbie delicată, avea un chip absolut fermecător, aproape ca de zână, dar decise că nu ar fi în avantajul său să i-o spună.

Femeile erau imprevizibile când venea vorba despre opiniile masculine legate de felul în care arătau. Sincer, de ce l-ar întreba sora lui dacă un anumit model de pe materialul unei rochii o făcea să arate rotofeie dacă nu ar vrea cu adevărat un răspuns sincer?

Devon hotărî să se oprească la ceva mai sigur.

– În primul rând, alegerea subiectului îți trădează naționalitatea. O domnișoară din Anglia ar desena trandafiri de grădină, nu o statuie nud, explică Devon, studiindu-i lucrarea.

Dacă imaginea spunea ceva, cunoștințele ei despre specia masculină erau detaliate și absolut precise. Poate că o judecase greșit din pricina toaletei austere. Era posibil ca această domnișoară din America să fie cât se poate de deschisă la câteva avansuri.

Îl privi țintă, iar pupilele care i se dilatau îi întunecară ochii, făcându-i să capete culoarea intensă a cafelei. Efectul fu hipnotic.

„Te poți pierde în adâncurile acestea întunecate."

– Să alegi să desenezi flori în locul acestei statui magnifice spune multe despre firea insipidă a domnișoarelor din Anglia, zise ea cu convingere.

Devon își înăbuși un râset. Chiar dacă era de acord cu aprecierea ei, cineva trebuia să ia partea englezoaicelor.

– Și totuși, trandafirii de grădină sunt foarte apreciați pe această insuliță.

– Fără îndoială, dar, oricât de încântător ar fi, trandafirul nu stimulează emoțiile cu nimic, nu are nici o intensitate a sentimentului. Pur și simplu nu există nici un potențial pentru drama necesară artei.

– Nu? Să spunem că florile i-ar fi oferite unei doamne care le-ar refuza și le-ar arunca pe aleea unei grădini, sugeră el, nu că s-ar fi sinchisit prea mult cu ceva atât de efemer precum sentimentele. Nu ar însemna că sentimentele cuiva sunt la mijloc?

– De acord, dar simpla floră nu se poate totuși compara cu posibilitățile oferite de statuia aceea. Vreau să spun, uită-te la el. Flutură o mână zveltă spre Dionis. Pe degetul mijlociu avea o pată de cerneală și o mică bătătură. Era limpede că folosea penița deseori pentru a desena. Dionis e un studiu al contrastelor, sublim și corupt, puternic fizic și corupt moral.

Ca să nu mai pomenim că era complet gol.

– Faptul că e gol nu te deranjează?

– Nici măcar nu mi-ar trece prin cap să îl acopăr cu o frunză de smochin, spuse ea, fără a roși câtuși de puțin. Frumusețile formelor umane nu sunt deloc lascive.

Devon zâmbi. O femeie care nu era într-atât de prostuță încât să se lase tulburată la vederea unui trup gol de bărbat. Ar pune prinsoare că ea nu simțea nici nevoia de a numi un picior de pian „membru". Era de o excentricitate reconfortantă.

– Ah, dar acest Dionis nu se dorește a fi om, după cum știi.

– Nu, dar olimpienii erau pur și simplu și neîndoielnic oameni, spuse ea, îndepărtându-și cârlionțul brun-roșcat care îi ieșise de sub bonetă și îi căzuse pe frunte. Câteva șuvițe arămii scânteiară printre buclele mai întunecate. Dacă nu mă înșel, această statuie este o reproducere după una antică, de prin secolul I, judecând după atenția acordată preciziei. Ar fi un sacrilegiu să o modifici. Dacă anticii nu aveau nici o jenă în să-și portretizeze zeitățile astfel, cine suntem noi să ne sfiim?

O reproducere? Devon plătise o căruță de bani pentru blestemăția aceea. Durerea care îi zguduia capul se înteți.

– Ce te face să crezi că nu este originală?

Ea îi aruncă o privire piezișă.

– Marmura a fost avariată pentru a da impresia că e străveche, dar garantez că nu are mai mult de două sute sau trei sute de ani. Nu te posomorî. Este o copie excelentă. Foarte subtilă. Nu e de mirare că ar păcăli pe aproape toată lumea.

Îl păcălise pe el.

– Deci ești expertă în arta antică?

– Câtuși de puțin, dar știu pe cineva care este, spuse ea vioaie, îndreptându-și spatele și ridicând bărbia. Tatăl meu este dr. Montague Farnsworth, unul dintre cei mai cunoscuți egiptologi din lume, deși are cunoștințe vaste și despre cultura romană și cea greacă. Dacă știu ceva despre aceste subiecte este pentru că am onoarea de a-i fi asistentă în muncă.

Devon nu auzise niciodată de dr. Farnsworth, însă nu era ca și când ar fi fost interesat de antichități.

Cumpărase statuia pentru a satisface capriciul mamei sale de a avea o grădină cu tematică clasică. Contesa sperase să aibă ceva asemănător colecției de driade de marmură a lui Lady Hepplewhite.

– O adevărată urnă grecească trezită la viață, spusese ea, referindu-se la statuile din grădina lui Lady Hepplewhite.

În sinea lui, Devon bănuia că mama lui nu cercetase niciodată îndeaproape o urnă grecească. Erau deseori acoperite cu siluete aplecate asupra unor îndeletniciri lumești, care ar fi stârnit negreșit disprețul contesei de Devonwood dacă le-ar fi văzut prinzând viață în grădina *ei*.

Își masă tâmpla dreaptă cu un gest care spera să pară gânditor. Încercă să-și ascundă durerea pe cât posibil.

– Așadar, ajută-mă să înțeleg. Ești pasionată de antichități, vizitezi Anglia și ai dat buzna în grădina asta pentru a picta lucrările de artă de aici?

– Prostii! Nu desenez decât ca să treacă timpul. Sunt aici să îl cunosc pe Lord Devonwood, spuse ea. Dar se pare că Excelența Sa a hălăduit prin Londra toată noaptea și nu a pus capul pe pernă încă.

După noaptea de jocuri de noroc, buzunarele lui Devon erau burdușite cu bancnote și cu cecuri. Atâta timp cât nu juca decât cu cei care își puteau permite cu ușurință să își plătească datoriile,

nu avea mustrări de conștiință cu privire la avantajul pe care i-l conferea capacitatea sa ieșită din comun.

Rareori era un dar atât de mărinimos. Se gândi că prin durerea care îi sfârteca acum craniul plătea cu vârf și îndesat pentru privilegiul de a-l folosi.

– A fost în oraș toată noaptea, hmm? Hălăduind prin Londra? Ridică dintr-o sprânceană spre ea, încercând să nu tresară din pricina durerii întețite pe care i-o cauză acea mișcare neînsemnată. Pare că Lord Devonwood e ticălosul perfect.

– Gând la gând, spuse ea cu un zâmbet conspirativ.

– Dar probabil există un motiv întemeiat pentru ca un lord să rămână în oraș, spuse el, simțind că trebuia să se apere, deși nu știa de ce. Această fată, deși foarte atrăgătoare, nu însemna nimic pentru el. S-ar putea să regreți prima impresie pe care ți-ai făcut-o despre el.

– Regretul este o pierdere de timp, spuse ea sigură pe sine.

– Primele impresii sunt de obicei corecte. Dacă Lord Devonwood insistă să se *comporte* ca un ticălos perfect, mai mult ca sigur așa și *este*.

El își dorea cu ardoare să își lipească buzele de gropița de pe obrazul ei. Atunci i-ar fi arătat cum fură un ticălos perfect un sărut adevărat. Simplul fapt că se gândi la asta îi alungă durerea de cap, căci sângele îi năvăli într-o cu totul altă parte a corpului.

– Spune-mi, de ce ai venit aici să-l vezi pe Lord Devonwood?

– Nu am obiceiul să discut despre treburile mele personale cu străinii, dar, dacă trebuie să știi...

Alese momentul acela pentru a întoarce pagina caietului de schițe și fără să vrea scăpă creionul.

Gândindu-se ulterior la momentul acela, Devon avea să își dea seama că nu ar fi trebuit să-l ridice deloc, dar mama sa încercase să crească un gentilom. Dacă în unele privințe ale educației fiului său contesa dăduse greș, reușise binișor în altele. De îndată ce cuprinse lemnul cu degetele, culorile lumii din jurul lui păliră și fu invadat de o viziune, mai reală decât bătăile inimii.

Răsuflarea ei i se răsfrângea pe buze, încălzindu-se ca sorbitură de brandy. Își ridică bărbia să îi întâlnească privirea, iar ochii ei întunecați se făcură mari.

Devon nu mai aștepta o nouă invitație. Îi acoperi gura cu a lui, piezîș, pentru a o cuprinde cu totul. Parfumul ei feminin unic îi gâdilă nările. Dulce și intens, ca o piersică în soare.

Își ținu ochii deschiși când o sărută, dar ea își plecă pleoapele. Genele întunecate fluturară ca niște semiluni catifelate pe obrajii ei.

Scoase un mic sunet în gura lui, un sunet plin de dorință care îi reverberă în vintre. O lipi îmbujorată de trupul lui, dorindu-și să-i poată simți sânii pe sub corsetul rigid pe pieptul lui lat și puternic.

Fu îndeajuns să se gândească la protuberanțele acelea catifelate pentru a simți cum se întărește dureros de tare.

Dorința clocotea în el, fiecare fibră a trupului său vibrând de viața înfrânată. Își adânci sărutul, avântându-se să exploreze adâncul fierbinte și umed al gurii ei. O pătrunse cu forță cu limba, împungând și tatonând.

Ea răspunse invaziei lui cu aceeași monedă, mușcându-i și sugându-i buza de jos, cu un sărut precipitat și flămând. Se arcui lipită de el, apăsându-se pe erecția lui.

Mâinile lui găsiră nasturii corsajului...

Creionul îi alunecă dintre degete și legătura cu darul său se întrerupse. Viziunea se evaporă precum ceața dimineții, iar capul începu să-i zvâcnească din nou. Fața domnișoarei Farnsworth își recăpătă conturul.

– Ei bine, se pare că amândoi scăpăm lucrurile din mână, spuse ea, aplecându-se să îl ridice de pe iarba tunsă.

Întinse și el mâna după creion, sperând pe jumătate să aibă parte de alte câteva secunde de viziune, dar îi prinse mâna în schimb. Avea pielea caldă și catifelată, iar durerea de cap ceda brusc. Nu era deghizată și nici nu se domolise. Dispăruse complet. Îi mai ținu degetele o clipă mai mult decât era necesar, desfătându-se cu senzația neașteptată de normalitate.

– Dacă nu te deranjează...

Fata își trase mâna cu blândețe, iar durerea neostoită îl izbi din nou.

Viziunea în sine fusese bine-venită.

I-ar fi plăcut să lase acel interludiu să se deruleze până la capăt.

Însă un lucru era clar. La un moment dat, în următoarele douăsprezece ore, răstimpul cel mai îndepărtat al viziunilor sale, el și domnișoara Farnsworth erau meniți să se cunoască.

Mult mai bine.

Dumnezeule, era încântătoare. Catifelată, flexibilă și dornică. Nu-și mai încăpea în pantaloni din pricina viziunii.

– De ce mă privești astfel? întrebă ea, înclinând capul, cu o urmă de panică pe chipul încordat.

Fu scutit de răspuns când auzi o voce strigând în spatele său.

– Oh, aici erai, Devon.

Când se întoarse, fu surprins să îl vadă pe fratele său mai mic, Theodore, îndreptându-se spre el. Mereu îmbrăcat la patru ace, Teddy nu se dezmințea în dimineața aceea, pe jumătate scursă. Pălăria sa la modă era așezată strengărește într-o parte, iar cizmele care scârțâiau pe poteca grădinii erau lustruite oglindă. Pe urmele lui venea un gentilom mai în vârstă, cu o jachetă de tweed. Devon se ridică și ieși în întâmpinarea fratelui său, întinzându-i mâna în semn de bun venit.

– Nu te așteptam acasă decât peste o săptămână, Ted. Dacă ai fi telegrafiat, ne-am fi întâlnit în port.

– Planurile se schimbă, frate. Și, mărturisesc, am fost prea prins pentru a-ți mai da de veste.

Chipul arătos al lui Theodore era mai tras decât ultima dată când îl văzuse Devon și era atât de bronzat, că zâmbetul îi părea de-a dreptul orbitor. Era vădit că turul de jumătate de an pe care îl făcuse în principalele orașe din preajma Mediteranei îi priise. Îi strânse mâna fratelui său, privind în jur pentru a-i zâmbi femeii. Aceasta se ridicase de pe bancă și se apropiase de ei cu pași grațioși.

– Auzi, frățioare, nu încerci să-mi furi iubita, nu-i așa? zise Ted.

– Ce? Nu. „Iubita?" Devon simți că i se strânge stomacul de furie. Ce vrei să spui?

Teddy trecu pe lângă el, o cuprinse pe domnișoara Farnsworth de mijloc cu brațul și o trase aproape.

– Emmaline, aș vrea să ți-l prezint pe zgârie-brânză de frate-meu, Marele și Puternicul Lord, conte de Devonwood. Spune-i Devon, dacă dorești. Așa îi spunem toți. Apoi Teddy se întoarse

spre el cu un zâmbet triumfător. Toată viața ai fost primul, frate. Primul la călărit ponei, primul care a mers la școală, primul la toate. Dar întotdeauna am intenționat să fiu primul la ceva. Devon, dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Emmaline Farnsworth. Privirea pe care i-o aruncă Teddy fetei era plină de o adorație ce semăna cu idolatria. Logodnica mea.

Capitolul 3

Devon simți că zâmbetul lui era atât de chinuit, încât nu putea fi mai mult de o strâmbătură.

– Theodore, te rog, spuse domnișoara Farnsworth, desfăcându-se cu grijă din îmbrățișarea lui. Nu roșise deloc în fața statuii goale, dar acum se îmbujoră până în vârful urechilor auzind declarația publică de afecțiune a lui Teddy.

– O, bine, nu a spus încă da, recunoscu Teddy râzând. Dar mi-a promis că se va gândi la propunerea mea. Nu e decât o chestiune de timp până va ceda în fața farmecului Nash, și o știe.

„În mai puțin de douăsprezece ore, dar va ceda unui alt Nash decât cel care trebuie."

Devon făcu o plecăciune deasupra mâinii domnișoarei Farnsworth și încercă să murmure cuvintele adecvate. Ceva trebuie să-i fi ieșit, căci, pe deasupra vâjâitului din urechi, auzi conversația care continua în jurul său. Nu se putea gândi decât că, la fel de sigur pe cât îi bătea inima în piept, viitoarea logodnică a fratelui său avea să suspine în brațele altcuiva înainte de miezul nopții.

Într-ale lui.

Teddy îi privea radios pe amândoi.

Devon se simțea precum băligarul de pe cizma unui crescător de porci. Îi era scris să o sărute pe îndelete pe domnișoara Farnsworth și nu avea cum să împiedice așa ceva. Apoi își aminti că, în viziunea sa, tânăra îi răspunsese negreșit la sărut.

Strânse din dinți. Ce fel de femeie s-ar juca cu sentimentele fratelui său sărutând pe altcineva?

– Iar acesta, desigur, este tatăl lui Emmaline, dr. Montague Farnsworth, spunea fratele său.

– Încântat, milord. Bărbatul își scoase pălăria, lăsând la iveală un păr cărunt și rar. Privi peste lentilele înguste ale ochelarilor și îi strânse mâna lui Devon cu moliciunea tipică savanților. Iertați-mi lipsa de cunoștințe specifice cu privire la sistemul englezesc. Cred că Devonwood se numără printre vechile nume nobile, nu-i așa?

– Fratele meu este cel de-al cincisprezecelea conte cu acest nume, spuse Teddy. Așadar, da, este extrem de vechi.

– Deși nu atât de vechi ca dinastiile egiptene pe care am onoarea să le studiez, milord.

Omul se umflă în pene ca o vrabie care se înfoaie în bătaia vântului. Dacă stătea să se gândească, dr. Farnsworth chiar îi aducea aminte de o biată păsăruică. Privi spre Emmaline.

Cum de zămislise un personaj atât de șters o ființă atât de încântătoare?

– Theodore Wainwright Nash, se auzi o voce feminină melodioasă dinspre ușile franțuzești care dădeau în grădină. Cum adică vii acasă și dai fuga să îți iei fratele în zeflemea, în loc să o saluți pe *maman* mai întâi? Deși mama lor nu era decât contesă, aștepta cu o demnitate de împărătească ca mezinul să dea fuga și să o sărute pe obrazul pudrat cu iscusință. Apoi Lady Devonwood traversă grădina, măsurând-o în mod vădit pe domnișoara Farnsworth în timp ce se apropia de ea. Bun venit, draga mea. În timp ce săruta aerul de o parte și de alta a obrajilor lui Emmaline, aceasta păli. După ce roșise până în vârful urechilor, deveni atât de palidă, că Devon se întrebă dacă nu cumva avea să leșine, prăbușindu-se dintr-o clipă în alta, dar reuși să rămână dreaptă. Așadar, dintre toate femeile din lume, aceasta este fata pe care fiul meu și-a ales-o drept mireasă.

Fata în cauză schiță un zâmbet. Fusese atât de directă, atât de sinceră cu Devon înainte de a ști cine era. Brusca schimbare a comportamentului ei îl surprinse. Era ca și cum ar fi fost o actriță de pe Drury Lane care intrase în rolul de ingenuă.

– Milady, murmură domnișoara Farnsworth, făcând o reverență grăbită.

– La fel de modestă pe cât e de încântătoare, spuse contesa.

Teddy făcu șmecherește cu ochiul spre Emmaline.

– Din nefericire, trebuie să subliniez că încă nu știu dacă m-a ales sau nu.

– Bineînțeles că o va face, dragule, dacă asta dorești. Contesa îl bătu pe Teddy pe obraz, apoi o fixă pe domnișoara Farnsworth cu o privire oțelită. Ce tânără în toate mințile te-ar refuza?

Gura domnișoarei Farnsworth zvâcni, dar se abținu să răspundă.

„O decizie înțeleaptă", conchise Devon. Era singurul care o putea contrazice pe mama sa, nutrind speranța că avea să reușească.

– Spune, *maman,* cum ai auzit de... legătura noastră, căci nu găsesc un cuvânt mai bun? întrebă Theodore, alăturându-i-se din nou domnișoarei Farnsworth, după ce își făcu loc pe lângă tatăl acesteia. De-abia i-am spus lui Devon.

– Ar trebui să știi că e o întrebare fără rost, Teddy. Într-o casă mare ca aceasta, servitorii știu totul. Baxter m-a anunțat că ai ajuns acasă și m-a informat cu privire la *tendresse* pe care i-o arăți tinerei în aproape aceeași suflare. Jur, cred că uneori omul acesta ne poate citi gândurile. Lady Devonwood își încrucișă mâinile și își îndreptă atenția către familia Farnsworth. Dar unde îmi sunt manierele? Sunt sigură că oaspeții noștri sunt epuizați după călătorie. Baxter!

Majordomul omniprezent apăru în ușă aproape instantaneu, semn sigur că pândise dincolo de prag. Nu trădă nici cea mai mică urmă de mâhnire cu privire la faptul că fusese surprins trăgând cu urechea la vorbele familiei pe care o servea, dar cu siguranță confirmă convingerea contesei că poseda capacitatea de a ghici gândurile oricui.

Baxter reușea să fie la curent cu ce se întâmpla în stil clasic. Era un copoi de mâna întâi. De obicei pe Devon nu îl deranja, dar acum se întrebă dacă majordomul trăsese cu urechea la conversația sa de mai devreme cu domnișoara Farnsworth. Baxter își forma propriile păreri despre oameni, dar nu le exprima niciodată, decât dacă era întrebat.

– Condu-i pe doctorul Farnsworth și pe fermecătoarea sa fiică în apartamentul albastru.

Contesa le aruncă oaspeților un zâmbet strălucitor. Devon se întrebă dacă doar el își dădea seama că era un zâmbet de pisică, menit să păcălească un șoarece neștiutor înainte de a pune gheara pe el. În ciuda politeții și a manierelor de gazdă perfectă, contesa era protectoare ca o leoaică atunci când era vorba despre copiii săi. Devon era sigur că nu era încântată de alegerea lui Teddy.

– Simțiți-vă ca acasă la reședința Devonwood. Vă rog să ne spuneți negreșit dacă aveți nevoie de ceva. Lady Devonwood își flutură degetele înspre cei doi Farnsworth, dându-le de înțeles că erau liberi. Dacă ați avea amabilitatea de a-l urma pe Baxter...

Dr. Farnsworth zăbovi deasupra mâinii înmănușate a contesei, revărsând o ploaie de mulțumiri pentru ospitalitatea pe care le-o oferea. În cele din urmă îi îngădui fiicei sale să-l ia de braț și să-l însoțească spre ușile franțuzești. Domnișoara Farnsworth îi aruncă lui Teddy un zâmbet grăbit peste umăr, înainte de a dispărea în interiorul răcoros al casei.

– Mulțumesc că le oferi adăpost. Nu cunosc pe absolut nimeni în oraș și nu vreau să aud că merg la hotel Claridge când avem atâta loc aici, spuse Theodore după ce Emmaline și tatăl său se îndepărtară îndeajuns pentru a nu-l putea auzi. Știu că logodna e oarecum o surpriză, dar ai fost drăguță ca de obicei, *maman*.

– Ne-ai pus în fața unui *fait accompli*, nu-i așa? spuse contesa. Ce altceva puteam face în afară de a-i primi cu brațele deschise pe fată și pe tatăl său în casa noastră?

– Îmi vin în minte destule lucruri, spuse Devon morocănos. Bine, Ted. Care e treaba cu logodna?

– Dragostea, frate. Despre dragoste e vorba.

– Nu fi sentimental. E limpede că fata te învârte pe degete.

– Hmm, mă întreb, spuse contesa, așezându-se pe banca pe care domnișoara Farnsworth o părăsise de curând. Aruncă o privire sfredelitoare înspre statuia lui Dionis, tresări dezgustată și se întoarse la fiii săi. Să refuzi să te lași curtată este un fel ciudat de a duce un bărbat cu zăhărelul.

Devon își înăbuși dorința de a înjura. Dat fiind că el își manifestase opoziția cu voce tare, mama lor era liberă să nutrească închipuirea că nu era îngrozită de gândul că Theodore se căsătorea cu o fată fără nume și fără nici un sfanț. Chiar dacă savanții precum

dr. Farnsworth se bucurau de tot respectul, rareori aveau alți bani în afară de stipendiile parcimonioase oferite de universități.

– Dimpotrivă, e cea mai bună cale de a întărâta un bărbat. Un „nu" e ca un steag roșu fluturat în fața unui taur. Acum Teddy e mai hotărât ca niciodată să o aibă. Se întoarse spre fratele său. Ce știi, de fapt, despre ea?

– Ajunge, Devon. Sincer, Theodore e îndeajuns de matur pentru a alege singur, fără ca noi să ne vârâm nasul în treburile lui intime, zise mama lor cu gingășie. Spune-mi, Teddy, cum v-ați întâlnit, porumbeilor?

Devon scrâșni din dinți. Bineînțeles, nu se chema că își vârau nasul dacă întrebarea era pusă pe un ton blajin și cu capul înclinat.

– La bordul corabiei, desigur, între Alexandria și Roma, așa că recunosc că e posibil ca ambientul să fi precipitat idila. Theodore stătea lângă mama lui și îi luă o mână. Tatăl lui Emmaline susținea o serie de prelegeri, după întoarcerea recentă de la săpăturile făcute în Valea Regilor. Fascinante lucruri. A găsit această mică statuie care...

– Nu mai încerca să schimbi subiectul, spuse Devon. Viziunea în care o săruta pe domnișoara Farnsworth era încă atât de proaspătă în mintea lui, de parcă evenimentul s-ar fi întâmplat deja. Nu ai ținut niciodată secret faptul că vrei să te căsătorești repede, Ted. Ești dispus să treci cu vederea faptul că nu numai că e din popor, ci și din America?

– Ceea ce te irită pe tine cel mai tare e cel mai atractiv lucru pentru mine, frate, spuse Teddy, zâmbind strengărește. Părerile cuiva despre asemenea chestiuni se pot schimba, nu-i așa? Te auzi? Parcă ai fi unul din îngâmfații aceia pe care îi luai peste picior. În plus, nu eu sunt contele aici. Nu e ca și când ar trebui să-mi găsesc o mireasă din marea aristocrație pentru binele casei și toate celelalte. Această onoare îndoielnică îți revine ție. Apoi zâmbetul dispăru de pe chipul lui Theodore și fu înlocuit cu o expresie sinceră de îngrijorare. Ce te-a apucat?

„Limba domnișoarei Farnsworth în mai puțin de douăsprezece ore", se gândi Devon cu vehemență, strângându-și pumnii în buzunarele pantalonilor.

Renunțase să mai încerce să îi avertizeze pe alții cu privire la evenimentele pe care i le arătau viziunile sale. Nimeni nu voia să aibă în preajmă o Cassandra posomorâtă. Dar dacă își folosea autoritatea de cap al familiei pentru a interzice relația lui Ted cu femeia aceea, nu avea decât să întețească hotărârea fratelui său de a o curta.

Contesa îl bătu pe Theodore pe mână.

– Nu vreau să insist, dar Devon are dreptate. Știu că se spune că îți lărgești orizonturile atunci când călătorești, dar te-ai gândit că e posibil ca sensibilitățile tale să se fi accentuat prea mult, dragule?

Fratele lui strânse din buze.

– Ți-ai putea alege o fată aici în Anglia, Teddy, continuă ea. Mezina lui Lord Whitmore tocmai și-a făcut debutul în societate. Sigur ți-o amintești pe Lady Cressida.

– Nu o vreau pe fiica lui Lord Whitmore.

– De ce nu? întrebă contesa, pe un ton la fel de searbăd ca terciul, fără a lăsa să se întrevadă temerea că fiul ei cel mic era pe cale să facă o greșeală îngrozitoare, care nu putea fi remediată fără a stârni un scandal. Am auzit că Lady Cressida a devenit o tânără încântătoare și a fost dată drept exemplu de toată lumea.

Faptul că numea o debutantă în societate „exemplu" era cel mai mare compliment pe care îl putea face mama lor. Însemna că tânăra în chestiune urma protocolul acceptat fără cea mai mică abatere, fără a-l încălca absolut deloc.

Theodore își sărută mama pe obraz, exasperat, murmură ceva legat de prietenii săi cu care trebuia să se vadă la clubul White și o luă din loc.

Contesa oftă. Devon simți că greutatea nemulțumirii ei i se așază pe umeri. De la moartea tatălui său, contase pe sprijinul lui pentru orice. Nu îl mustra niciodată. Nu avea nevoie. Un singur oftat era îndeajuns pentru a-i înduioșa sufletul apăsat de vinovăție.

– Mă voi ocupa de asta, mamă, spuse el.

Ea îi zâmbi radioasă.

– O, știu că o vei face, dragule. Așa cum faci întotdeauna.

Devon avea grijă de toate, în asemenea mod încât ea să nu știe ce poveri purta pe umeri. Datorită câștigurilor de cu o seară înainte, moșia era din nou solvabilă, dar asta se putea schimba într-o clipită. Contesa era îndeajuns de demodată pentru a detesta comerțul, dar adevărul era că veniturile aduse de pământurile moșiei de-abia ajungeau pentru a acoperi cheltuielile de întreținere și îmbunătățirile.

Cu siguranță nu genera suficient pentru a-i oferi mamei sale viața cu care era obișnuită. Theodore nu ar fi putut să hoinărească în jurul Mediteranei jumătate de an cu banii de pe arendele moșiei, iar sora lor mai mică, Louisa, nu ar avea nici o zestre de care să pomenească.

Dacă Devon nu ar investi, uneori speculând, cuferele lor ar fi de-a dreptul goale. Ultimul său eșec era deținerea, laolaltă cu altcineva, a navei comerciale numite *Rebecca Goodspeed*. Din nefericire, nu se mai auzise de ea de când fusese prinsă într-o furtună în apropiere de Capul Bunei Speranțe.

Așa că Devon era forțat să se zbată pentru a acoperi neajunsurile. Nu reușise niciodată să-și folosească darul pentru a întrezări viitorul unei acțiuni sau al mărfurilor, dar, din fericire, cărțile de joc erau o altă chestiune.

Să ai noroc la cărți era o virtute demnă de un gentilom, pe care nimeni nu o putea pune la îndoială dacă nu voia să-și dea întâlnire cu el la un duel. Dat fiind că Devon nu palma niciodată cărțile și se știa că nu te mai ridicai odată ce el apasa pe trăgaci, era extrem de îndoielnic că avea să fie supus vreodată la o asemenea provocare.

– Ești bine, dragule? întrebă mama sa. Ești cam palid.

Se forță să zâmbească.

– Sunt bine, minți el. Trebuie doar să dorm puțin.

– Nu mă mir, ținând cont la ce ore mergi la culcare. Țâțâi ușor, apoi schimbă subiectul în stilul ei tipic, repezit. Știi, tocmai mi-a trecut un gând prin minte. Poate că scepticismul nostru față de domnișoara Farnsworth nu e îndreptățit. Poate că fata îi vrea binele lui Teddy, la urma urmelor. E posibil să-l fi refuzat deoarece își dă seama de diferența de poziție socială dintre ei și se teme că nu ar putea fi cu adevărat fericiți din pricina asta.

– Poate, spuse Devon, dar se îndoia.

Apoi contesa se răzgândi, așa cum făcea de fiecare dată. Părea incapabilă să se oprească ferm asupra unei părți sau a alteia a unei chestiuni.

– Dar poate că nu înseamnă că fata este un nimeni. Amintește-ți că străbunicul tău s-a căsătorit cu o femeie mai prejos decât el și a fost peste măsură de fericit.

Cum ar fi putut uita? Femeia cu care se căsătorise străbunicul său provenea dintr-o ramură lipsită de titlu a familiei Preston. Pe lângă sângele din popor, străbunica sa, Delphinia Preston, introdusese blestematul dar al atingerii în familia sa.

– Poate că, după ce o vom cunoaște mai bine pe domnișoara Farnsworth, vom ajunge să o prețuim la fel ca Teddy. Doar că... Lăsă cuvântul în aer câteva clipe, semnalând o nouă schimbare de direcție. Aș vrea să facă o alegere mai convențională.

O fată „exemplară", cu alte cuvinte. Deasupra lor, cineva trase perdelele grele și deschise fereastra cu mai multe ochiuri a apartamentului albastru.

Baxter ar face o criză în tăcere. Majordomul făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a nu lăsa soarele să distrugă culorile vii ale covorului turcesc.

Devon ridică o mână pentru a-și proteja ochii și privi în sus spre fereastra deschisă în cadrul căreia o văzu pe domnișoara Farnsworth.

Casa era situată pe un mic deal. Când domnișoara Farnsworth se aplecă pe pervaz și privi spre jungla de cărămidă a coșurilor și a teraselor londoneze, probabil că vedea tot, până la domul gigantic al catedralei St. Paul. Își desfăcu funda de sub bărbie și își scoase boneta, ținând-o atârnată de panglică, în timp ce scruta orașul.

Emmaline își înclină fața spre razele soarelui, iar în părul ei licăriră mai multe nuanțe de arămiu, auriu și chihlimbar. Un zâmbet de plăcere nedisimulată îi lumină trăsăturile.

Era cel puțin primejdioasă. Crea discordie, negreșit. Scandal, posibil. Orice ar fi fost Emmaline Farnsworth, în nici un caz nu era „exemplară".

*

Casa lui Lord Devonwood era menită să impresioneze. În timp ce Baxter îi conducea pe Emmaline și pe tatăl ei pe spectaculoasa scară principală, ea observase vazele Ming și statuetele cu teme clasice așezate în numeroasele nișe. După operele de artă ostentative și privirile fixe și apăsătoare dinspre portretele membrilor familiei, care le aruncaseră priviri crunte pe fiecare palier, apartamentul albastru era o bine-venită gură de aer proaspăt prin eleganța sa discretă.

Două dormitoare somptuoase dădeau într-un salon comun. Pereții erau acoperiți cu tapet bogat ornamentat, într-o nuanță liniștitoare de gri, cu accente de un acvamarin strălucitor. Podeaua din lemn tare era acoperită cu un magnific covor asiatic moale, pe care se vedea lupta dintre două păsări Phoenix mitice, stilizate, cuprinse de flăcări albastre.

– O, te rog, nu aprinde lămpile ziua, spuse Emmaline, desprinzându-și privirea de priveliștea minunată care se vedea pe fereastră. Prefer lumina naturală.

– Cum doriți, domnișoară, răspunse majordomul, încuviințând din cap și ținându-și buzele. Ne-am permis să vă ducem cuferele în dormitor. Dacă aveți nevoie de ajutor la despachetat, vă rog să sunați și să chemați o servitoare sau un valet. Contesa a poruncit ca servitorii casei să vă stea la dispoziție pe durata vizitei.

– E nespus de amabil din partea domniei sale, dat fiind că nu am putut să ne luăm propriii servitori cu noi în această călătorie, spuse Farnsworth.

Emmaline își ascunse un zâmbet răutăcios. „Propriii servitori, într-adevăr."

– Dacă doriți, puteți să vă alăturați familiei la masa de prânz, la unu și jumătate sau, dacă nu, vi se va trimite o tavă. Cina se servește la ora opt fix, spuse Baxter pe un ton glacial. Ținuta așteptată este cea de seară.

Emmaline avu impresia distinctă că fuseseră cântăriți de către majordom și că lăsau de dorit, dar comportamentul acestuia față de ei era ireproșabil. Doar o răceală vizibilă în atitudine. Presupunea că personalul casei Devonwood disprețuia o parvenită din popor, și din America pe deasupra, care reușise să stârnească interesul tânărului stăpân.

De îndată ce majordomul făcu o ultimă plecăciune și închise ușa în urma sa, Farnsworth se trânti pe unul dintre masivele scaune în stil Tudor aranjate în fața șemineului. O tablă de șah stătea pe masa lăcuită dintre ei.

– Ei bine, o fi având majordomul un băț în fund, dar casa asta duhnește a bogății moștenite, spuse el. Am nimerit unde trebuie de data aceasta, Emma, fetițo.

– Taci, Monty, șuieră ea, așezându-se pe scaunul din fața lui. Ridică privirea spre portretul unei matroane severe, care atârna deasupra poliței șemineului. Auzise de găuri de spionat făcute în ochii tablourilor, dar orbitele acelea de oțel păreau a nu fi decât ulei pe pânză. Nu ai auzit ce-a zis contesa? Servitorul știe tot ce mișcă-n casa asta.

El râse înfundat.

– În cazul acesta, ai face bine să-mi spui „tată" chiar și în intimitatea apartamentului nostru.

Emmaline pufni și luă regina de negru. Setul de șah era făcut din onix și fildeș, iar în orificiile pentru ochi erau montate mici smaralde. Banii pe care i-ar aduce un asemenea set i-ar feri de foame câteva luni. Nu că s-ar fi coborât la un asemenea furt meschin.

„Nu încă." Puse regina la loc.

– Prea bine, *tată*.

Nu împărtășea nici o picătură de sânge cu Montague Farnsworth, dar îi fusese mai mult decât un tată, spre deosebire de bărbatul care o zămislise. Emmaline nu își amintea de mama ei decât ca prin ceață, o femeie tristă, slabă, cu ochii căprui, a cărei buză de jos părea că tremura întruna. Își amintea cât se poate de clar ziua în care Montague Farnsworth o luase de la orfelinat.

– Aceea, îi spusese el directoarei. Cea cu ochii enormi. Va fi o fiică bună.

După câteva semnături, trecuse de la Emma Potts, o biată orfană, la Emmaline Farnsworth, o fată cu un tată și o casă. Nu îi spusese niciodată de ce o alesese sau de ce s-ar deranja un burlac înrăit să facă loc în viața sa unui copil mic, dar Monty îi oferise o copilărie și o educație mult mai bune decât aveau parte majoritatea fetelor. Un dram de învățătură îi deschisese apetitul spre mai

mult. După ce o învățase să citească, Emmaline devorase toate cărțile care îi ieșiră în cale.

Desigur, după ce mai crescuse, Monty o învățase să-și folosească degetele agile pentru a-l ajuta la stratagemele sale. Devenise mâna lui dreaptă în nenumărate înșelătorii și furtișaguri. La început, fusese amuzant. Acum, după ani în șir petrecuți pierzându-și urmele, își dorea să își poată câștiga traiul din ceva mai legitim. Îi datora atâtea lui Monty, încât rareori se certa cu el, dar de data asta nu se putu abține.

– Nu îmi place treaba asta, continuă ea pe un ton scăzut. Ne scapă de sub control. De ce Dumnezeu i-ai permis lui Theodore Nash să-mi ceară mâna?

– Dacă aș fi spus nu, s-ar fi terminat. Ar fi tulit-o. Așa, suntem aici, în casa aceasta încântătoare. Nu trebuie să tragem sfori pentru a găsi adăpost la un hotel bun cât durează treaba. Sau să ne furișăm când proprietarul insistă prea mult să plătim ce îi datorăm. În felul ăsta vom putea să urmărim ținta de aproape și să punem cursa la momentul potrivit. Monty își frecă mâinile. E prada cea mare. O simt.

Emmaline închise ochii strâns. Monty proclama de ani în șir că fiecare dintre uneltirile sale era „prada cea mare". Până în clipa aceea, din planurile sale păcătoase nu se aleseseră decât cu mandate de arestare în câteva țări.

Când era mai tânără, duseseră o viață relativ liniștită în New York, unde Monty ținea o librărie cu cărți rare. Pe lângă aceasta, falsifica scrisori de Benjamin Franklin și George Washington pentru a-și suplimenta venitul. Dar câte falsuri puteau pătrunde pe piața de documente vechi înainte să fie descoperite și să fie forțați să fugă peste Atlantic?

După aceea, Monty folosise talentele artistice ale lui Emmaline și împreună vânduseră pe continent moaște sfinte false, în relicvarii pictate cu ornamente bogate. Dacă toate pretinsele așchii din Adevărata Cruce care trecuseră prin mâinile lui Monty ar fi fost strânse la un loc, Emmaline bănuia că s-ar fi adunat suficientă lemnărie pentru a construi un mic fort.

Acum Egiptul antic atâța imaginația tuturor, iar Monty era hotărât să profite din plin. Avea o memorie prodigioasă,

o ținută profesorală și o limbă ascuțită. Dacă i se acorda suficient timp pentru a se pregăti, putea trece drept expert pe orice temă alegea.

– Tot nu-mi place. Theodore pare să țină sincer la mine. Emmaline își încrucișă brațele la piept. Una e să ușurezi pe cineva de economii. Victima poate fi păcălită doar dacă e lacomă din capul locului; în plus, poți face mereu mai mulți bani. Însă e cu totul altceva să frângi inima cuiva.

– Atunci mă voi baza pe faptul că vei fi îndeajuns de deșteaptă încât să nu-l distrugi complet pe flăcău, spuse Monty, privind decorațiunile din cameră cu o privire vag prădătoare. Dar trebuie să recunoști că nu a exagerat averea familiei. E limpede că tânărul domn Nash are bani, nu glumă.

– Nu, fratele său este cel care are bani, îl corectă Emmaline. Tot ce are Theodore este la cheremul contelui.

– Ei bine, atunci poate că ai cucerit fratele care nu trebuia.

Emmaline râse.

– Nu cred.

Contele păruse negreșit atras de ea în grădină, înainte de apariția lui Theodore. Îi plăcuse duelul lor verbal. Brunet și chipeș, Lord Devonwood era mai mult decât plăcut la vedere, dar în privirea lui neobișnuită, argintie-cenușie, se ivea din când în când un licăr fatal.

Nu mai fusese niciodată atât de stânjenită de un bărbat. Nu mai fusese nicicând cotropită de o dorință atât de stranie ca atunci când el o ținuse de mână pentru o clipă. Era ca și când trupul ei știa mai mult despre el decât ea și îi plăcea ce știa, cu adevărat. Se străduia să nu arate cât de tare o tulbura, dar nu mai avusese o reacție atât de viscerală la un bărbat până atunci.

Nu era o romantică, cu capul în nori. Nu credea în dragoste, cu atât mai puțin în dragoste la prima vedere. După ce crescuse, Monty o încurajase să-și folosească atractivitatea pentru a-l ajuta să manipuleze bărbații pe care intenționau să-i escrocheze. Experiența îi spunea că Lord Devonwood ar fi mult mai puțin maleabil decât fratele său, mult mai greu de controlat.

„Și mult mai incitant", recunoscu în sinea ei.

Theodore era mai degrabă ca un cățeluș mare, afectuos și stângaci, care te urma fără preget.

Lord Devonwood era mai curând un lup, puternic și imprevizibil. Bănuia că avea o latură sălbatică dacă își ieșea din fire. Existase un moment în grădină în care arătase de parcă ar fi vrut să o înghită cu totul.

O parte din ea bănuia că s-ar putea să-i placă dacă ar face-o.

– Cu toate acestea, spunea Monty, când va veni vremea să ne ținem discursul, ar trebui să îl introducem pe Lord Devonwood în joc, acum că știm că el are cheia de la vistierie. E genul care ar fi dispus mai degrabă decât fratele său să ne dea bănetul dacă ar crede că investiția e ideea sa.

Emmaline încuviință din cap. Chiar dacă din când în când umbla după cai verzi pe pereți, instinctele lui Monty legate de oameni nu dădeau greș niciodată.

Vru să mai spună ceva, dar fu întrerupt de o tuse sonoră, care îi zgudui trupul.

Emmaline sări și dădu fuga în dormitor, se duse la lavoar și îi turnă un pahar de apă din carafă. Când se întoarse, accesul de tuse se potolea și bărbatul respira greu, cutremurându-se. Își îndesă batista la loc în buzunarul vestei, dar nu înainte ca ea să observe picături de sânge pe pânza albă.

– Poftim, dragă, spuse ea încet, ținându-i paharul ca să soarbă din el.

După ce bău puțină apă, Monty se lăsă pe scaun și închise ochii.

Hotărârea o făcu să stea dreaptă. Cumva, Emmaline trebuia să facă în așa fel încât această uneltire să funcționeze. Monty încerca să o ascundă, dar tusea se înrăutățea. Sănătatea i se deteriora aproape zilnic.

Nici unul din ei nu rostise vreodată cuvântul *tuberculoză* cu voce tare, dar nu conta. Amândoi îl gândeau îndeajuns, încât șuieratul îngrozitoarei boli să se învârtă în jurul camerei.

Era un doctor în Germania care se spunea că făcea lucruri uimitoare pentru tuberculoși. Emma și Monty aveau nevoie să mai dea o dată lovitura, în stil mare, astfel încât el să se poată retrage în sanatoriul acela alpin, unde și-ar putea recăpăta sănătatea și prelungi viața.

– Știi, ai fi o fiică minunată, spuse Monty, bătând-o pe mână. Cuvintele erau un mic joc tandru pe care îl jucau, reamintind de prima lui întâlnire cu ea.

Ea îl sărută grăbită pe frunte și se strădui să nu-și lase vocea să tremure de grijă când îi dădu răspunsul așteptat:

– Iar tu ai fi un tată bun.

Capitolul 4

Emmaline sugeră ca Monty să ceară să i se aducă prânzul în apartament, iar apoi să se odihnească restul după-amiezii. Fu îngrijorată când el încuviință fără să protesteze. Însemna că se simțea și mai rău decât se temea ea.

– Dar vei demara treaba în după-amiaza asta în locul meu dacă se va ivi ocazia, nu-i așa? întrebă el, în timp ce ea îi aranja pătura sub bărbie.

– Bineînțeles că da, îl asigură ea.

O parte esențială a escrocheriilor bazate pe încredere era să inserezi aluzii subtile legate de presupusa oportunitate în așa fel încât să nu pară forțat. Să pui momeală în cursă era mai mult o artă decât o știință. Emmaline se dădea în vânt după asta.

– Însă cred că Theodore e încă plecat cu prietenii săi, așa că se prea poate să nu fie posibil să lansez jocul.

– Nu el, spuse Monty și închise ochii, iar din pieptul care îi tresălta inegal îi ieși o respirație șuierătoare. Contele. Dacă nu cumva și el se odihnește în brațele lui Morfeu.

Simți o împunsătură în pântec gândindu-se la conte.

– Vom vedea.

Contele se odihnea, probabil, având în vedere că nu dormise în patul său noaptea trecută. Bineînțeles, asta nu însemna că Lord Devonwood nu găsise patul altcuiva. În ciuda faptului că aristocrația avea principii în privința anumitor lucruri, dacă era să se ia după membrii micii nobilimi pe care îi întâlnise cât călătorise

prin Europa, moralitatea lor personală nu era cu nimic mai presus decât aceea a vreunui om din popor.

Emma închise ușa apartamentului cu grijă și coborî pe scara masivă, pregătită să exploreze casa Devonwood. Nu se grăbi, zăbovind în fața fiecărui portret. Le studie fețele, reperând părul nisipiu al lui Theodore la câțiva dintre strămoși acestuia, dar culoarea dominantă, cel puțin în tablourile mai recente, părea a fi aceea din părul brunet al lui Lord Devonwood, laolaltă cu neobișnuiții săi ochi cenușii.

Observă de asemenea un colier de smaralde care apărea la gâtul câtorva femei diferite din familia Devonwood, transmis de la mamă la fiică. În portretul actualei contese apărea un șirag lung de perle frumos asortate cu un pandantiv de rubin suficient de mare pentru a îneca un cal.

„Bijuterii de familie. Probabil sub cheie, exact sub acest acoperiș."

Emma nu mai furase niciodată bijuterii și bănuia că șterpelirea acestora te-ar băga într-un bucluc și mai mare decât să păcălești un fraier să-ți încredințeze banii. Dar când se gândea la respirația chinuită a lui Monty după acel acces de tuse, știa că era capabilă să dea o spargere pentru el dacă era necesar.

Spera că avea dreptate când spunea că acesta era jaful cel mare. Se săturase până peste cap să își ducă viața într-un cufăr și să fie mereu gata să plece în grabă, în cazul în care una dintre victimele lor își dădea seama că fusese trasă pe sfoară mai curând decât se așteptau.

Cu fiecare anotimp ce trecea, pe chipul lui Monty apăreau noi riduri, pe lângă urmele lăsate de boala tot mai gravă. Viața lor de vagabonzi îi imprimase rutele călătoriilor pe chip.

Presupunea că era firesc. Se apropia de șaptezeci de ani. Trecuse de mult vremea de când ar fi trebuit să aibă parte de un cămin stabil, căldură și pipă, în locul existenței lor nomade.

Era un lucru apăsător pentru ea. În timp ce rătăcea prin încăperile elegante ale lui Lord Devonwood, se întrebă cum era să ai servitori care să-ți lustruiască pantofii și să-ți coasă ciorapii; să nu trebuiască decât să tragi de sfoara clopoțelului pentru ca tava cu mâncare să apară ca prin farmec.

Mai mult decât acestea, o atrăgea luxul permanenței. De când începuseră să călătorească, se gândea cu disperare când aveau să se poată stabili din nou undeva. Să știe unde avea să doarmă în fiecare seară ar fi un mare dar. Să-și facă un prieten adevărat, în loc să privească fiecare cunoștință întâmplătoare ca pe o potențială victimă, ar fi o binecuvântare incomparabilă.

Să aibă un soț și copii.

Dacă accepta ca Theodore să o curteze, ar putea în cele din urmă să aibă o casă adevărată?

Se îndoia.

Deși contesa fusese amabilă, Emma detectase o ezitare în spatele zâmbetului ei. Și nici nu era de mirare.

Aristocrația nu suporta cu bucurie să fie invadată de niște coate-goale.

Existau toate șansele ca familia lui Teddy să îl dezmoștenească dacă se căsătorea cu ea. Situația lui Monty nu s-ar îmbunătăți nici o câtime dacă ar trebui să-i asigure traiul și lui Theodore.

Își croi drum printr-o sufragerie și printr-un salon, apoi printr-un hol lung acoperit cu dale de un albastru intens în stil arab. O fântână susura în mijlocul unei sere de portocali. Aruncă o privire într-un salon țeapăn și formal, destinat primirii vizitatorilor. Camerele erau toate decorate într-un stil franțuzesc delicat. Putinele *objets d'art* autentice erau aranjate cu gust, spațiul nefiind aglomerat cu nenumărate mărunțișuri.

Dar toate perdelele din încăperi erau trase.

Dacă ar fi fost genul care să se lase purtată de imaginație, și-ar fi imaginat că vreunul dintre vampirii lui Polidori bântuia prin casa Devonwood, furișându-se printre umbre, departe de lumina directă a soarelui. Dar, când deschise ultima ușă de la parter, uită cu totul de vampiri. Încăperea de dincolo o lăsă fără suflare.

Era o bibliotecă ce le întrecea pe toate cele pe care le văzuse vreodată, deși era slab luminată. La fel ca în restul casei, cineva trăsese storurile și lăsase lămpile de gaz să ardă la minimum. Rafturi de cărți se întindeau din podea în tavan, la șase metri deasupra ei. O pasarelă din fier forjat înconjura încăperea la jumătate acelei înălțimi și putea fi accesată doar printr-o mică scară în spirală, aflată într-un colț.

Tavanul fusese pictat în stil rococo, fiecare centimetru pătrat fiind decorat cu flori, nimfe și driade. Ovalul din centru era ocupat de o frescă în care Cupidon o trezea cu un sărut pe Psyche din somnul ei fermecat. Simpla dulceață a acelui moment surprins, atât de plin de promisiuni, o făcu pe Emmaline să simtă că i se strânge pieptul de un dor fără nume.

Înaintă, privind transfigurată spre tavan.

„Cum e oare să fii înconjurat de asemenea opulență, de asemenea bogății tot timpul?"

Apoi, dintr-un colț al încăperii, auzi o voce masculină, care îi întrerupse gândurile.

– Domnișoară Farnsworth, ai o experiență religioasă?

Devon nu mai văzuse acea expresie de uimire, cu gura căscată, decât în picturile cu sfinți în extaz. Sau, dacă stătea să se gândească, pe chipul unei femei în extazul pasiunii.

Socoti că a doua ipostază era mult mai probabilă în cazul domnișoarei Farnsworth. Era mult prea îndărătnică pentru a se potrivi cu conceptul de sfințenie.

După prânz, Devon se retrăsese în camera lui pentru a încerca să doarmă și să alunge durerea de cap, dar, după ce se foise aproape un ceas în pat, se refugiase în cele din urmă în biblioteca slab luminată.

Baxter era îndeajuns de sensibil la stările lui pentru a ști când era cuprins de migrene și că trebuia să evite lumina puternică. Acum era cuprins de dorința ca storurile grele să fi fost ridicate, pentru a o ului și mai tare pe domnișoara Farnsworth cu grandoarea bibliotecii sale.

– Nu, nu aș putea clasifica acest monument drept religios, milord, spuse ea fără suflare, aruncându-i o privire, înainte de a se întoarce spre tavan. Sper că nu deranjez.

– Ar conta pentru tine dacă ar fi așa?

Își prinse buza între dinți pentru o clipă, apoi îi aruncă un zâmbet larg grăbit și ridică din nou bărbia pentru a admira tavanul.

– Probabil că nu. E un loc mult prea grandios pentru a regreta că-l văd, chiar și cu riscul de a-mi deranja gazda.

– Și crezi că regretul e o pierdere de timp. Însă ești musafira fratelui meu, nu a mea, spuse Devon, continuând să stea tolănit pe fotoliul său preferat, cu perne moi. Dar, dacă tot ești aici, aș putea să-ți urez bun venit în sanctuarul meu.

– Răceala urării dumitale îi poate aduce moartea unei doamne.

Îi aruncă o privire pătrunzătoare.

Știa că trebuia să se ridice când intra o doamnă în încăpere, dar era discutabil dacă domnișoara Farnsworth era cu adevărat o doamnă. În plus, chiar nu voia să fie singur cu ea. Dacă era îndeajuns de bădăran, era posibil s-o gonească.

– Sugerezi că ar trebui să mă ridic doar pentru mi-ai invadat biblioteca neinvitată?

– Nu, dacă propriile maniere nu dictează asta, faptul că ai sări deodată în picioare nu ar avea nici o însemnătate. Își arcui buzele într-o mică grimasă. E evident că ai prea puțin respect față de mine.

– După cum e evident că tu ai prea puțin respect față de intimitatea mea, spuse el. Mi-ai ocupat grădina mai devreme. Acum simți nevoia să te furișezi în biblioteca mea. Devine un obicei pentru tine să apari pe neașteptate.

– Nu mă furișez. Ochii îi scânteiară, și Devon conchise că bujorii care îi apăreau în obraji când era iritată o prindeau de minune. Și nici prezența mea nu ar trebui să fie neașteptată. Am fost invitați să stăm în casa dumitale, milord. Dacă le impui oaspeților să rămână închiși în camera lor, poate că ar fi mai bine să le încui ușile.

– Nu m-a consultat nimeni cu privire la găzduirea voastră, căci se prea poate să fi sugerat asta. Îi stătea pe limbă să spună că temnițele nu mai aveau căutare, dar se abținu. Nu prea am avut de ales.

– Mi-e greu să cred că ești vreodată lipsit de posibilitatea de a alege, Excelență.

Se întoarse încet, astfel încât să poată vedea întreaga încăpere în întregime. Avea mișcări grațioase și privi spre liniile suple și spre rotunjimile siluetei ei. Și-ar fi dorit să nu fie atât de atrăgătoare. Poate că atunci nu s-ar lupta cu impulsul de a o trage la piept, de a o lipi de rafturi și de a-i ridica fustele.

– Sanctuarul dumitale, l-ai numit, spuse ea, întorcându-se să admire conținutul rafturilor. Ești sigur că nu tu ești cel care are o înclinație religioasă?

Gândurile lui Devon fugeau mai curând spre latura idolatră momentan. Sărutul din viziunea lui îi reizbucni în minte cu o claritate atât de vibrantă, încât trupul încercă să-l convingă că adorarea siluetei încântătoare a domnișoarei Farnsworth ar fi, într-adevăr, o cale plăcută de a-și petrece după-amiaza. Durerea de cap se mai domoli. Își întrerupsese viziunea înainte de a-i desface corsajul, dar imaginația sa ar fi fost încântată să completeze continuarea.

Dacă ea nu i-ar fi sucit capul fratelui său.

Pufni nervos și încercă să uite de domnișoara Farnsworth din viziunea sa, pe care nu ar fi rezistat să nu o sărute. Senzuală și maleabilă, domnișoara din fantezia sa nu semăna prea mult cu cea din realitate, care părea mai interesată de teancurile de cărți decât de el. Ar trebui să fie ușor să le separe pe cele două în mintea sa.

Mai puțin ușor pentru trup, evident. Se foi pe fotoliu, iar zvâcnetul din tâmple reveni.

– Deci nu ești genul religios, răspunse ea pentru el. Dar nu poți nega că această încăpere inspiră venerație. Da, e o cale la fel de bună de a o descrie ca oricare alta.

– Venerație pentru ce? întrebă el cu răsuflarea întretăiată. Dacă ar putea să-și păstreze enervarea, ar fi mai ușor să reziste atracției pe care o simțea față de ea. Nu e nici un motiv. Nu reprezintă decât o colecție de cărți, la urma urmelor.

– O, milord. Îi aruncă o privire plină de milă și clătină din cap. Bogat precum Cresus, dar ignorându-ți complet bogățiile. Casa a ajuns să-ți fie atât de familiară, că nu mai poți vedea cât de magnific e totul.

Pe Zeus, nimeni nu ar îndrăzni să-i vorbească astfel.

– Obiceiul e totul, se spune. Acesta e stilul de viață cu care sunt obișnuit. Nu consider că e un defect de caracter faptul nu sunt copleșit de el zilnic.

Presupunea că ar fi trebuit să fie recunoscător. Reușise să-i strivească toate poftele trupești pe care i le trezea, dându-i un motiv să continue să fie nervos.

– Nu e vorba doar despre artă și arhitectură, deși ar fi îndeajuns pentru a te copleși, spuse domnișoara Farnsworth. Adevărata comoară vine din toate mințile adunate laolaltă.

– Minți? Ce vrei să spui?

Se întreba dacă fata era puțin dusă.

– Din cărți, desigur. Gândurile marilor bărbați și ale marilor femei, sper. Aproape că se aud murmurând pe rafturi. Ochii ei întunecați scânteiară de o plăcere nedisimulată. Nu le auzi?

„Mințile de pe rafturi." Nu se gândise niciodată astfel la biblioteca sa, dar imaginea fantezistă se lega și într-un fel bizar păru să înmoaie menghina migrenei.

Devon zâmbi, în ciuda hotărârii sale de a rămâne nervos pe ea.

– Acum, că ai pomenit, da, cred că aud, într-adevăr, un murmur vag.

– Deci ai totuși imaginație. Se apropie, scrutând cotoarele încrețite ale colecției lui. Mai există speranță pentru dumneata, milord.

– Sunt recunoscător să o aud. Gura lui Devon tresări de amuzament. Femeile se dădeau de obicei peste cap să-l lingușească. Faptul că ea nu simțea acest impuls era straniu de reconfortant.

Închise *Moara de pe Floss* pe care încercase să o citească și puse cartea deoparte. Nu era nici o pierdere. Nu reușise să se concentreze cum trebuia asupra ei în ultima jumătate de ceas.

– Asta te-a atras la fratele meu? Imaginația?

Domnișoara Farnsworth se legănă pe călcâie, cu mâinile prinse la spate, studiind titlurile de pe peretele dinspre apus.

– Nu cred că ar trebui să discut despre relația mea cu Theodore, dat fiind că e limpede că o dezaprobi.

– Am spus asta?

– Nu în atâtea cuvinte. Trase de pe raft o primă ediție de Sir Walter Scott, legată în piele de Cordoba, și răsfoi introducerea, cercetând absorbită gravurile în lemn ale scenelor din *Ivanhoe*. Ai fost cât se poate de prietenos cu mine când ne-am întâlnit prima dată în grădină, dar atitudinea ta față de mine s-a schimbat semnificativ de când și-a anunțat Theodore intențiile.

Era mult prea pătrunzătoare pentru a putea sta liniștit, dar cel puțin nu putea vedea ce luptă se dădea in interiorul lui pentru a părea detașat pe dinafară.

– Poate că sunt mai preocupat de intențiile tale față de fratele meu.

Ea privi pe deasupra cărții spre el.

– Eu și Theodore nu ne cunoaștem de multă vreme. Intenționez să păstrez legătura până când voi afla cât de bine ne potrivim sau nu.

– Și nu ți-a trecut prin cap că s-ar putea ca fratele unui conte și fiica unui cărturar să nu fie potriviți unul pentru celălalt din capul locului?

– Doar în virtutea clasei din care facem parte? Theodore jură că îi este indiferent, deși este clar că pe dumneata te îngrijorează. Așează volumul de Scott cu atâta grijă de parcă ar fi fost făcut din sticlă. Trebuie să mărturisesc că, dat fiind că ești fratele lui Theodore, mă gândeam că s-ar putea să fii mai luminat.

– Ce te face să crezi că nu sunt? Orice bărbat de bună-credință ar dori să fie considerat luminat.

Devon era un pair al regatului. Cine era această ilustră savantă necunoscută să îl facă să se simtă ca un imbecil?

– Până acum nu ai dat dovadă că ai avea talentul de a gândi altfel decât convențional. Își trecu degetele peste colecția volumelor de Dickens. Devon aproape că simți mângâierea pe șira spinării. Deși îți admir gustul literar. Spune-mi, te rog, că le-ai citit, într-adevăr.

– Pe majoritatea. Devon se ridică și se îndreptă spre ea. Poate că vei recunoaște că ceea ce mă motivează este grija pentru fratele meu.

– Poate. Aceasta ar fi cea mai blândă justificare a atitudinii dumitale față de mine.

Domnișoara Farnsworth habar nu avea care era adevărata lui atitudine față de ea. În ciuda hotărârii sale de a se împotrivi, fu din nou stârnit de ea. Chiar dacă era dificilă și imprevizibilă, Devon era atras de ea, în ciuda rațiunii. La fel ca heliotropul din grădina sa care se învârtea după soare, părea incapabil să se desprindă de ea.

– Sunt recunoscătoare că Theodore e mai deschis la minte, spuse ea.

Ted fusese mereu fermecător, atletic și popular. Fratele lui Devon era în multe feluri, dar nu fusese niciodată un gânditor profund.

– Lăsând la o parte întrebarea dacă tu și fratele meu vă potriviți, spuse Devon, poți să-mi dai un exemplu de gândire deschisă din partea lui Teddy?

Ea îl fixă cu o privire directă, iar el sesiză că îl măsura într-un fel sau altul.

– Prea bine. Iată un exemplu. Când se face o descoperire într-un domeniu academic care tulbură perspectiva asupra unui subiect, unii cărturari încearcă să ignore noile cunoștințe.

Adoptă un ton pedant. El încercă să se concentreze asupra cuvintelor ei, nu asupra felului în care îi tresăltau sânii la fiecare răsuflare, dar nu-i reuși prea bine.

– Înseamnă că trebuie să își schimbe, ba uneori chiar să renunțe complet la pozițiile adoptate anterior. Nimănui nu-i place să admită că s-a înșelat.

Nu mai auzise niciodată o femeie vorbind cu atâta autoritate. Părerea lui despre inteligența ei se schimbă considerabil în bine. La fel și aprecierea față de sânii ei.

– Dar, prima dată când a văzut statuia lui Tetisheri, Teddy nu era preocupat câtuși de puțin de faptul că urma să schimbe o serie de noțiuni preconcepute, spuse ea. Nu i-a fost teamă să adopte o nouă direcție pentru a aduce progrese în cunoaștere.

Devon pufni și încercă să-și îndrepte imaginația în altă parte, nu la felul în care desfăcea rândul de nasturi ordonați de pe corsajul domnișoarei Farnsworth.

– Cunoștințele lui Theodore despre istoria antică nu ar umple un degetar.

– Dimpotrivă, te-ar putea surprinde. Studiază cu tata încă de când ne-am întâlnit. Nu am mai cunoscut pe nimeni atât de nerăbdător să stăpânească subtilitățile egiptologiei.

Scoase un exemplar din *Titus Andronicus* de pe raftul pe care se afla colecția Shakespeare, apoi se sprijini de dulapul de cărți în timp ce răsfoi volumul.

„Probabil caută gravurile însângerate incluse în ediție", presupuse Devon.

– De fapt, Teddy a înțeles semnificația statuii aproape imediat și fără să i-o explice tata.

– Fratele meu nu a vădit niciodată nici cel mai mic interes față de istoria antică, cu atât mai puțin față de statui. Decât dacă nu cumva opera de artă înfățișa o femeie sumar înveșmântată.

Era evident că Theodore cerceta Egiptul antic în încercarea de a câștiga favorurile domnișoarei Farnsworth. Devon nu îl putea învinovăți.

– Cu toate acestea, Theodore a recunoscut importanța statuii. Își ridică bărbia pentru a-i întâlni privirea. Mă întreb dacă dumneata ai face-o. Poate că ar trebui să îl rogi pe tata să ți-o arate.

– Poate că o voi face. Își puse o mână pe raftul de cărți, ținându-o pe domnișoara Farnsworth. Ea ținu exemplarul din *Titus Andronicus* la piept, ca și când ar fi fost un scut, dar nu încercă să se îndepărteze.

El fu cuprins de o bizară senzație de déjà-vu. Își dădu seama că stăteau exact așa cum stătuseră la începutul viziunii sale. Aproape, atât de aproape, încât îi putea simți parfumul dulce, ca de piersică. Simți că era tras înspre ea, dar rezistă. Teddy nu l-ar ierta niciodată.

Ea privi spre el, cu ochi enormi.

– Dar dumneata, Excelență? Ești genul care se înclină în fața convenției sau ai acționa cu îndrăzneală, indiferent dacă lumea aprobă sau nu?

Da, fir-ar să fie, era cât pe ce să acționeze. Și lumea sigur nu ar aproba dacă ar săruta-o pe cea care era aproape logodnica fratelui său.

Decât dacă...

Decât dacă o făcea pentru a-și *salva* fratele de o femeie care era negreșit nepotrivită pentru el. În acest caz, se putea afirma că Devon îi voia binele lui Theodore. Această motivație ar arunca o lumină complet diferită asupra acțiunilor sale.

Domnișoara Farnsworth își înclină capul ușor. Îi simți respirația caldă și dulce pe buze.

– Blestemăție, murmură el și îi acoperi gura cu a lui.

Capitolul 5

„O, nu!" se gândi Emmaline când contele se aplecă să o sărute. Nu ar fi trebuit să-l îmboldească, dar, sincer, era atât de pompos și de distant, încât nu putuse rezista să nu-l împungă. Evident, comportamentul ei argumentativ i se păruse atractiv dintr-un motiv sau altul. Acum nu mai avea cum să scape cu delicatețe de atențiile lui.

Apoi, când îi acoperi gura cu a lui, nu mai fu sigură că voia să scape.

Gura lui se potrivea perfect pe a ei, mișcându-se, căutând. Limba îi găsi locul în care se îmbinau buzele și, Dumnezeu să o ajute, acestea se deschiseră îndeajuns încât să îi îngăduie să intre. Îi invadă gura, aprinzându-i un foc mocnit în pântec. Simți un zvâcnet adânc în părțile intime, dar durerea era departe de a fi neplăcută. Genunchii i se înmuiară.

„O, pentru Dumnezeu! Adună-te, Emma! Există ceva mai răsuflat decât să ți se înmoaie genunchii?"

Oricine ar fi crezut că era o novice fără minte, văzând cum se lăsase moale pe el, dar părea a nu se putea abține. Sărutul lui era un elixir hipnotic, și nu era pregătită să nu mai soarbă din el.

Volumul *Titus Andronicus* căzu nebăgat în seamă la podea. Îl prinse de ambele revere și se ținu ca și când viața i-ar fi depins de asta.

Mâinile lui Lord Devonwood îi găsiră talia, și el o lipi îmbujorată de trupul lui. Pe sub țesătura fină a jiletcii și a cămășii de batist, mușchii încordați ai contelui nu dădeau nici un semn că ar fi dispuși să-i dea drumul. Dacă s-ar zbate să se elibereze, ar pierde întrecerea.

Dar nu prea *voia* să se elibereze.

Nu era primul ei sărut. Se bucurase de atențiile amoroase ale unei serii de cavaleri de-a lungul călătoriilor sale, dar sărutările pe care i le furaseră erau neînsemnate, grăbite și date degrabă uitării. Theodore o sărutase de trei ori, dar ea avusese grijă să țină situația sub control de fiecare dată.

Acum nu putea să se amăgească. Emmaline se afla la mare ananghie. Lord Devonwood nu era un flăcău oarecare, care putea fi alungat cu câteva trucuri de cochetă, chiar dacă ar fi deținut așa ceva. Era pentru prima dată când, într-o ipostază amoroasă, nu deținea controlul.

Judecând după geamătul înfundat pe care îl scoase contele în gura ei, nici el nu era mai breaz.

Avea nevoie de ceva de la ea, iar trupul ei tânjea să i-l ofere. Emma se auzi gemând la rândul ei și începu să-i răspundă la sărut cu un avânt care o surprinse. Îl mușcă de buza de jos. Îi supse buza.

„Cerule mare! Sărut un bărbat căruia nu îndrăznesc să-i spun pe numele de botez. O, de fapt, nici măcar nu știu cum îl cheamă precis!"

Gândul o făcu să se rușineze, dar nu îi potoli cu nimic dorința.

Lord Devonwood își apăsă trupul peste al ei, până când ajunse să împingă cu spatele cotoarele inegale ale cărților. Bărbăția lui întărită o apăsa în pântec. Chiar și prin straturile fustei și ale crinolinei, contactul era deopotrivă alarmant și aţâţător. O căldură umedă îi mustea între coapse.

Emmaline se desprinse din sărut și îi cuprinse gâtul cu brațele, simțindu-se precum cineva care se îneacă, așa că încearcă să se agațe de salvatorul său.

Sau Lord Devonwood era curentul subteran care încerca să o tragă în adâncuri?

Degetele lui lungi găsiră nasturii care îi placau partea din față a corsajului. Sfârcurile i se întăriră, trezindu-se la viață.

La fel și rațiunea.

Încerca să o compromită. Intenționa să o îndepărteze de Theodore. Mai rău, avea să distrugă uneltirea pe care ea o punea la cale cu Monty. Aveau să ajungă în stradă, iar tusea lui Monty urma să se agraveze de la o zi la alta, înainte să apuce să spună iute *Titus Andronicus* de trei ori.

Se apăsă pe pieptul lui, dar el nu o eliberă. Încercă să vorbească sub gura lui, dar, chiar și pentru ea, sunetele păreau a fi mai curând murmure pasionale decât proteste.

În cele din urmă, făcu singurul lucru care îi trecu prin cap. Ridică genunchiul cât îi îngăduiau fustele și îl izbi pe Lord Devonwood între picioare.

Durerea îi explodă în testicule, urmată de o greață care îl lăsă fără vlagă. Îi dădu drumul înjurând și se aplecă de mijloc, prinzându-se de abdomen. Ea încercă să se îndepărteze, dar o prinse de antebrat înainte de a putea să scape.

– De ce-ai făcut asta? întrebă el icnind.

– De ce m-ai sărutat? replică ea sec.

– Al naibii să fiu dacă știu. Părea lucrul potrivit în momentul acela.

Dacă dovedea că domnișoara Farnsworth era ușuratică, era posibil ca Theodore să fie furios la început, dar în timp avea să ajungă să îi mulțumească lui Devon pentru că îl salvase de la o greșeală care i-ar fi schimbat viața.

Cum ar fi putut să-i treacă prin cap că urma să încerce să-l dezarmeze pentru că îndrăznise să o sărute, dovedindu-i că greșea și distrugându-i planul cu totul?

Laolaltă cu testiculele.

– Mă doare brațul, milord, spuse ea cu voce tremurătoare. Nu era nici pe departe atât de calmă pe cât pretindea să fie. Bineînțeles, dat fiind că mi-ai făcut avansuri, e evident că nu îți pasă dacă îți rănești fratele. Presupun că nu are prea mare însemnătate dacă mă rănești astfel.

– Nu am rănit nici o femeie în viața mea. Îi dădu drumul, și, spre lauda ei, nu o luă la goană. Devon se forță să se ridice, înghițind pentru a alunga durerea jalnică dintre picioare. În mod surprinzător, durerea de cap dispăruse, dar era dispus să o suporte din nou în schimbul slabei șanse de a mai putea zămisli copii într-o bună zi. Își înăbuși un geamăt. Dă-mi voie să te asigur, domnișoară Farnsworth, că te pun mult mai puțin în pericol decât, evident, mă pui tu pe mine.

– Dar *m-ai sărutat*.

– Și *ți-a plăcut*.

Ea deschise gura și o închise la loc, renunțând să dea glas replicilor care îi veniră în minte. În cele din urmă ridică dintr-un colț al gurii.

– Da, presupun că da.

– Ai un mod bizar de a o arăta.

Devon tresări, căci simți o nouă împunsătură de durere în vintre. Cel puțin era cinstită. O femeie care putea recunoaște că simțise plăcere fizică era o ciudățenie într-o țară în care miresele erau îndemnate să se țină bine de rama patului în noaptea nunții și „să se gândească la Anglia".

– Îmi cer scuze că te-am pus în încurcătură, spuse ea. Dar m-ai surprins, milord.

– Sentimentul este reciproc.

Puțini bărbați îl dezarmaseră în felul acesta. Și în mod sigur nici o femeie.

– Cu toate acestea, nu ar trebui să ne mirăm că ne-a plăcut sărutul. Tu ești bărbat, iar eu sunt femeie. E în natura umană să ne bucurăm de asemenea lucruri.

– Într-adevăr.

În mod uimitor, mădularul lui trădător se întări, în ciuda durerii pe care încă o simțea în testicule.

– Însă nu are nici o importanță. Chiar dacă noi, oamenii, împărtășim porniri animalice, spre deosebire de viețuitoarele inferioare, nu trebuie să fim guvernați de ele, spuse ea, atentă să rămână îndeajuns de departe de el. Răsufla întretăiat și rămânea fără aer din când în când. De îndată ce mi-am recăpătat rațiunea, mi-am dat seama că, oricât de mult mi-ar plăcea sărutul nostru, era greșit, în cel mai rău mod posibil. Și trebuia să îi punem capăt.

– Tot în cel mai rău mod posibil, mormăi el.

Ea își încrucișă brațele la piept. Știa că ea continua să vorbească pentru că i se mișcau buzele și auzi accentul plat de yankeu, dar nu pricepu nici o boabă.

Era distras de cei doi nasturi din partea de sus a corsajului ei. Erau încă desfăcuți, și gâtul ei alb îl atrăgea atât de irezistibil, că vorbele ei se transformară într-un zgomot lipsit de sens. În ciuda situației, tânjea să sărute pielea aceea fragedă, să o facă să îi strige

numele, să o facă să simtă durere, astfel încât să nu i se opună, să nu îi ceară să se oprească. În schimb, să-l roage să *nu* o facă...

– ... așa că nu are nici un sens să îl împovărăm pe Theodore cu asta, spunea ea.

Se concentră din nou asupra cuvintelor ei, apucând să își dea seama că nu avea de gând să îi spună fratelui său că o sărutase. Trebuia să admită că așa era cuviincios. Adevărata poveste nu avea decât să-l facă pe Devon să pară un ticălos pentru că încercase să pună gheara pe viitoarea logodnică a fratelui său.

– De cum am trecut Gibraltarul, nu am auzit de la Theodore decât cât de minunat e fratele său Devon și că de-abia aștepta să te vadă din nou, spuse ea. L-ar devasta să afle asta.

– De acord, spuse Devon, vârându-și mâinile în buzunare, pentru a-și ascunde semierecția. Desigur, îți dai seama de ce te-am sărutat, nu?

– Nu cred că motivul acela s-a schimbat prea mult de când primii noștri părinți au fost alungați din rai.

El clătină din cap.

– Singurul motiv pentru care te-am sărutat a fost pentru a testa cât respect ai pentru fratele meu.

Gura ei formă un „o" nerostit. Pielea de pe gât căpătă nuanța trandafirilor din grădina lui. Apoi roșeața urcă grăbită în obraji, zugrăvindu-i cu niște bujori ispititori.

– Nu părea a fi un test, spuse ea, ducându-și o mână la buza de jos, umflată de sărut.

Gestul acela simplu îl făcu pe Devon să simtă de parcă avea o stâncă în pantaloni.

Se uită în altă parte.

– Ei bine, așa a fost.

– Atunci, dat fiind că ți-am respins avansurile, presupun că am trecut testul, spuse ea după câteva clipe. Nu doresc câtuși de puțin să îl rănesc pe fratele tău.

– Ceea ce nu înseamnă că îl iubești.

Cuvintele îi ieșiseră din gură înainte de a le putea opri. Nu era un sentimental. Ideea că domnișoara Farnsworth se îndrăgostise de fratele său într-un timp atât de scurt suna ridicol

de sentimental chiar și pentru el. Habar n-avea de ce adusese vorba despre asta.

– Nu, nu înseamnă. Nu am pretins că îl iubesc pe Theodore.

Era dificil să prinzi o persoană dacă nu se complăcea într-o minciună izvorâtă din lăudăroșenie. De orice s-ar fi făcut vinovată, Emmaline Farnsworth părea hotărâtă să spună cu îndrăzneală adevărul.

– Însă dacă îl iubesc sau nu pe fratele dumitale este o chestiune profund personală și nu un subiect de discuție pe care ar trebui să-l abordăm noi doi, milord. Făcu o reverență grăbită. Dacă nu te deranjează, voi pleca acum. Se întoarse și se îndreptă spre ușă.

– Fără nimic de citit? strigă el în urma ei. Nu de-asta îi invadase biblioteca? Flutură din mână spre volumul de Shakespeare pe care îl lăsase pe dușumea. Ce spui de *Titus Andronicus?*

– L-am citit, zise ea. Prea violent pentru gustul meu.

– Mi-e greu să cred asta, fiind vorba despre o femeie care a făcut tot posibilul pentru a mă lăsa fără moștenitori.

Ea îi aruncă o grimasă și dispăru pe ușă. Devon rămase neclintit până când foșnetul fustelor ei pe marmură nu se mai auzi deloc.

Se aștepta ca durerea de cap să revină. Habar n-avea de ce dispăruse miraculos. De obicei, dura o zi întreagă să-și revină după o migrenă puternică, care se declanșa după ce petrecea noaptea folosindu-și darul, dar din primul moment în care buzele sale le atinseseră pe ale domnișoarei Farnsworth capul nu-l mai duruse deloc.

Dorea să poată spune același lucru și despre testicule.

Așadar, Emmaline Farnsworth nu era o fătucă ușuratică, așa cum o crezuse el. Era onestă. Dureros de onestă cu privire la reacția ei la sărutul lui și la relația ei cu fratele său. Devon nu îi putea găsi nici o vină.

Ar fi trebuit să fie satisfăcut, lăsând la o parte grija care nu-i dădea pace, spunându-i că mai era ceva în neregulă, în afară de nepotrivirea dintre domnișoara Farnsworth și fratele său. Însă simțea un haos răvășitor în vintre. Ceva nu era deloc așa cum trebuia. Nu putea pune punctul pe i, dar învățase să-și urmeze instinctul în asemenea chestiuni.

Avea să îi urmărească pe domnișoara din America și pe tatăl ei ca un mastif care păzea pământurile moșiei.

Devon dădu să se aplece pentru a lua volumul căzut, dar se opri înainte ca buricele degetelor să atingă tomul. Ultima dată când ridicase ceva care căzuse din mâinile ei, se văzuse sărutând-o.

Dacă în următoarea viziune se vedea făcând dragoste cu ea?

Deși trupul său se agăța încântat de acest gând, mintea îl respingea, fiind o trădare față de Teddy. Chiar dacă Emmaline l-ar lăsa să se culce cu ea, cum ar putea merita să-și trădeze fratele?

Devon își înghiți nodul din gât.

Era atât de catifelată și de dulce, încât o parte reprobabilă a lui credea că ar merita negreșit.

Poate că reușise să se convingă că o sărutase pentru a-și salva fratele de ea. Să împartă însă așternutul cu ea era cu totul altceva.

Ieși din încăpere, lăsându-l pe Shakespeare pe podea. Baxter avea să îl ridice mai târziu. Devon nu putea risca. Nu voia să știe.

Dacă îi era menit să o pângărească pe logodnica fratelui său, prefera ca faptul că juca rolul de Iuda să îl ia prin surprindere.

– Ești sigur că e încă la bătrân?

Gentilomul duse halba la buze și sorbi din berea amară, cu degetul mic întins, grațios ca fetișcană.

Thomas O'Malley își înăbuși un mormăit de dezgust. Oricât dispreț ar simți pentru patronul său, nu se făcea să arate pe față lipsă de respect pentru cel care plătea facturile.

Haina pe care o purta bărbatul lucea pe alocuri de tocită ce era. O'Malley presupunea că se îmbrăcase cu grijă, împrumutând haine ponosite de la valetul său pentru a se pierde printre muncitorii care erau clienții cârciumii. Însă adevăratul lui statut era trădat de fiecare mișcare aristocratică de filfizon.

– Sigur că e încă la Farnsworth. Thomas O'Malley dădu jumătate din halbă pe gât, apoi se șterse la gură cu o mânecă soioasă. Fără farafastâcuri pentru unul ca el. L-am urmărit de la vapor până la casa Devonwood, nu-i așa? Nu a scos nasul pe ușă de atunci.

– Nu știu de ce nu i-ai luat obiectul încă de când erai la bordul corabiei.

– Cum, când el și fiica lui călătoreau la clasa întâi pe banii fratelui contelui, iar eu eram înghesuit la clasa a patra? Nu prea aveam cum, al dracului să fiu, spuse O'Malley. Noi ăștia de treabă nu suntem lăsați să ne amestecăm cu ăi cu nasul pe sus, știți.

Nasul acvilin al lordului se încreți nițel, ca și când ar fi dorit ca astfel de reguli stricte să se fi aplicat peste tot. Înconjurați de trupuri nespălate pe sub hainele de lână râncedă, chiar și O'Malley trebuia să admită că o serie dintre clienții cârciumii erau cherchelițibine.

– Al dracului noroc că tipul acela din Cairo a făcut o asemenea greșeală.

– Nu vă temeți, milord. A plătit pentru asta.

O'Malley se asigurase asta, strangulându-l pe egipteanul slăbănog cu mâinile lui vânjoase. Cum de confundase amărâtul acela un american cu irlandezul pe care îl aștepta îl nedumerea încă pe O'Malley.

Ar fi trebuit să fie o treabă simplă. Nu trebuia decât să călătorească la Cairo, să meargă la un anumit magazin în bazar și să ia obiectul pentru Excelența Sa. Orice ar fi fost deja fusese achitat, numai că nu era genul de obiect pe care îl puneai într-o ladă pentru a fi transportat în cala roind de șobolani a unei corăbii. Trebuia livrat personal, spusese Excelența Sa. Dar, când sosise în Cairo, lucrul acela blestemat dispăruse, fiind dat din greșeală unui ins pe nume Farnsworth. Acum Excelența Sa nu mai era dispus să vâre mâna în buzunar după gologanii pregătiți până ce O'Malley nu corecta greșeala.

– Ssstt, nu vă agitați, Excelență, spuse O'Malley. Era nedrept să fie învinovățit pentru ceva care în mod vădit nu fusese greșeala sa, dar cei care aveau banii făceau și regulile. Vă aduc obiectul cât ați zice pește.

Degetele gentilomului cuprinseră încheietura lui O'Malley într-o strânsoare surprinzător de puternică.

– Să nu îndrăznești să-mi spui ce am de făcut.

– Nu, nu, sigur că nu. Degetele lui se chirciră, din pricina presiunii exercitate asupra încheieturii sale. Oasele se izbiră unul de altul sub pielea aspră, trosnind ușor. Agonia îl făcu să vrea să-și încleștezedinții. Habar n-avea că gentilomul era atât de puternic.

– Cred...

– Nu te plătesc să crezi, spuse lordul repezit. Habar n-ai cu cine ai de-a face. Nu ești făcut să gândești. Te plătesc să mi te supui.

Îi eliberă încheietura și își îndreptă atenția din nou asupra halbei, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. O'Malley se abținu cu greu să nu își frece mâna rănită.

– Ce vreți să fac atunci?

– În primul rând, să speri că Farnsworth e la fel de ignorant cu privire la ce are pe cât ești tu cu privire la ce ai pierdut, spuse bărbatul. Acum, că americanul a intrat sub protecția contelui de Devonwood, bineînțeles că e mai dificil, dar nu imposibil. Vreau doar să îl urmărești pentru moment.

– Să îl urmăresc?

– Să ții cont când vine și când pleacă Farnsworth. Să afli la ce evenimente sociale participă Lord Devonwood și oricine din anturajul său, explică gentilomul cu o căutătură iritată. Speram să nu mă implic în asta, dar se pare că nu am de ales.

Ochii lordului se întunecaseră și deveniseră duri ca obsidianul. Pentru prima dată, O'Malley își dădu seama că pe sub mătăsurile și bijuteriile pe care le purta de obicei gentilomul, era un bărbat care impunea respect.

Și teamă.

O'Malley trase o dușcă.

– Și când prindem prima șansă de a pune mâna pe obiect...

– Atunci s-ar putea să îți permit să îți câștigi onorariul mult prea mare, domnule O'Malley. Lordul se ridică și se uită în jos la el pe deasupra nasului său nobil. Răceala din ochii săi îi îngheță sufletul. Dacă până atunci îmi vei dovedi că mai merită să-mi bat capul cu tine, desigur. Roagă-te, spre binele tău, să fie așa.

Capitolul 6

Emmaline se gândea serios să renunțe la cină în seara aceea.

Nu pentru că nu avea rochia potrivită. Rochia ei de tul, crem cu trandafiriu, era extraordinar de frumoasă, iar corsajul

i se potrivea mănușă. Nici măcar majordomul acela scorțos, numit Baxter, nu ar fi putut găsi vreo vină. Rochia costase o căruță de bani, dar Monty susținea că merita investiția. Ar fi putut-o purta la o cină cu un duce fără a fi nelalocul ei.

Desigur, decolteul era ceva mai îndrăzneț decât și-ar fi dorit, dar Monty insistase că o femeie putea să distragă de minune atenția când era necesar, doar arătând că era femeie. Ar fi fost păcat să nu profite de acest fapt.

Nu era vorba că nu voia să îl vadă pe Theodore după dezastrul din bibliotecă. Îi lipsea prezența lui fără complicații. Începea să aibă nevoie de adorația lui neabătută la fel de mult pe cât dorește un iubitor de opiu următoarea doză de laudanum. Îi creștea încrederea în sine să vadă un bărbat pe care îl putea face să-i cânte în strună cu atâta ușurință.

Nu era vorba nici că renunțase la planul lui Monty. Câștigurile jocului erau serioase, și nu exista moment mai bun decât prezentul pentru a sădi sămânța. Bănuia că era posibil ca Monty să aibă nevoie de ea în timpul mesei, dacă se ivea ocazia de a lansa câteva momeli bine plasate. Ar fi păcat să irosească ținta pentru că... ei bine, ar face bine să o recunoască.

Îi era teamă.

Trase adânc aer în piept alături de Monty, care o însoțea pe holul lung spre sufrageria impunătoare. *Teamă*. Stomacul i se contorsionă ca un acrobat chinez.

Nu exista nici o îndoială. Rareori trăise senzația aceasta care îi răscolea pântecul, dar o recunoștea. Frică.

Pocnetul călcâielor lui Monty pe marmură reverbera între pereții de-a lungul cărora înaintau spre sufragerie. Sunetul părea să repete „tea-MĂ", „tea-MĂ, apăsând pe ultima silabă. Emma nu putea scăpa de senzația că se îndrepta spre pierzanie.

Cum putea îndura să se afle în aceeași încăpere cu ticălosul acela de Lord Devonwood?

Sau poate că ea era ticăloasa. Era greu să ai vreo certitudine morală când trăiai cum trăiau ea și Monty.

După felul în care reacționase corpul ei la avansurile contelui, se simțea de două ori mai falsă în rolul de fiică școlită a profesorului. Cu siguranță, la fel ca Hester Prynne, pe pieptul ei avea să

se ivească un „A" stacojiu și toată lumea urma să știe că trupul ei mai că răsturnase barca instabilă a respectabilității. Ca să nu mai vorbească despre felul în care pusese în pericol succesul planului lui Monty.

Și pentru nimic altceva decât un sărut nepotrivit.

Chiar dacă încuviințase că nu avea să-i pomenească fratelui său despre nefericitul incident din bibliotecă, nu avea de unde să știe dacă lordul urma să păstreze micul lor secret rușinos.

Nu îl iubea pe Theodore. Dar, chiar dacă era hotărâtă să o ia la sănătoasa cu o parte din banii săi, îl plăcea tare mult.

Dacă se concentra doar asupra banilor cu care urma să plece, poate că nu avea să fie nevoită să vadă jignirea de pe chipul lui cu trăsături adolescentine. Unele trădări erau mult mai dureroase decât cele provocate de doi escroci profesioniști.

– Iată-te, draga mea.

Teddy îi prinse din urmă pe Emmaline și pe tatăl ei când intrară în sufrageria elegantă.

Depuse un sărut arzător pe încheieturile ei înmănușate. Judecând după privirea lui limpede, se putea presupune fără rezerve că fratele său nu vorbise cu el. Îi întoarse mâna și îi sărută mijlocul palmei.

– Teddy, te rog, murmură ea. Nu în public.

Manifestările deschise de afecțiune o făceau să se simtă oarecum dezgolită, ca și când reacțiile ei ar fi putut fi interpretate de ceilalți drept sentimente profunde. Dar fiindcă sentimentele ei față de Theodore erau doar de o profunzime superficială, nu îi cădeau bine privirile scrutătoare. Bine că nu fusese nimeni în preajmă să o vadă gemând ca o târfă de doi bani în brațele contelui, în după-amiaza aceea.

„Cu excepția contelui, desigur."

Cuprinse încăperea cu privirea. Monty o abandonase și se sprijinea cu cotul de bufet, străduindu-se să le farmece pe contesă și pe o tânără pe care Emmaline nu o recunoștea. Pometii fini ai lui Lady Devonwood se regăseau pe chipul fetei, dar cârlionții ei blonzi și bogați, precum și ochii vii erau diferiți de original. Evident, era sora mai mică a lui Theodore.

Pe Lord Devonwood nu-l vedea pe nicăieri.

Oare era posibil ca și el să se teamă să o vadă?

„Puțin probabil." Dar înainte ca Emma să se hotărască să spere, fata se desprinse de Monty și de mama ei și dădu fuga la Theodore cu brațele larg deschise.

– O, Teddy! exclamă fata. Nu te așteptam acasă până săptămâna viitoare. Ce noroc că am venit mai devreme în oraș. O, nu-mi vine să cred că ai ajuns, în sfârșit, acasă.

El o cuprinse în brațe și o răsuci de două ori.

– Iar mie nu-mi vine să cred că ești tu, Louisa. Unde este fetița pe care am lăsat-o cu șase luni în urmă?

– Am crescut, spuse ea, cu ochii sclipitori precum clopoțeii în mai și cu buclele aurii strălucitoare. Lucru pe care aud că încerci să îl faci și tu acum. Haide. Nu fi sfios, frate. Prezintă-mă miresei tale. Emmaline știa că ar trebui să îi explice Louisei că nu era, de fapt, logodită cu Theodore, dar își înghiți cuvintele. Era limpede că se bucurau amândoi de revedere și nu voia să strice momentul. Louisa sărută aerul de o parte și de cealaltă a obrajilor ei, în maniera franțuzească.

– Mereu am vrut o soră, Emmaline, șopti ea conspirativ. Habar n-ai prin ce am trecut crescând cu doi frați. Ne vom distra de minune!

Emma zâmbi timid. Înainte, când ea și Monty îmbrobodeau o victimă, reușea să păstreze distanța. Se consola cu faptul că era imposibil să tragi pe sfoară o persoană onestă. Toate trucurile lor nu funcționau decât dacă ținta era lacomă să câștige bani sau îndeajuns de egoistă încât să vrea să aibă ceva ce nu putea avea nimeni altcineva.

Adăugarea unei false logodne la combinația de subterfugii era plină de potențiale complicații, dincolo de simpla ei relație cu Theodore.

Când se uita în ochii Louisei, nu vedea decât încă o persoană care avea să fie rănită când uneltirea lor urma a fi descoperită.

Apoi Monty se scuză brusc și se îndreptă spre hol, acoperindu-și gura cu batista pentru a-și înăbuși tusea. Emma își îndreptă spatele. Să-ți fie milă de o victimă era o slăbiciune, un lux pe care doar cei avuți și-l puteau permite.

Era dispusă să pună prinsoare că Louisa Nash nu dusese lipsă de nimic în viața ei. Emma și-ar fi dat brațul stâng să aibă măcar un frate, și Louisa nu făcea decât să se plângă că avea doi, chiar dacă vorbea în glumă. Puțină suferință avea, poate, să îi prindă bine.

– Ai frați, domnișoara Farnsworth? întrebă Louisa.

– Nu, spuse ea, scuturând din cap. Dar aș fi fericită să te ajut să netezești lucrurile cu ai tăi. Primul pas în lungul joc al escrocheriei era câștigarea încrederii. Zâmbi spre Louisa. Te rog, spune-mi Emmaline.

Ora opt, ceasul sfânt pentru începerea cinei, sosi și trecu, fără ca Lord Devonwood să catadicsească să apară. În cele din urmă, la 20.30, contesa îi porunci lui Baxter să servească supa, iar grupul se așeză în jurul mesei lungi pe care străluceau tacâmuri Reed & Barton de argint și porțelanuri de Limoges.

Louisa îi desfătă cu povești din înalta societate și cu întâmplările oarecum năstrușnice care aveau loc în rândurile marii aristocrații. Tocmai se întorsese de la o petrecere, ținută la casa de la țară a Excelenței Sale, ducele de Kent, unde nu mai puțin de trei cupluri își anunțaseră logodna în următoarele două săptămâni.

– Sincer, spuse Louisa, dându-și sugestiv ochii peste cap, uitându-te la cum se împerecheau cuplurile, ai fi spus că e timpul să se îmbarce pe arcă.

Suspină teatral.

– Dar tu, draga mea? întrebă Monty. Ți-a atras atenția vreun tânăr chipeș?

– Nu încă, domnule profesor. Louisa îi zâmbi, și în obraji îi apărură gropițe încântătoare. Dar nu mă grăbesc. E abia primul meu sezon. Vedeți, până mă voi hotărî asupra unui bărbat, pot flirta cât îmi poftește inima cu toți. Dacă ești logodită, nu te distrezi atât de bine.

– Louisa, te rog, spuse contesa, strângând afectată din buze. Doctorul Farnsworth va crede că ești șocant de frivolă.

– Prostii, draga mea doamnă. Monty se aplecă peste masă și o bătu prietenește pe mână pe sora lui Teddy. Este absolut încântătoare.

– Dar s-ar putea să o influențeze pe Emmaline cu ideile ei necuviincioase, se plânse Theodore.

– O, așa e. Uit întruna că dragul de Teddy e logodit, spuse Louisa. Nu-mi acorda atenție, Emmaline. Sunt sigură că ai parte de o mulțime de bucurii de când te-ai logodit.

Dacă a fi sărutată până uiți de tine de fratele lui Theodore trecea drept bucurie, Emmaline se vedea nevoită să încuviințeze.

– Nu suntem tocmai logodiți, surioară, spuse el, trăgând cu ochiul spre Emma. O prinse de mână pe sub masă și o strânse. Dar lucrez la asta.

– Ai grijă, domnișoară Farnsworth, se auzi vocea lui Lord Devonwood din spatele ei. Dacă Teddy pretinde că lucrează, fulgerele vor începe fără îndoială în scurt timp. Ai face bine să te îndepărtezi cu un scaun sau două.

Luă loc în capul mesei lungi fără a-și cere scuze în vreun fel pentru întârziere. Însă contesa se scuză că începuseră masa fără el.

Devon flutură din mână spre contesă și îi făcu semn lacheului să îi umple bolul de supă. Servitorii aproape că se izbiră unul de altul străduindu-se să îi umple cupa cu un ales vin auriu Reinish și să îi aranjeze șervetul pe veșmintele impecabile.

Ceilalți meseni dăduseră gata friptura de miel și erau pregătiți pentru desert. Însă era limpede că aveau să fie nevoiți să stea pur și simplu acolo, sorbind din vinul de Burgundia care însoțea antreul cu carne, în timp ce Lord Devonwood mânca fără grabă cele cinci feluri pe care tocmai le terminaseră.

„Cum se străduiește lumea să-i facă pe plac unui conte, fără ca acesta să ridice nici măcar un deget", se gândi Emma.

Și totuși, acesta avea îndrăzneala să își mustre fratele că nu punea osul la treabă. Sufletul întreprinzător al lui Emmaline se înveninâ văzând că Lord Devonwood se credea mai presus de munca onestă și nu catadicsea să le arate nici cel mai mic respect celor care se îndeletniceau cu ea.

– De fapt, milord, Theodore a muncit din greu cât a fost în Egipt, spuse ea aruncând pe furiș o privire în direcția lui Devon.

Contele era negreșit înveșmântat pe măsura rangului său, purtând o jiletcă aurie superbă și o lavalieră elegant legată, apretată

perfect. Dar, chiar și fără accesoriile aferente titlului său, omul ca atare era îndeajuns pentru a o face să simtă că avea în pântec o ceată de spiriduși beți, care se țineau cu greu pe tulpinile margaretelor din grădină.

– Este adevărat, spuse Teddy râzând. La săpăturile de lângă Teba, am făcut o băsică.

– O băsică! Ce stângăcie, Theodore.

Contesa se încruntă spre el.

– Îmi pare rău, *maman*. Dar nu îți poți imagina ce distractiv a fost să răscolesc pământul, sperând că voi da peste ceva uimitor.

Contele se opri cu lingura de supă în aer.

– Și ai dat peste ceva uimitor?

Ted îi prinse mâna Emmei și o duse repede la buze, sărutând-o.

– Nu până să urc la bordul corabiei *British Star,* unde am întâlnit-o pe Emmaline.

– Bine spus, Teddy. O vei câștiga în curând.

Louisa aprobă radioasă galanteria fratelui său.

Obrajii Emmei se încinseră, și își retrase mâna din strânsoarea lui Theodore. Nu se simțea uimitoare. Se simțea mai jos de talpa pantofului. Chiar dacă Theodore o copleșea cu complimente, se surprinsese retrăind sărutul acela nenorocit pe care i-l dăduse fratele lui în bibliotecă de mai multe ori decât numărul dinastiilor egiptene.

Dat fiind că îi venise Egiptul în minte, era timpul să se și folosească de el.

– De fapt, cred că Theodore se referă la statuia lui Tetisheri și la munca de cercetare pe care a făcut-o în legătură cu aceasta.

– Nu, nu e așa. Îi aruncă un zâmbet plin de speranță. Vorbeam despre tine, și o știi.

– Theodore, te rog, murmură ea. Era îndeajuns de rău că părea hotărât să o curteze. Dar era de neconceput să facă totul sub ochii familiei. Caracterul public al umilinței la care avea să fie supus urma a fi cu atât mai dureros.

– Nu fi modestă, domnișoară Farnsworth. Nu-ți stă bine. Lord Devonwood îi făcu semn lacheului să ia supa, refuză peștele și acceptă carnea. Înfipse furculița într-o bucată de carne de miel asezonată cu mentă. Eu și aleasa ta am avut ocazia

să ne cunoaștem mai bine în bibliotecă în după-amiaza asta, Ted, și trebuie să fiu de acord cu opinia ta. Domnișoara Farnsworth m-a uluit, într-adevăr.

Vârî carnea în gură, zâmbind cu subînțeles. Acum, spiridușii beți din pântecul ei amenințau să evadeze, luând-o la goană panicați. Oare avea să o dea în vileag, arătând că era o ușuratică, între friptură și *crème brûlée*?

– Excelența Sa a avut amabilitatea de a-mi arăta biblioteca. Am fost absolut cucerită.

– Absolut cucerită, repetă el, țintuind-o cu privirea.

Cuvintele ardeau încărcate de dorință.

Dacă nu l-ar fi oprit când o făcuse, ar fi fost perfect capabil să o aibă acolo, pe străvechea dușumea de marmură a bibliotecii, aclamați de umbrele lui Sir Walter Scott, Dickens și Shakespeare.

– Da, continuă Lord Devonwood, am fost foarte impresionat de gustul ei...

Amintirea prospețimii cu aromă de citrice a gurii lui reveni chinuitoare. Emmaline privi țintă spre farfuria goală. Părea a fi singurul lucru sigur, dar liniștea apăsătoare atârna deasupra mesei ca un șirag de bule gata să se spargă. Fu forțată să privească de-a lungul mesei lungi spre conte.

– ... în literatură, încheie el în cele din urmă. Întreab-o ce părerea are despre *Titus Andronicus* la un moment dat.

Trebuise el să-i reamintească de felul în care volumul lui Shakespeare alunecase dintre ei cu câteva momente înainte ca genunchiul ei să se lipească de părțile lui intime. Își desprinse privirea de la el, sigură că obrajii care o ardeau îi trădau gândurile deloc feciorelnice.

Monty îi prinse privirea și ridică întrebător dintr-o sprânceană, dar Emmaline clătină aproape imperceptibil din cap. Ar fi trebuit să îl avertizeze cu privire la această potențială complicație, dar nu găsea curajul de a-i spune că se sărutase cu contele sau, mai rău, că îi plăcuse de parcă ar fi fost o stricată.

– Da, într-adevăr, Teddy, spuse contele. Domnișoara Farnsworth a ta e absolut uluitoare.

– Vezi. Theodore se întoarse spre ea cu un zâmbet sentimental pe chip. Ți-am spus că și familia mea te va îndrăgi.

– Care e treaba cu statuia pomenită de domnișoara Farnsworth, Theodore? întrebă contesa, semnalând schimbarea bruscă a subiectului. Nu știam să fii interesat de artă, dragule.

– Ei bine, nu e tocmai artă, spuse Theodore. E un artefact. Va revoluționa studiul anticilor și felul în care îi înțelegem, dacă îi vom putea convinge pe alții de importanța piesei. Mă întreb dacă te-ar deranja să o arăți familiei mele, doctore Farnsworth.

– Câtuși de puțin, băiete. Monty se ridică și se înclină spre contesă. Vă rog să mă scuzați o clipă, milady.

Emma își tamponă buzele cu șervetul pentru a-și ascunde zâmbetul. Nu ar fi putut planifica treaba mai bine de atât. Spera ca Monty să se abțină să urce două trepte deodată în graba de a se întoarce repede cu statuia.

Un șarlatan isteț putea manevra conversația în folosul său, dar răbdarea era întotdeauna cea mai bună armă. Cârligul pătrundea mai adânc, fără a stârni suspiciuni, dacă victima cerea mai mult din proprie inițiativă.

– Rămâi pe loc, Farnsworth, spuse Lord Devonwood. Nu am luat desertul încă. De-abia am început să ne revenim din uluirea pricinuită de fiica ta. Nu sunt sigur că putem îndura să fim dați peste cap și mai tare. Oricât de minunată ar fi această statuie, va trebui să aștepte până după ce ne vom digera delicioasa *crème brûlée*.

Capitolul 7

Devon știa că era grosolan, dar părea că nu se putea abține. Vina o făcea pe Emmaline Farnsworth să capete culoarea unei piersici coapte de câte ori privea spre el. Umerii ei goi și sânii superbi în rochia aceea crem amenințau să-i destrame controlul, astfel că singura cale de a ține frâiele în această situație era să își exerseze stăpânirea asupra celorlalți.

Altfel risca să cedeze, dând de veste lumii și fratelui său că o sărutase. Mai mult de atât, o făcuse să geamă. Desigur,

ea făcuse o încercare serioasă de a-l schilodi pe viață după acel moment delicios, dar, un răstimp necuvenit, fusese la fel de copleșită de dorință ca el.

Ar fi trebuit să îl lase pe tatăl ei să aducă lucrul care îl entuziasma atâta pe Teddy. Poate că l-ar fi distras de la spațiul ispititor dintre sânii celei care era aproape logodnica fratelui său.

Lui Devon nu îi erau străine farmecele femeilor. Nu era deloc surprinzător că îi plăcuse să o sărute, dar îl uimea că nu se putea opri să nu se gândească la asta. Sanctuarul cald al gurii ei, dulceața limbii ei, felul în care i-o supsese pe a lui – nu reușea să scape de senzațiile misterioase și plăcute pe care le deștepta în el.

Apoi mai era faptul că sărutul ei îi alungase durerea aceea monstruoasă de cap. Nimic nu mai avusese un asemenea efect.

Goli paharul de vin și fu de-ajuns să îi arunce o privire lacheului, că acesta i-l umplu din nou, fără a fi nevoie să i se spună. Poate că, dacă se îmbăta pulbere, reușea să înăbușe chemarea ademenitoare a siluetei periculoase a domnișoarei Farnsworth.

Veni desertul, dar budinca dulce nu era nici pe departe la fel de delicioasă ca amintirea buzelor ei. Însă Devon o alungă, luând zgomotos până și ultima bucățică de crème brûlée de pe porțelanul delicat. Apoi linse lingura. Mama sa clătină din cap spre el, dar nu spuse nimic.

Ce putea spune? Era conte. O țară care tolera regii nebuni nu avea probleme în a accepta excentricitățile nobililor. Dacă voia să stea în cap în mijlocul mesei, nimeni nu avea să-i spună că nu era cuviincios.

– Ei bine, haide să vedem minunea aceasta de care ești atât de înamorat, Ted. Devon se ridică de pe scaun fără a se asigura mai întâi că ceilalți meseni își terminaseră desertul. Înaintă de-a lungul mesei și îi oferi brațul lui Emmaline. În timp ce tatăl ei aduce obiectul, îi voi arăta domnișoarei Farnsworth sera de portocali. Ne vedem în salon în scurt timp.

Uneori era foarte bine să fii lord cu titlu nobiliar.

Fata se ridică și îl luă de braț. Ce altceva putea să facă?

Cel puțin nu stătea în cap.

Fără a se osteni să vadă cum se împerecheaseră mesenii pentru a se îndrepta spre salon, o conduse pe domnișoara Farnsworth spre ușă, apoi pe hol, apucând-o spre sera de portocali.

– În majoritatea țărilor civilizate, se obișnuiește să rămâi la masă până termină toată lumea de mâncat, spuse ea după ce nu mai putură fi auziți de ceilalți. A fost cam nepoliticos, nu crezi?

– Nu s-a mai plâns nimeni.

– Cum ar îndrăzni? Mama dumitale simte că se cade să îți ceară scuze chiar și când cel care greșește ești tu. Sora dumitale ar fi recunoscătoare ca un cățeluș dacă ai observa-o măcar din când în când, iar Theodore venerează aerul pe care îl respiri. Fie nu îți dai seama, fie nu te interesează că te porți grosolan și nimeni nu are curajul să ți-o spună.

„O, așa e. Yankeii nu tolerează regii, nebuni sau nu, nu-i așa?"

– Nimeni în afară de tine, domnișoară Farnsworth.

Vocea ei era plăcută, scăzută și melodioasă, de parcă nici nu l-ar fi mustrat. Dacă ceilalți ar fi putut auzi, nu ar bănui niciodată că îl jupuia de viu din vorbe.

– De ce îți supui familia la chinuri? întrebă ea, apăsându-l cu degetele pe brat pentru a-și sublinia cuvintele. Ai fost un căpcăun nesuferit toată seara.

– Ce amabil din partea ta că ai observat. Nu își amintea nici în ruptul capului când fusese luat la rost ultima dată. Era straniu de reconfortant, aproape la fel de plăcut ca apăsarea ușoară a degetelor ei pe mâneca lui. În calitate de conte, era un bărbat fără limite. Până și preceptorii săi încetaseră să îl mai mustre după ce preluase titlul. În afară de crimă, Devon putea scăpa nepedepsit pentru orice. Mă străduiam să te enervez pe tine, în mare măsură.

– Ai reușit, dar nu sunt singura care ți-a observat impolitețea, spuse Emmaline. Doar pentru că nu te pune nimeni la punct nu înseamnă că familia ta nu suferă din pricina a ceea ce faci.

Habar nu avea ea ce făcea el pentru a asigura bunăstarea familiei sale.

– Crede-mă, îmi petrec întreaga zi asigurându-mă că familia mea *nu* suferă.

– Crezi că Theodore nu a văzut cum m-ai răpit din încăpere?

Devon ridică din umeri.

– Teddy e nerăbdător ca eu să îmi dau consimțământul în ceea ce te privește. Presupun că e încântat că am catadicsit să îți acord puțină atenție.

Ea pufni.

– Nu aș fi murit dacă nu *catadicseai* să o faci. Te rog să nu te spetești din pricina mea, milord.

– Nu mă spetesc deloc.

– O, așa e. Detești munca de orice fel.

Devon nu avea nici o problemă cu munca. De fapt, muncea continuu să își mențină moșia pe linia de plutire, dar nu se cădea ca acest lucru să fie perceput drept trudă. Deși înalta societate era aspră când venea vorba despre nobilii scăpătați, stabilea limite foarte stricte legat de felul în care era acceptabil să faci avere. Devon ar fi fost fericit să le spună celor din înalta societate să se ducă învârtindu-se, dar știa că părerea bună a acelei lumi conta pentru mama lui. Fără succesul continuu al nenumăratelor sale investiții și fără câștigurile ocazionale de la mesele de jocuri de noroc, putea să fie forțat să solicite Camerei Lorzilor să divizeze moșia moștenită, vânzând o parte din întinsa lui proprietate.

Cu doar un an în urmă, prietenul său, Lord Northrop, se dusese în genunchi în fața acelei auguste autorități implorând să îi fie îngăduit să se despartă de o parte din pământul său pentru a-și susține moșia pe ducă. Marchizul se săturase să se ocupe de nesfârșitele stricăciuni pricinuite de apa care se infiltra prin tavanul stricat, de tapiseriile mucegăite din conacul său de la țară și de plângerile neîncetate ale arendașilor cu privire la întreținerea caselor în care locuiau.

Desigur, faptul că Northrop se deda în exces la jocuri de noroc și cheltuia peste măsură cu metresa lui pretențioasă ar fi putut fi principalul lui necaz, dar nu se putea nega că era al dracului de costisitor să ții pasul cu stilul de viață pretins de la un nobil cu moșie.

Nici un conte de Devonwood nu renunțase la vreun metru de moșie.

Era hotărât să nu devină primul.

– De fapt, domnișoară Farnsworth, s-ar putea să vrei să te abții să mă dojenești, pentru că în câteva momente îți voi urma sfatul.

Asta o făcu să rămână cu jumătate de pas în urmă, dar apoi își recăpătară cadența.

– Cum așa?

– Mi-ai atras atenția în după-amiaza asta că locuința mea abundă în frumuseți cu care am ajuns să mă obișnuiesc. Dat fiind că presupun că ești genul care exultă când se dovedește că ai avut dreptate, m-am gândit că s-ar putea să îți facă plăcere să mă însoțești în timp ce redescopăr frumusețile serei mele de portocali.

Deschise ușa care ducea spre grădina închisă, și mirosul proaspăt de portocali, gardenii și leandru îi invadă nările. Încăperea care dădea spre sud era înconjurată de ferestre în stil palladian, și, în timpul vieții tatălui său, acoperișul de ardezie fusese înlocuit cu panouri de sticlă pentru a prelungi sezonul de creștere. Acum dădea la iveală bolta întunecată a cerului și stelele licărind nedeslușit deasupra lor, de-abia vizibile în lumina lămpilor de gaz de pe pereți.

– Desigur, sera de portocali de la Devonwood Park este mult mai mare. Trebuia să fie în ordine pentru a fi de folos moșiei sale dezorganizate de la țară. Dar această încăpere ca o micuță cutie de bijuterii este cu adevărat încântătoare, nu-i așa? spuse el, cu o apreciere reînnoită față de ceva ce aproape uitase că deținea. Un lucru frumos...

– Este o bucurie inepuizabilă, completă ea, nepăsându-i că întrerupea un pair al regatului. Se desprinse de brațul lui înaintând pe sub bolta de verdeață cu miros dulce, se opri lângă fântână și îi zâmbi peste umărul gol. Deci ai citit câte ceva din biblioteca ta. Și eu îl ador pe Keats.

Destul de surprinzător, nu îl deranjă că îl întrerupsese. „Trebuie să fie noutatea faptului că a îndrăznit cineva să o facă."

– Pe lângă poezie, îmi place puțin și botanica. Recunosc majoritatea plantelor de aici, spuse ea. Dar ce este planta aceea târâtoare din colț, care se întinde de-a lungul cărămizilor de acolo?

– *Ficus pumila*. Denumirea științifică ieși la suprafață. Era unul dintre miriadele de date pe care le înmagazinase în timpul

interminabilelor studii cu preceptorii înainte de a merge la Oxford. Încă un detaliu de care nu se așteptase vreodată să aibă nevoie după primirea titlului. Acum, din pricina felului în care ea își arcuia sprâncenele surprinsă, era bucuros că putea să își amintească informația. E un fel de smochin cățărător.

De fapt, chiar cuprinsese una dintre arcadele ferestrelor în stil palladian.

– Într-adevăr, pare să invadeze spațiul. Face fructe?

– Nu, poate fi polenizat doar de o anumită specie de viespe asiatică.

– Așadar, nu crește nimic fără riscul câtorva înțepături, spuse ea.

Mama lui nu ar primi prea bine introducerea în casa lor a unor gângănii cu șase picioare, nici măcar în interesul horticulturii.

– Cine ar vrea așa ceva?

Ea se încruntă spre el.

– Cineva căruia îi plac smochinele. Mă îndoiesc că ți-a trecut prin minte că tot ce crește are la bază o durere de un fel sau altul. Chiar nu îngădui să fii stânjenit deloc, așa-i?

– Te contrazic. Am suferit o înțepătură serioasă în bibliotecă, exact în după-amiaza asta.

Ea avu buna-cuviință de a părea mâhnită.

– Că veni vorba... Sper că nu te-am rănit... grav.

Îmbujorarea aceea ispititoare se răspândi din nou pe pielea ei aflată la vedere, ca un arțar care erupe în flacăra toamnei.

Dumnezeule, îi plăcea la nebunie când își schimba culoarea.

– Îmi pare foarte rău, milord.

Era cât pe ce să o întrebe dacă nu ar vrea să îl sărute acolo ca să-i treacă, dar decise că nu era nici pe departe așa beat încât să își poată permite să fie atât de deșănțat. Însă gândul gurii ei pe el îi făcu mădularul să se umfle și îi trimise prin corp o durere plăcută.

– Nu te mai gândi la asta. Dacă un genunchi între picioare era prețul pe care trebuia să îl plătească pentru a o putea săruta pe îndelete, credea că fusese un chilipir, privind retrospectiv. Mai ales că, dintr-un motiv necunoscut, sărutul îi alungase complet

migrena. Cu toate astea, vreau să știi că în mod normal nu forțez mâna femeilor care nu-mi doresc atenția.

– Atunci de ce m-ai sărutat?

„M-am văzut sărutându-te într-o viziune și nu m-am putut opune destinului."

Nu, nu îi putea dezvălui abilitatea lui de a vedea viitorul. Ultima persoană căreia îi mărturisise harul său ivit din atingerea lucrurilor fusese un profesor de la universitate pe care încercase să îl avertizeze să nu mănânce un măr prea repede. În viziunea lui, omul murea strângându-se de gât și zbătându-se pe podea. Profesorul începuse să se informeze cum ar putea să închidă, în tăcere, un nobil la casa de nebuni. Doar faptul că viziunea lui Devon ajunse să se confirme, ca de obicei, în douăsprezece ore, îl ajutase să-și păstreze libertatea.

– Cine știe de ce un bărbat simte că sărutul său va fi bine primit de o femeie? Să faci curte e un dans, un ritual, dacă vrei. Semnalele se dau și se primesc, spuse Devon. În mod vădit, le-am interpretat greșit pe ale tale.

– Mă bucur să aud că spui asta. Cu siguranță nu ți-am încurajat în mod intenționat avansurile.

Își duse mâna la obraz. Îndepărtă o șuviță care îi scăpase din coc, dându-și-o după ureche, fără a băga de seamă că lui i se păru absolut adorabil gestul acela.

– Vreau să te asigur, milord, spuse ea cu fermitate, că nu am obiceiul de a săruta bărbați al căror nume de botez nici măcar nu îl cunosc.

Privi țintă spre smochinul cățărător, ca și când nu ar fi fost în stare să îi întâlnească privirea.

– Griffin mă cheamă, spuse el deodată. Nu-și mai amintea de când nu îl mai auzise. Mă numesc Griffin Titus Preston Nash.

– Griffin. Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet. O creatură mitologică. Ar fi trebuit să ghicesc.

Grifonul avea cap și aripi de vultur și corp de leu. Din pricina blestematului său har al atingerii și a viitorului care îi dădea târcoale neinvitat în orice moment, deseori se simțea nu tocmai uman.

– Presupun că ți se pare potrivit să port un nume de monstru, spuse el.

– O, nu de monstru. Grifonul este o creatură maiestuoasă, protectorul și străjerul lucrurilor pe care le prețuiește.

Se aplecă să adulmece o camelie care înflorea.

El o culese și i-o oferi. Dacă avea habar ce se întâmpla cu decolteul ei când se apleca în față în felul acela... Reuși să-i zărească pentru o clipă pielea ceva mai închisă a areolelor din jurul sfârcurilor.

Dacă ar ști, nu ar face-o.

Sau poate că da, dacă ar încerca să-i trimită un semnal pe furiș...

– Cu un asemenea nume, nu ar trebui să mă mir că te-ai autointitulat paznicul fratelui tău. Duse camelia la nas, închise ochii și inhală. Pe chipul ei se ivi un zâmbet, ca răsăritul care încoronează muntele Snowdon. Știi, se împerechează pe viață.

– Cine?

– Grifonii. Am citit cândva un tratat medieval despre ei. Felul în care îl privea pe deasupra petalelor cerate ale florii îi aminti de cum se uitase pe deasupra volumului *Titus Andronicus*. Oftă. Sunt creaturi elegante și nobile. Dacă unul din ei moare, perechea sa nu va căuta un alt partener, ci îl va plânge până când se va alătura adevăratei sale iubiri, după moarte.

– Grifonii fac parte din mitologie, nu uita.

– Știu, dar este un gând fermecător oricum, spuse ea. Fidelitatea este ceva care trebuie prețuit.

La fel și loialitatea față de frate, dar, cu toate acestea, Devon simțea o atracție irezistibilă spre domnișoara Farnsworth.

– Nu sunt vreo cochetă, Lord Devonwood, nici vreo debutantă care își caută soț. Am petrecut mai mult timp din viață în amfiteatre și la săpături arheologice decât în sălile de bal. Vorbesc italiană și franceză, dar habar nu am cum să folosesc limbajul evantaiului. Nu mă pricep la un astfel de joc. Nu m-am gândit că există feluri prin care o femeie ar putea încuraja un bărbat fără să vrea, continuă ea. Ca să nu mai fac vreo greșeală pe viitor, ai vrea să-mi spui de ce ai crezut că voiam să te sărut în această după-amiază?

– Ei bine, mai întâi e modul tău direct de a fi, spuse el. Francheța ta invită bărbații să-și comunice direct dorințele.

– Nu pare prea corect. Răsuci tulpina cameliei între degete, făcând inflorescența să reverse un parfum proaspăt între ei. Vrei să spui că o femeie trebuie să-și aleagă cuvintele și să discute doar subiecte sigure, cum ar fi vremea, ca nu cumva să nu pară că încurajează avansurile unui bărbat?

– Nu eu fac regulile.

– Și nici nu ții cont de ele, pun prinsoare, spuse ea cu un zâmbet atotcunoscător.

– M-ai prins aici.

Devon își plecă ușor capul cu un gest autoironic, pe care o anumită vicontesă văduvă îl găsise absolut fermecător. Era posibil să fi scăpat de la ananghie. Domnișoara Farnsworth se retrase, nepărând câtuși de puțin fermecată.

– Prea bine. Mă voi rezuma la observații meteorologice în prezența dumitale. Își îndreptă spatele, chiar dacă nu o ajută prea mult, dat fiind că nu era prea înaltă, și ridică privirea spre el. Primăvara e deja fierbinte. Dar, cum nu sunt obișnuită cu vremea din Anglia, poate că m-ai putea lumina. Crezi că va fi o vară toridă?

– Ah, domnișoară Farnsworth, ai greșit din nou. Sera de portocali era îndeajuns de umedă pentru a sugera un eden tropical. În mintea lui licări imaginea lui Emmaline Farnsworth, în toată splendoarea goliciunii ei cu tonuri de piersică, îmbujorându-se cum n-o făcuse Eva niciodată. Tot ce era această femeie stârnea masculul din el până la durere. Când pomenești cuvântul „fierbinte", gândurile unui bărbat zboară imediat spre așternuturi umede de sudoare și trupuri fără veșminte care se rostogolesc pe ele.

Ochii ei întunecați se făcură brusc mari.

– Nu prea sunt niște gânduri demne de un gentilom, negreșit.

– Așa gândesc toți bărbații. Fie că sapă șanțuri sau sunt duci. Crede-mă pe cuvânt.

– Așadar, o femeie nu poate să spună ce gândește despre nimic fără a se expune pericolului de a fi înțeleasă greșit?

– Mă doare să o recunosc, dar, dincolo de aparențele civilizației, toți bărbații sunt niște câini. Devon ridică din umeri. E în natura animalului.

– Prea bine. Voi îmbrățișa tăcerea când mă voi afla în compania dumitale. Buzele ei cărnoase se strânseră.

– Nu sunt sigur că aceasta este cea mai bună alegere. Liniștea se cere umplută și nu neapărat cu vorbe. Se apropie de ea, dar de data asta ea nu se retrase. Mirosul ei de piersică îl ispitea, amestecându-se cu parfumul serei de portocali. Cu toții suntem înconjurați de un oarecare spațiu neocupat. Dacă un bărbat invadează spațiul unei femei, iar ea nu se oferă să îl corecteze, nu poate fi învinovățit pentru că simte un consimțământ tacit.

– Adică tot ceea ce nu este interzis în mod expres se presupune că e acceptat?

Încă nu făcuse nici un pas înapoi, încă nu se retrăsese.

El își sprijini o mână de trunchiul palmierului, deasupra umărului ei, și se aplecă spre ea.

– Da.

– Înțeleg. Își ronțăi buza de jos câteva clipite, îndeajuns încât să-l facă să își dorească să o sugă. Așadar, crezi că, pentru că nu fug de tine ca un iepure speriat, vreau să mă săruți din nou.

– Mi-a trecut prin cap, da.

– Să nu-ți mai treacă. După cum observai, sunt o persoană foarte directă, spuse ea, îndreptându-și privirea undeva între bărbia și sternul lui, ridicând doar ocazional ochii, sfioasă. Stai liniștit. Dacă aș vrea un sărut de la dumneata, l-aș iniția chiar eu.

– Mă îndoiesc, spuse el râzând. Ce iepuraș îngrozit ești. Uită-te la tine. Ai înțepenit ca un urecheat amușinat de un copoi. Nu mă poți privi nici măcar în ochi de confuză ce ești, cu atât mai puțin să mă săruți.

– Nu fi atât de sigur.

Îl privea încruntată, iar în ochii ei întunecați scânteia acum iritarea.

– Rareori mă înșel în această privință.

– De data aceasta te înșeli. Consideră-mă a fi o excepție de la regulă.

Se întinse, îi cuprinse obrajii și îl sărută direct pe gură.

Capitolul 8

Emma intenționase să îi dea un sărut sonor, ca un fel de exclamație care să-i confirme cuvintele. Dar gura lui era atât de ispititoare, atât de fermă și de caldă, că se trezi zăbovind, ca într-o propoziție neterminată, suspendată în aer în căutarea unei concluzii raționale.

Brațele lui o cuprinseră, lipindu-se prea bine de trupul ei încât să nu trădeze cât de greșit era sărutul. O ademenise, ca pe un miel în gura lupului.

Iar ea i-o îngăduise.

„Tot ceea ce nu este interzis în mod expres se presupune că e acceptat."

Nu i-o interzisese. Mai rău, nu și-o interzisese ei înșăși.

Mirosul lui masculin, în care se distingeau bergamota și santalul, se combina cu parfumul serei de portocali. Era un asalt discret asupra simțurilor ei, dar insistent și neabătut, precum picătura de apă care în cele din urmă găurește piatra.

Gura lui se mișca sigură asupra gurii ei, tentând-o să prelungească dulcele abandon al momentului. Chiar dacă știa că acel sărut, acel bărbat, acel moment erau greșite, nu se putea desprinde de torentul de senzații. Buzele lui deasupra buzelor ei deșteptară o furtună în ea. Era ca un fulger scânteind pe cerul de vară, detunând cu o energie dezlănțuită, în care se ascundea un potențial dezastru.

„O, Doamne, nu încă un gând necuviincios despre vreme."

Îi reaminti de comentariul lui despre așternuturi umede și trupuri goale. Laolaltă cu sărutul lui, imaginea mentală o făcu să își simtă trupul dureros și sângele clocotind.

Să simtă dorință.

Era gata să se zvârcolească pe acele așternuturi umede de sudoare.

Emmaline fusese mereu o persoană discretă. Gândul de a fi atât de aproape de o altă ființă umană, fără a avea unde să fugă, i se părea înspăimântător. Mecanica împreunării nu îi era străină.

Știa ce se întâmpla între un bărbat și o femeie, știa ce se aștepta de la ea dacă avea să devină vreodată soție, dar, până să îl sărute pe Griffin Titus Preston Nash, Lord Devonwood, nu înțelesese niciodată cum ar putea *vrea* o femeie să împărtășească o asemenea intimitate.

Cum ar fi să se afle în brațele acestui bărbat, umedă și dornică? Cu sufletul și cu trupul dezgolite.

Ar fi incitant, nebunesc și minunat în același timp. Era vlăguită de dorință.

Simți o gheară în pântec în timp ce limba lui îi cutreiera gura, catifelată și umedă, sugerându-i cum li s-ar putea împreuna trupurile în alte feluri. Cealaltă împreunare, cea păcătoasă care îi ocupa mintea, nu ar fi blândă ca sărutul lui. Nu ar fi dulce.

Ar poseda-o. Ar domina-o. S-ar împerechea; ar fi o copulație; și-ar trage-o, s-ar fu...

„Nu." Auzise cuvintele acelea vulgare de destule ori. Tovarășii tatălui ei, care se ocupau de escrocherii, nu erau cunoscuți pentru vorbirea lor delicată, decât dacă le era de folos în șarlataniile pe care le puneau la cale. Dar ea nu rostise niciodată vorbele acelea. Nici măcar nu se gândise la ele.

Până acum.

Acum nu se mai putea gândi la altceva. Golul dureros din ea tânjea să fie umplut. Își imagină cum ar fi să stea întinsă cu Devon pe așternuturile acelea îmbibate de sudoare.

„Înăuntru. Afară. Tare. Dureros, chiar."

Trupul ei nu părea să fie deranjat de această seducție mentală.

De fapt, încuraja această turnură a gândurilor înnoind umezeala și accelerând zvâcnetul de nerăbdare care îi pulsa între coapse.

Devon îi dădu drumul gurii și începu să îi sărute gâtul, croindu-și drum spre decolteul ei. Sfârcurile i se întăriră dureros, palpitând în așteptarea atingerii lui. Dacă răsuflarea lui sacadată era un indiciu, o dorea la fel de mult pe cât tânjea ea după el.

Dorința lui reverberă într-un loc adânc și ascuns din ființa ei, făcându-i pieptul să i se strângă. Își trecu mâna prin părul lui brunet, desfătându-se cu senzația de control feminin proaspăt

descoperită, în timp ce el îi dezmierda absorbit partea vizibilă a sânilor.

„Control", o sfătuia Monty mereu. „Controlul victimei. Controlul informației. Controlul tuturor aspectelor situației face diferența dintre succesul și eșecul lungului joc bazat pe câștigul încrederii."

Era principala lui regulă. Iluzia ei amețitoare de control asupra contelui exact asta era. O iluzie. Se juca cu forțe pe care nu le cunoștea.

Și, cu fiecare moment pe care îl petrecea în această diversiune încântătoare și murdară cu fratele lui Theodore, punea și mai rău în pericol șansele lui Monty în jocul cel mare. Dacă nesăbuința ei îi făcea să ajungă în stradă, ce avea să se aleagă atunci de Monty?

Mâna lui Devon se strecură în corsajul ei, cuprinzându-i un sân. Dorința o săgetă din sfârc până în pântec, ca un fulger flămând.

– Griffin, scânci ea. Te rog.

– Desigur, o să-ți dau ce vrei. Orice, murmură el în spațiul gol din decolteul ei.

Îi ridică sânul, expunând un sfârc deasupra corsajului crem cu trandafiriu, trecându-și limba peste el.

„O, Dumnezeule!"

Cum să se oprească? Să pună capăt acestui chin delicios?

Nu credea că avea puterea.

El îi luă sfârcul întărit în gură, și ea avu impresia că urma să se scurgă pe dușumeaua serei.

Sperând să-și recapete cumpătul, încercă să-și amintească de chipul lui Theodore. Deși în ultimele trei luni își petrecuse aproape toate clipele de trezie cu el, trăsăturile lui erau începețoșate sau cel mult simple umbre față de ale lui Griffin, care erau mult mai bine conturate.

Cu un efort suprem, îl invocă pe Monty. Nu îl putea dezamăgi în felul acesta. El avea nevoie ca ea să își păstreze capul limpede, să gândească strategic și să nu se lase absorbită de un flirt deșănțat.

– Griffin, spuse ea din nou, abia dându-și seama că i se mișcau buzele.

– Hmm? O sărută până ajunse iar la gură, continuând să o tachineze cu degetele.

Își apăsă mâna peste sân pentru a-i opri implorarea tăcută.

Buzele lui Lord Devonwood nu erau decât la o lățime de deget. Chipul lui părea diferit.

Senzual. Vulnerabil. Ca și când și-ar fi lepădat titlul și ar fi devenit doar un bărbat ațâțat ca oricare altul, hotărât să-și facă loc sub fustele ei.

Dar, oricine ar fi părut el a fi, nu se schimba cu nimic cine era ea. Sau ce trebuia să facă.

– Oprește-te, imploră ea.

O sărută din nou, și vintrele ei continuară să se topească.

Habar n-avea că putea să tânjească în asemenea măsură.

– Te rog, gemu ea în gura lui.

El se opri și privi în jos spre ea, continuând să-i răsucească sfârcul între degete. Fiecare fibră din ființa ei se concentra asupra jocului lui ademenitor. Cine ar fi crezut că dorințele acelui boț de carne aveau să o devoreze în felul acela?

– Ești cât se poate de sigură că asta vrei? întrebă el.

– Nu, recunoscu ea, dar trebuie.

Însă el tot nu îi dădu drumul, nu slăbi apăsarea blândă asupra sfârcului ei. Ea își strecură mâna între pielea expusă și degetele lui al naibii de talentate, pentru a se apăra de atingerea lui.

– Te implor. Își dori ca el să știe ce efort făcuse pentru a șopti acele cuvinte.

Devon se îndreptă și privi în jos spre ea, iar în ochii lui de plumb încins scânteia ceva asemănător furiei. Pufni, tresărind de frustrare, îndepărtându-se cu jumătate de pas de ea.

– Ei bine, e un progres față de un genunchi între picioare, spuse el cu un zâmbet sardonic. Însă doar unul mărunt de tot. Poate că data viitoare ar trebui să îți dau un clopoțel. Ca un pugilist care s-a săturat, poți suna pentru a semnala finalul rundei.

Ea își îndesă sânul catifelat la loc în corsaj, mușcându-și buza de jos, împotriva protestului dezlănțuit al trupului ei. Era limpede că nu primise îndeajuns.

– Ar presupune că ești dispus să lupți corect, și știm amândoi că nu așa stau lucrurile, îl acuză ea.

– Cum așa? Oricare ar fi regulile, nu par a ni se aplica nouă, spuse el, cu vocea încă răgușită de dorință. Și, dacă ar exista vreunele, le-ai stabilit chiar tu pentru acest mic interludiu când m-ai sărutat, așa că ai dreptul să te plângi. Nu pari a ține atât de mult la corectitudine. Voi stabili eu regulile data viitoare.

Cum putea recunoaște că propriul ei trup se răzvrătise împotriva ei, făcând-o să încalce toate regulile la care ținea?

– Nu va mai exista o dată viitoare.

– Nu aș fi așa sigur, mormăi ei printre dinți. Am rămas singuri exact de trei ori și ai ajuns în brațele mele în două dintre ocazii. Măcar spune-mi că nu te mai gândești la fratele meu.

– Știi că nu am acceptat ca Theodore să mă curteze și... Rămase cu gura căscată. De aceea te-ai asigurat ca asta să se întâmple din nou. Nu-ți pasă deloc dacă mă săruți. Singurul tău interes e să vezi că eu și Teddy o apucăm pe căi diferite.

– Da, ăă, nu. Nu de aceea te-am sărutat. Hristoase, mă faci să sun ca un monstru care o siluiește pe aleasa fratelui său doar de dragul de a-l controla. Și, ca să fim înțeleși, *tu* m-ai sărutat *pe mine* de data asta! Păși de colo-colo în micul spațiu, iar nervozitatea emana din el ca electricitatea statică. Nu vreau decât ce e mai bine pentru el. Dacă tu te vei dovedi a fi binele lui, domnișoară Farnsworth, așa să fie. Orice ai crede, țin la Teddy.

– La fel și eu. Emmaline își împreună brațele dinainte, sub forma frunzei de smochin. Tremurau, și nu voia ca el să vadă. Contele era un bărbat puternic. Fără îndoială, nu ar fi mișcat de slăbiciune. Nu ar face decât să-l încurajeze să insiste să o convingă să facă alte lucruri nepermise. Trebuia să se țină tare. Nu vreau să îl rănesc. Dacă eu și Theodore o vom apuca pe drumuri diferite, nu vreau să fie din pricina unui scandal între mine și tine.

El se opri pe loc.

– Nici eu nu vreau asta.

Ea se simți încurajată de afecțiunea lor comună față de Teddy.

Cu siguranță, Devon nu dorea să îl rănească, spunându-i neplăcutul adevăr cum că se părea că nu erau în stare să se desprindă

unul de celălalt dacă rămâneau singuri mai mult de câteva minute.

– Trebuie doar să ne asigurăm că nu se va mai ivi o nouă ocazie de a ne purta prosteşte.

– Nu mi s-a părut că ne-am purtat prosteşte, spuse el.

Ea închise ochii. Nu, prosteşte era un cuvânt nepotrivit. Fusese minunat... incitant... straniu de firesc. Dar bineînţeles că nu avea cum să fie astfel, nu-i aşa? Acesta era glasul trupului, nu al capului. Cu siguranţă nu al inimii.

– Vreau să spun că trebuie să încercăm să nu mai rămânem singuri.

– Va fi mai uşor de zis decât de făcut.

– Nu dacă ne străduim amândoi. Inima îi bătea în urechi, în piept şi mai jos, unde blestematul acela de puls dureros continua să zvâcnească. Nu ştiu ce altceva să facem. Cu toată sinceritatea, Lord Devonwood, nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva.

El ridică surprins dintr-o sprânceană. După pasiunea pe care o împărtăşiseră, aproape că nu îi mai venea să îl învinovăţească pentru că nu o credea virgină.

– O, cred că am trecut de etapa în care îmi spui Lord Devonwood, nu crezi? O fixă cu o privire pătrunzătoare. Măcar nu se îndoia de inocenţa ei cu voce tare. Ar fi putut să îl sărute din nou. Mi-a plăcut când mi-ai spus Griffin, zise el.

– Da, ei bine... Îi plăcuse să îl numească astfel. I se potrivea mult mai bine decât Devon. Dar folosirea numele de botez ar sugera genul de intimitate despre care am convenit că nu este în interesul lui Theodore.

– Cum rămâne cu interesul *nostru?*

Cuvântul acela singur fu îndeajuns pentru a o face să întrezărească o cale pentru a ieşi din încurcătură. Cinică, dar logică.

– Al nostru? Nu există nici un „al nostru", nici un „noi". Ai fost destul de supărat de posibilitatea unei relaţii între mine şi fratele tău – şi, neavând titlu, el nici nu este lord cu adevărat. Din câte înţeleg sistemul vostru, e la fel de plebeu ca mine. Dar tu, tu nu eşti un bărbat care să ignore astfel de lucruri, milord. Eşti... întruparea unei moşii, pentru Dumnezeu. Nu ai îngădui încheierea unei alianţe cu o americancă din popor. Ştim amândoi că niciodată

nu va putea fi nimic altceva între noi în afară de o legătură secretă. Ridică bărbia. Nu voi deveni amanta nimănui, chiar dacă nu fac parte din aristocrație.

De ce ar face-o, când Theodore se oferea să-i ceară mâna? Eforturile acestuia de a o curta aduceau speranțe reînnoite, acum că ea privea cu alți ochi interesul lui. Își simțea pieptul tresăltând deopotrivă de afecțiune pentru Teddy și ură față de sine. Era adevărat, nu o făcuse să i se înmoaie genunchii așa cum reușea fratele lui prin simpla prezență, dar Theodore nu încercase niciodată să o seducă.

O *respecta*.

Mai mult decât se respecta ea, evident.

Ce fusese în capul ei când îl sărutase pe Lord Devonwood? Dacă era sinceră cu ea însăși, trebuia să recunoască – nimic. Își urmase pur și simplu instinctul, ceea ce nu era cea mai bună cale. Nu îi povestise Monty despre micile și straniile rozătoare scandinave numite lemingi care se aruncau în mare fără nici un motiv clar? Îl sărutase pe fratele lui Theodore dintr-un impuls autodistructiv similar.

Nu se așteptase ca el să o sărute la rândul său cu o asemenea nechibzuință devastatoare.

Emmaline își drese glasul.

– Acum, milord, te rog să le transmiți regretele mele celor din salon – cred că e momentul să mă retrag pentru restul serii.

Făcu o reverență grăbită și se pregăti să treacă pe lângă el. Dar el o prinse de cot.

– Nu, nu e. Nu scapi așa ușor. Dacă trebuie să dau ochi cu Teddy având încă în nări parfumul tău, trebuie să fii și tu acolo, spuse el aspru. Consideră că e o condiție pentru a nu merge la fratele meu imediat să-i mărturisesc necuviințele noastre.

– L-ai răni în felul acesta?

– Mai bine o zgârietură acum decât o lovitură în moalele capului mai târziu.

Îi întinse brațul, privind-o încruntat și provocator.

Ea își miji ochii spre el. Îi plăcea să meargă pe buza prăpastiei și nu avea să fie fericit decât dacă ea i se alătura.

– Prea bine, milord. Își așeză degetele care îi tremurau pe antebrațul lui, îngrozită de căldura care radia prin materialul hainei. Dar să nu mă mai rogi să vizitez vreo altă parte a casei, singură cu tine. Nu îmi pasă cât de publică va fi invitația. Nu îmi pasă dacă refuzul meu te va stânjeni, voi refuza oricum.

– Am reținut, spuse el, acoperindu-i degetele cu ale lui pentru câteva momente arzătoare. Apoi își retrase mâna și o conduse afară din seră cu pas sigur. Iar dacă aștepți o asemenea invitație, te sfătuiesc să nu stai cu sufletul la gură.

Tensiunea senzuală dintre ei era atât de puternică, încât Devon o simțea vibrând în aerul din jurul lor. Dorința sălbatică era încă acolo, clocotind sub pașii lor egali și sub ținuta perfect cuviincioasă. Merseră în tăcere spre salon, dar el îi auzea respirația întretăiată în răstimpuri. Îl făcu să respire și el la fel.

Nu îndrăznea să rămână singură cu el. Îi era teamă de el, pentru Dumnezeu.

Confirma ceea ce bănuise întotdeauna.

Era un monstru.

Își dăduse seama de multă vreme că neobișnuitul lui dar al atingerii îi conferea o anumită „stranietate", care putea fi simțită chiar dacă nu se știa nimic despre abilitatea lui. Se îndoia că cineva putea numi un motiv clar pentru care oamenii nu se simțeau în largul lor în preajma lui. Nimeni nu putea spune hotărât: „De *aceea* este diferit Lord Devonwood de noi toți". Era pur și simplu ceva care le ridica oamenilor părul de pe ceafă fără vreo cauză aparentă, lăsând o vagă stânjeneală în stomac și făcându-i să se îndepărteze tiptil.

Chiar și prietenii săi cei mai apropiați, pe care îi putea număra pe degetele de la o mână, spuneau cu blândețe că era „un om greu de cunoscut".

Vocea lui Theodore răzbătu până la ei prin ușa deschisă a salonului, cu un ton entuziasmat. Teddy era mereu pasionat de câte ceva – pictura franceză și compozitorii germani, ultimele progrese din medicină, o nouă hartă din sudul Pacificului. Cunoștințele sale despre subiecte ezoterice erau vaste ca oceanul, dar superficiale ca o bălțoacă. Nu zăbovea niciodată îndeajuns asupra vreunui

lucru încât să se plictisească. Lungul său șir de fixații se putea întinde din Londra până la stâncile din Dover.

Această fază egipteană era doar cea mai recentă.

Poate că femeia de la brațul lui Devon era și ea un capriciu trecător. Poate că își făcea griji degeaba.

Era posibil ca Emmaline Farnsworth să nu-i rețină atenția fratelui său mai mult decât proiectul acela de lărgire a canalului despre care Teddy crezuse că urma să le aducă o avere. Până să-și piardă Theodore interesul, Devon făcuse deja o mare investiție bazându-se pe entuziasmul fratelui său. Familia ar fi suferit o pierdere devastatoare dacă Devon nu ar fi ghicit corect că sistemul de căi ferate urma să eclipseze canalele în privința transportului bunurilor. Din fericire, își transferase investițiile în acțiuni la căile ferate înainte ca piața să se întoarcă împotriva companiei care se ocupa de canal.

De când se știa, Devon făcuse curățenie după Teddy, asigurându-se că nu suferea din pricina superficialității sale. Asta era de așteptat din partea unui frate mai mare, mai ales după moartea tatălui lor. Era cu șase ani mai mare decât Ted. Diferența dintre ei era îndeajuns de mare încât la cei paisprezece ani ai săi Devon să-i fi părut lui Teddy a fi deja un bărbat matur când își îngropaseră tatăl, iar Devon preluase titlul de conte.

Sau poate că de fapt părea mult mai mare din cauza apăsării vinovăției resimțite în legătură cu moartea tatălui lor.

Devon aruncă o privire spre femeia de la brațul său. Emmaline Farnsworth nu era decât un alt capriciu de-al lui Theodore, la fel ca proiectul cu canalul. Cu cât avea să o îndepărteze mai repede din portofoliul familiei, cu atât mai bine.

– Vă spun, statuia lui Tetisheri va revoluționa felul în care vedem Egiptul, le predica Theodore mamei și surorii sale, când Devon intră în salon cu domnișoara Farnsworth la braț. Este o schimbare colosală în domeniul cunoștințelor pe această temă.

Pe măsuța joasă pe care de obicei se servea ceaiul se afla un obiect de aproape treizeci de centimetri. Era înfășurat într-o bucată de mătase neagră, ca și când ar fi fost o nouă operă de artă gata să fie dezvăluită în fața unui public plin de adorație.

– Ah, Devon, iată-te. Ted flutură o mână spre obiectul acoperit. Vrei să faci onorurile?

Devon presupunea că ar trebui să fie recunoscător că fratele său era atât de absorbit de noul său amuzament încât nu catadicsi să observe că aleasa sa era palidă ca pergamentul. Nu putea îngădui ca Teddy să simtă că era ceva în neregulă. Fără să se gândească, Devon făcu un pas în față, întinse mâna și apucă mătasea neagră.

Totul se înceţoşă deodată, ca și când un văl i-ar fi acoperit privirea.

Înaintă spre o masă fantomatică, pe care se afla un coș înalt de răchită. Un miros stătut și apăsător umplea încăperea cu un iz dezgustător.

Își strecură mâna prin deschizătura îngustă a coșului, dar o trase iute înapoi când auzi sâsâitul. Încolăcită pe fundul coșului se afla o cobră neagră, ai cărei solzi luceau precum abanosul lustruit. Șarpele își ridică creștetul triunghiular și scoase limba bifurcată, săgetând aerul. Ochii săi lipsiți de pleoape îl fixară pe Devon.

Moartea își privea flămândă următoarea pradă.

Devon lăsă mătasea să cadă, iar viziunea se topi, ca aburul care se evaporă dintr-o oglindă. Revenise în salon, alături de familia lui și de cei doi Farnsworth, însă coșul de răchită și reptila nu se vedeau nicăieri. Mama și sora sa scoteau „oo"-uri și „ah"-uri văzând opera de artă pe care o dăduse la iveală, dar el nu voi nici măcar să privească spre statuia lui Tetisheri.

Duhoarea răului care o înconjura era prea puternică.

Capitolul 9

Devon clipi iute, întrebându-se dacă viziunea fugitivă durase îndeajuns încât să o vadă cineva. În afară de Emmaline, care se îndreptase spre șemineu și părea fascinată de vârfurile propriilor pantofi, atenția celorlalți era îndreptată aproape exclusiv spre statuia lui Tetisheri. Doar mama lui, singura membră a familiei

sale care era ocazional cuprinsă de darul atingerii, îi aruncă o privire întrebătoare.

I se *trimisese* o viziune ciudată. De obicei, când întrezărea viitorul, lucrurile erau mult mai clare. Ba chiar le-ar fi clasificat drept înfiorător de detaliate. Dat fiind că nu-și putea imagina nici o situație în care să i se ceară să baga mâna într-un coș în care se afla un șarpe, viziunea îi dădea senzația iluzorie a unei alegorii. Era doar o impresie, nu o reprezentare exactă a ceea ce urma să vină.

Gândul că probabil nu urma să se confrunte cu o cobră în următoarele douăsprezece ore nu îl alina câtuși de puțin. De fapt, dată fiind natura confuză a viziunii, se îndoia că regula de douăsprezece ore se aplica. Pericolul de care fusese avertizat era probabil mai îndelungat. Izul mucegăit de criptă îi zăbovea în nări.

– Ce vă spuneam? întrebă Ted entuziasmat. Nu e uimitoare statuia?

Devon se forță să se uite la lucrul acela blestemat. La prima vedere, părea un obiect de artă egipteană tipic. Sculptura de granit era așezată pe un postament de bazalt, culoarea închisă a pietrei punând în evidență coloritul mai deschis al șistului. Lucrarea reprezenta o tânără femeie așezată pe un tron, purtând o perucă împletită și o coroană cu șerpi. Avea brațele încrucișate peste sânii goi, iar în pumnii încleștați ținea toiagul și îmblăciul, care erau semnele regalității.

Devon nu era pasionat de vestigii egiptene, dar vizitase British Museum suficient de des pentru a cunoaște câteva dintre convențiile artei culturii antice. Nu văzu nimic ieșit din comun la acel obiect, până când îi observă trăsăturile îndeaproape.

Devon pufni surprins.

– E la fel de europeană ca un înger al lui Botticelli.

– Întocmai! Teddy îl pocni pe spate. Fratele meu nu se lasă păcălit, hmm? V-am spus că își va da imediat seama.

Devon se încruntă spre el.

– Nu văd decât că trebuie să fie un fals de un fel sau altul. Fata asta nu este mai egipteană decât Louisa a noastră.

– Mărturisesc că așa m-am gândit și eu, milord, spuse doctorul Farnsworth. La început. Dar apoi m-am apucat să studiez hieroglifele de la bază. Sunt absolut autentice.

– Pe ce bază?

– În acest demers, mărturisesc că m-am sprijinit pe umerii giganților. Sunt peste șaizeci de ani de la descoperirea pietrei din Rosetta care a dezlegat pentru întâia oară această limbă străveche, și m-am bazat în mare măsură pe o traducere engleză a lucrării lui Antoine-Jean Letronne. Doctorul Farnsworth zâmbi spre Theodore. Însă aș putea să adaug că ajutorul fratelui dumneavoastră la traducere a fost esențial?

– O, nu aș spune asta, interveni Teddy, cu un zâmbet autoironic. Doctorul Farnsworth face treaba. Eu nu fac decât să iau notițe în majoritatea timpului.

– Prostii, băiete. Farnsworth îl bătu pe fratele lui Devon pe spate. Ești neprețuit.

Devon privi cu ochi mijiți buclele și animalele abstracte de pe baza statuii.

– Ce spune inscripția?

– Traducerea hieroglifelor nu este o știință exactă, înțelegeți. Totuși, suntem încrezători că am ajuns la o aproximare corectă a originalului pentru partea din față a bazei. Continuăm să lucrăm la restul. Dr. Farnsworth își aranjă ochelari pe vârful nasului, apoi își trecu degetul peste semnele de pe partea din față. „Tetisheri, îndrăgită de Isis și de Anubis. Faraon al Regatelor de Sus și de Jos ale Nilului."

– Credeam că „faraon" este denumirea pentru conducătorii de parte bărbătească, spuse Devon cu o încruntătură plină de scepticism.

– În mod normal, da, însă există un precedent pentru o femeie faraon în Egipt. Vă amintiți de Cleopatra. A domnit fără ajutorul unui soț. Dacă sunteți amabil să vă îndreptați atenția spre această porțiune a lucrării... Farnsworth arătă spre bărbia statuii. Este o porțiune aspră acolo în granit, dacă doriți să o pipăiți.

Devon clătină din cap. Fusese îndeajuns de rău să atingă mătasea care acoperea blestemăția.

– În orice caz, sugerează că statuia a avut la un moment dat o barbă falsă – o stratagemă comună pentru femeile care conduceau Dublul Regat, explică dr. Farnsworth.

– Dar de ce arată atât de... neegipteană? întrebă Louisa, aplecându-se pentru a cerceta statuia cu atenție. Dacă îi dăm o bonetă și o umbrelută de soare, Tetisheri a dumneavoastră ar fi perfect în largul ei la o plimbare în Hyde Park.

– Și ar întoarce ceva capete, nu glumă, spuse Ted. Dar întrebarea mai interesantă este cum a ajuns în Egipt. Avem o teorie în această privință. Doctore Farnsworth, ați vrea să faceți onorurile?

– Poți să explici și tu, spuse bătrânul, fluturând generos din mână. Îl privi radios pe Theodore, cu satisfacția profesorului care se bucură de realizările protejatului său. Dă-i drumul, băiete.

– Știm că Egiptul era cucerit din când în când de alte grupuri de populații. De exemplu, cam în era celei de-a treisprezecea dinastii, hicsoșii au venit din Siria cu carele lor și au cucerit Nilul de Jos și delta sa bogată. Ted vorbi încrezător, dar Devon observă că își vârâse mâinile în buzunare pentru a nu gesticula agitat. Era un vechi truc pe care îl învățase de la preceptorul lor. Egiptenii nu mai văzuseră cai până atunci; prin urmare, carele asiatice i-au impresionat teribil.

– Nu mai văzuseră cai? întrebă Louisa chicotind. Vă puteți imagina?

– Nu râde, spuse Theodore. Pariez că tu nu ai văzut niciodată o cămilă.

Louisa se strâmbă la el.

– Dar măcar știu că există, mormăi ea.

– În orice caz, spuse Ted, hotărât să continue în ciuda întreruperilor surorii sale, egiptenii trebuie să fi luat caii drept un fel de demoni, căci curtea regală de la Teba a părăsit Nilul și a trăit în exil ani în șir, în vreme ce invadatorii hicsoși le-au ocupat patria.

– Mă bucur să văd că te-ai decis să te apuci serios de studiul istoriei, Ted, spuse Devon, impresionat că fratele său diletant părea să fi învățat cu adevărat ceva.

Observă că Emmaline se așezase pe unul din fotoliile care încadrau șemineul, așezându-se cât mai departe posibil de grup, fără a părăsi încăperea. Privea țintă în vatra stinsă, fără nici cea mai mică urmă de interes față de expunerea lui Teddy. Ei bine, presupunea că mai auzise povestea aceea.

Sau poate că era mai tulburată de sărutul acela din seră decât credea el. Devon încercă să-și îndepărteze din minte moliciunea catifelată a buzelor ei și să se concentreze asupra noului interes academic al fratelui său.

Fu o bătălie anevoioasă.

– Ce legătură are invazia hicsoșilor cu această statuie? întrebă Devon.

– Stabilește un precedent pentru ceea ce credem că dovedește această statuie, spuse Theodore. Statuia lui Tetisheri arată că la un moment dat, în trecutul îndepărtat, un grup *european* a traversat Egiptul, la fel ca sirienii. Mai mult... Se opri pentru a da greutate următoarelor cuvinte: Au rămas la conducere.

Dr. Farnsworth bătu încet din palme.

– Bravo, Theodore. Vreau să-mi fii alături când voi prezenta o lucrare despre Tetisheri în fața Societății Anticarilor. De fapt, cred că ar trebui să primești aceeași recunoaștere ca mine pentru descoperire.

– Că veni vorba, unde ai găsit-o, mai exact? întrebă Devon.

– Aici este problema, spuse dr. Farnsworth. Într-o zi, mă plimbam cu Emmaline printr-un bazar din Cairo. Dacă nu ați fost niciodată acolo, vă pot spune că ați ratat o experiență pe cinste. E îndeajuns mirosul condimentelor pentru a te zăpăci și...

– Tată, spuse Emmaline din exilul ei autoimpus, fără a privi spre el. Bați câmpii.

– Ah, da, ei bine, un bărbat cu turban de acolo ne-a oprit în timp ce treceam pe lângă dugheana sa, declarând că are ceva pentru noi. E o replică des folosită când vrei să convingi pe cineva să cumpere, dar a dispărut în spatele unei perdele și s-a întors cu statuia învelită în pânză. Era foarte entuziasmat și sigur că urma să o luăm. Dr. Farnsworth se aplecă spre mama lui Devon, într-un gest de confidențialitate. Foarte insistent, vă spun. Nici măcar nu a vrut să accepte bani, dacă vă vine să credeți. A spus că mă aștepta și știa că eu eram cel care trebuia să ducă statuia unde îi era locul.

– Vai, pare foarte misterios, spuse contesa, fluturându-și evantaiul curioasă.

– Misterios și, din anumite puncte de vedere, regretabil, spuse dr. Farnsworth suspinând din rărunchi. Dat fiind că statuia nu a fost descoperită într-o săpătură documentată, proveniența sa este dificilă. Mai mult, impune o serie de întrebări chinuitoare.

– Cum ar fi? întrebă Devon.

– Artefactele de acest fel ajung în mod obișnuit din deșert în bazar. Probabil este o statuie funerară a lui Tetisheri, spuse Theodore. Întrebarea este unde e restul. Unde e mormântul ei? Cineva trebuie să știe unde se află. Dacă l-am putea găsi, am descoperi atâta istorie pierdută.

– Și presupun că nu ai nici o idee de unde să începi căutarea aceasta, spuse Devon.

Dacă ar avea, posibila recompensă ar fi enormă. În 1799, când forțele lui Napoleon au confiscat piatra din Rosetta, cărturarii au acordat o mare importanță șansei de a descifra hieroglifele. Cele mai vechi frânturi cunoscute de cultură egipteană au fost excavate și expediate pe continent de către forțele franceze, laolaltă cu rapoarte debordante despre splendoarea descoperirilor din morminte și povești despre vastele bogății îngropate în pământ.

Dar deșertul egiptean era un car cu fân nespus de mare, iar mormântul unei femei faraon, despre care nu se știuse până atunci, care părea bizar de europeană, era un ac extrem de mic.

– De fapt, spuse dr. Farnsworth, s-ar putea să facem niște progrese pe frontul acela. După cum am spus, nu am tradus decât o parte din bază. Celelalte s-ar putea să ne ofere indiciile de care avem nevoie pentru a organiza o expediție.

Devon studie zâmbetul enigmatic al statuii. Tetisheri părea să păzească o glumă secretă.

– În afară de statuia aceasta, s-a mai găsit vreo mențiune despre regina aceasta necunoscută pe vreun vestigiu antic?

Farnsworth clipi surprins spre el.

– Din nefericire, nu, deși aveți dreptate, milord, presupunând că ar trebui să fie. Mă înclin în fața înțelegerii de care dați dovadă cu privire la astfel de cunoștințe ezoterice. Încruntătura rapidă care îi apăru între sprâncenele stufoase părea să indice opusul. Tetisheri *ar trebui* să apară pe alte stele, alături de alți regi care au precedat-o și au urmat-o, dar faptul că nu fost descoperită

nu e relevant. Nu este neobișnuit ca numele să fie eliminate de pe astfel de liste în cazul în care regii nu mai erau agreați de cei care îi urmau.

– Istoria este întotdeauna scrisă de cuceritori, știți, spuse Teddy.

– Fără îndoială, curtea de la Teba și-a recăpătat puterea ulterior, și s-ar putea ca acesta să fie motivul pentru care a fost eliminată de pe alte monumente, adăugă dr. Farnsworth. Chiar și așa, se pare că avem un mister autentic în fața ochilor. Unul care impune să fie dezlegat de o expediție.

– Organizarea unei expediții este extrem de speculativă, spuse Devon.

– Dar ar fi o misiune de căutare a cunoașterii, contracară Theodore. Chiar dacă am da greș, nu am pierde nimic altceva în afară de timp.

– Și niște bani, spuse Devon. Deși potențiala răsplată a unui asemenea risc ar putea însemna mari bogății, șansele de reușită sunt slabe. Chiar și având o mână de lucru ieftină, o săpătură arheologică ar fi un coșmar logistic. Călătoria, echipamentul, mituirea oficialilor locali pentru obținerea permiselor necesare, mâncare pentru muncitori... ai putea să te afunzi în datorii mai repede decât se revarsă Nilul în fiecare an.

– De aceea nici măcar nu-mi trece prin cap să caut investitori până când nu vom avea ceva mai concret pentru a putea continua, spuse dr. Farnsworth, scoțându-și ochelarii și ștergându-i cu batista. Fața lui era surprinzător de palidă pentru cineva care susținea că fusese în deșertul egiptean. Să fac altfel ar echivalent cu, ei bine... o escrocherie.

Bătrânul se scutură cu un aer convingător de dezgust. Devon se întrebă cum de rămăsese tenul lui Farnsworth atât de pal când pretindea că petrecuse o grămadă de timp în soarele din deșert. Asta îi trezi suspiciunea față de profesor și față de „descoperirea" sa extrem de îndoielnică.

– Vom continua să lucrăm la asta, deși aș vrea să ai un ajutor mai bun decât mine. Theodore se pocni peste coapsă, căci îi venise o idee. Poate că este cineva de la Societatea Anticarilor care se pricepe la hieroglife și ne-ar putea ajuta cu restul traducerii.

– O sugestie demnă de a fi luată în seamă, spuse dr. Farnsworth, dar regret să subliniez că cercetările de felul acesta sunt marcate de gelozie și de gâlceavă printre cei interesați la rândul lor. Chiar și printre cei mai învățați, nu e exclus ca partea cea mai urâtă a firii umane să își scoată capul. Nu, Theodore, ar fi bine să păstrăm secretul despre statuie și despre descoperirile noastre legate de aceasta până când ne vom simți îndeajuns de încrezători pentru a le publica.

– O lună ar fi de-ajuns? întrebă mama lui Devon. Până atunci vom pleca din oraș, întorcându-ne la Devonwood Park pe perioada verii, și am putea primi o mulțime de oaspeți pentru a vă vedea statuia și a vă asculta lucrarea.

Dr. Farnsworth aruncă o privire grăbită spre fiica sa, dar Emmaline părea a fi în continuare fermecată de șemineul cel rece.

– Da, milady, spuse el. S-ar putea ca până atunci să avem ce ne trebuie.

– Ce drăguț. Atunci este stabilit. Lady Devonwood își împreună degetele cu inele, încântată de gândul că urma a găzdui o mare reuniune. Mă voi apuca de lista de oaspeți mâine și...

Dr. Farnsworth izbucni într-un acces puternic de tuse. Emmaline se ridică de pe locul ei și se grăbi să vină alături de el.

– Tată, ești bine?

Farnsworth încuviință din cap, nefiind în stare să vorbească între accesele de tuse.

Emmaline le ură grăbită noapte bună și îl conduse pe ușă afară. Bătrânul mormăi niște proteste neconvingătoare, dar se lăsă condus, susținut de brațul fiicei, care îl cuprinsese de mijloc.

Theodore dădu fuga să le ofere ajutorul, plin de solicitudine, ca un câine de vânătoare.

După ce fu martorul acelui acces de tuse, Devon își dădu seama că paloarea pielii doctorului Farnsworth era pricinuită probabil de boală și nu contrazicea povestea sa despre statuia lui Tetisheri. Clătină din cap, gândindu-se că îl bănuise pe profesor de tertipuri. Era în mare pericol de a deveni un sceptic.

– Să-mi spui dacă te pot ajuta cu lista de oaspeți, *maman*, zise Louisa, scuzându-se cu un căscat. Sunt câțiva domni fermecători pe care aș vrea să-i văd la Devonwood Park.

– Nu-ți bate capul cu asta. De la petrecere nu vor lipsi cavalerii tăi, spuse mama lor. La urma urmelor, este responsabilitatea fratelui tău să se asigure că te vei căsători cu cine trebuie. Unde altundeva să faci o alegere mai bună dacă nu la o petrecere acasă?

– Cine a spus ceva despre ales? întrebă Louisa. Dacă Belzebut ar fi avut o fiică, nici ea nu ar fi reușit să le arunce un zâmbet mai drăcesc. Nu vreau să mă mărit cu unul din ei. Vreau doar să mă joc cu *toți*.

Își sărută mama pe obraz și ieși în grabă din încăpere, cu fusta largă săltând obraznic.

Devon se încruntă spre ea. Viața lui de familie, în mod normal liniștită, devenea din ce în ce mai haotică de la un moment la altul. Era atras în mod neașteptat de femeia pe care o voia fratele său. Teddy se transforma într-un cățeluș complet lipsit de voință. Iar sora lor mai mică era pe cale să devină o cochetă de toată frumusețea.

– Noapte bună, *maman*, spuse Devon, sărutând-o respectuos pe obraz.

– Să nu crezi că scapi așa ușor, tinere. Ți-am văzut fața după ce ai ridicat bucățica aceea de mătase neagră. Ai avut o viziune. Îl prinse de mână și îl trase pe canapea, lângă ea. Ia spune-mi, ce ai văzut?

– Nimic, spuse el, trecându-și mâna peste chip. Nu voia să-i spună mamei sale despre sentimentul bizar de pierzanie pe care i-l lăsase imaginea cobrei. Nu a fost nimic. Doar o viziune fugitivă. Fără un mesaj real. După ce mi-am dat seama că mătasea îmi *transmitea*, i-am dat drumul.

Era oarecum adevărat. Ultima lui viziune nu semăna cu nimic din ce trăise. Era ca și când ar fi încercat să vadă printr-o sticlă opacă sau să interpreteze rămășițele vagi ale unui vis. Era sigur că șarpele nu era real.

Dar avea convingerea că pericolul era.

– Nici o viziune. Nici o durere de cap. Sincer. Trebuia să o distragă de la acest subiect. Nu putea să iasă nimic bun dacă își împărtășea ce îi fusese *transmis*. Nu ai de ce să-ți faci griji.

– Atunci, spune-mi, ce Dumnezeu ai făcut atâta vreme cu logodnica fratelui tău în seră?

Noul subiect de conversație al mamei sale nu era cu nimic mai bun decât precedentul.

– Nu am făcut nimic cu ea și nu e logodnica lui. „Încă." Nu știm aproape nimic despre ea. Speram să remediez asta.

– Hmm. Lady Devonwood se lăsă pe spate și îi aruncă o privire iscoditoare. Văzuse aceeași privire în ochii ei ultima dată când se gândise să cumpere un nou armăsar pentru herghelia lor de la țară. Calul dăduse deja de pământ cu câțiva călăreți. Trebuia să cântărească dacă animalul era deja prea îndărătnic pentru a mai putea fi stăpânit. În cele din urmă, îl cumpărase, dar nimeni altcineva în afară de Devon nu îl putea călări. Și ce ai aflat despre domnișoara Farnsworth?

„Că sărută ca Afrodita renăscută. Și că, dacă nu o scot iute din viața lui Theodore, s-ar putea ca familia noastră să nu-și mai revină vreodată." Bineînțeles, nu îi putea spune mamei sale nimic din toate acestea.

– Că îi place Keats și știe ceva botanică.

– Hmm, spuse mama sa din nou. Ce păcat că fata nu poartă ochelari ca tatăl ei. Presupun că aș putea avea o viziune pe cinste cu ajutorul unei astfel de sticle.

În ciuda laudelor nereținute când venea vorba despre capacitatea care îi făcea să fie unici, mama lui Devon nu mai căutase cu bună-știință ocazia de a-și folosi darul atingerii de ani de zile. Al ei nu era la fel de puternic ca al lui Devon. Se limita la a afla trecutul unei persoane prin contactul cu orice obiect de sticlă pe care îl atinsese aceasta, însă Lady Devonwood plătea un preț mare pentru folosirea acestei capacități. Ultima dată când atinsese un obiect de sticlă, durerea de cap care urmase o făcuse să zacă în pat o săptămână.

– Nu, *maman,* nu vreau să te supui la asta, spuse Devon. Vom afla mai multe despre domnișoara Farnsworth în zilele următoare, fără a recurge la vrăjitoriile neamului Preston.

– Nu sunt vrăjitorii. E pur și simplu ceva cu care ne naștem. Ai spune că e o vrăjitorie dacă ai fi stângaci sau roșcat? Nu. Scutură hotărâtă din cap. Nu îți dau voie să denigrezi moștenirea lăsată de străbunica Delphinia descendenților săi. În plus, conform

tuturor poveștilor familiei, a fost dragoste la prima vedere între ea și străbunicul tău și...

– Dragoste la prima vedere, mormăi Devon. O nouă dovadă de vrăjitorie.

– Mușcă-ți limba, fiule. Dragostea, oricum ar sosi, nu e ceva care să fie luat în derâdere.

Știa că mariajul părinților săi nu fusese din dragoste, cel puțin nu la început. Mama lui se comparase deseori pe ea și pe tatăl său cu două broaște puse într-o oală la fiert. Afecțiunea lor se încinsese atât de greu, încât își dăduse seama abia după moartea contelui cât de mult ajunsese ea să îl iubească pe taciturnul ei soț. Acesta o iubise și el la fel de intens, chiar dacă îi fusese greu să o arate.

Mama sa îi puse cu blândețe mâna pe braț.

– Nu îți spun aceste lucruri decât pentru că vreau să fii mândru de cine ești, Devon, de unde vii și de ce poți face.

– Asta e problema, nu-i așa? Nu pot face prea multe cu clarviziunea mea. Se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi, și suspină. La ce bun că pot vedea viitorul dacă nu îl pot schimba?

– Devon, nu te mai învinovăți. Îi cuprinse obrajii și îi întoarse fața spre ea, ca să-și poată lipi buzele de fruntea lui. Cu siguranță nu te învinovățesc. Ai făcut tot ce ai putut.

Se ridică și îi ură noapte bună, lăsându-l să se holbeze la ciudata statuie.

Cuvintele ei nu reușeau să îl aline. Faptul că nu îl considera responsabil nu schimba nimic.

Tatăl lui era mort oricum.

Capitolul 10

– Copii, nu vă mai agitați, spuse Monty, în timp ce Theodore și Emmaline îl ajutau să urce numeroasele scări.

Fu surprinsă să observe cât de largă îi era haina. Slăbise mai mult decât bănuise și era fragil, cu oase ca de pasăre. Un nou

spasm de tuse îi zgudui corpul. Își scoase batista din nou pentru a-și acoperi gura, dar nu îndeajuns de repede.

Theodore privi țintă la vaga pată rozalie din colțul gurii lui Monty, apoi întâlni privirea Emmei, cu o compasiune nerostită. O lăsă în salonul apartamentului albastru, îl conduse pe tatăl ei în camera sa și sună să vină valetul, Fritz, care apăru aproape instantaneu.

Emmaline era pregătită să îl ajute pe Monty, dar valetul nu voia să audă de așa ceva. Promise să aibă mare grijă de „bunul doctor Farnsworth" și dispăru în camera lui Monty.

– Fritz îl pregătește de culcare și, dacă îl cunosc pe Fritz al nostru, se va asigura că tatăl tău primește și un grog cald ca să îl ajute să adoarmă, spuse Teddy, forțându-se să aibă un ton normal.

Emmaline auzi vocea lui Monty, răgușită după acces, prin ușa închisă. Încă putea detecta o undă de jovialitate în timp ce vorbea cu omul care îl ajuta să își îmbrace cămașa de noapte.

– Spune-i domnului Fritz să se asigure că pune mai multă miere și lămâie, spuse Emmaline. Tatălui ei nu-i plăcea aroma neplăcută, afumată, de scotch fără o mulțime de alte ingrediente care să o atenueze. Însă un grog s-ar putea să fie exact lucrul care îi va potoli tusea, ajutându-l să adoarmă.

– Călătoria este epuizantă, și am fost pe drumuri luni în șir. Asta e tot, spuse Teddy. Cu un pat bun, sunt sigur că profesorul va fi sănătos tun, cât ai...

– Nu, nu va fi. Se mințise de ceva vreme.

În seara aceasta trebuia să înfrunte faptele. Emmaline se cufundă într-unul din scaunele în stil Tudor și lăsă lacrimile să curgă. Umerii i se zguduiră.

Încercase să se păcălească, spunându-și că boala lui Monty era temporară, dar nu auzise niciodată de cineva care suferise de tuberculoză și care să se fi însănătoșit. Chiar dacă le-ar fi reușit escrocheria pe care o puneau la cale și ar fi reușit să strângă suma ridicolă de bani cerută de sanatoriul Görbersdorf, nu exista nici o garanție că urma să fie vindecat în așezarea aceea germană din munți.

Theodore îngenunche lângă scaunul ei și îi luă mâna.

– Vrei să chem un doctor?

Ea clătină din cap.

– Știm amândoi ce e. Doctorul nu va face decât să-i ia sânge. L-ar slăbi și mai mult.

Era greu să-și imagineze viața fără Monty și fără ticluirile lui bizare în jurul cărora se învârtea totul. Copilița speriată din adâncul ei se înfioră. După ce el avea să nu mai fie, ea urma să redevină Emma Potts, nimic altceva, singură, plutind în derivă prin lume.

– Nu te teme, Emmaline, spuse Theodore încet. Cuvintele lui o speriară puțin. Nu îl crezuse în stare să îi citească emoțiile cu atâta ușurință. Mă ai pe mine acum, spuse, sărutându-i încheieturile degetelor.

Ea rămase fără suflu văzând ce inimă bună avea. Nu pentru prima dată, își dori să fie ceva real, ceva adevărat în relația asta dintre ea și Theodore. Poate că reușea să-și impună să fie astfel.

Se aplecă și îi prinse bărbia, ridicându-i chipul spre al ei, invitându-l să o sărute. Avea nevoie ca el să o sărute. Avea nevoie să fie mai aprins și mai real decât sărutul fratelui său din seră.

Gura lui Theodore o acoperi pe a ei preț de câteva momente.

Era plăcut. Un gest alinător. Îndeajuns de dulce încât să-i topească inima.

Însă sărutul lui Teddy nu o amețea câtuși de puțin.

De ce nu îl putea iubi pe acest bărbat blând? Sufletul lui Theodore era curat ca spuma laptelui, pe când al ei era negru precum catranul. Se retrase.

– Ar fi mai bine să pleci.

– Mi-aș dori să nu trebuiască. Mi-aș dori să fim deja căsătoriți ca să pot sta cu tine.

– Theodore, te rog, nu se cuvine. Își mușcă buza de jos. Nici măcar nu am spus da încă.

– De ce nu o faci? Se așeză jos pe podea lângă scaunul ei și își puse capul pe genunchiul ei. Știi cât te iubesc, Em. Ce te oprește?

Cu o zi în urmă i-ar fi spus că din pricină că era o escroacă, iar el era victima ei. Trebuia să mențină distanța profesională. Dar ce-ar fi dacă l-ar convinge pe Monty să abandoneze jocul? Poate că atunci ar putea accepta cererea lui Theodore în căsătorie.

Emmaline prinsese șiretlicurile jocului cât ai zice pește.

Oare dragostea era un joc atât de greu de învățat?

Îi mângâie părul blond și des, simțind o mare tandrețe.

Teddy era sincer și atent. O făcea să se simtă ca o prințesă de fiecare dată când se uita la ea.

Și ce dacă sărutările lui nu erau mai incitante decât cele ale unui văr de-al doilea?

Bineînțeles, Emmaline nu avea nici un văr de-al doilea din câte știa, dar își imagina că dacă ar avea și l-ar săruta ar fi exact ca și când l-ar săruta pe Theodore. Multe femei se mulțumeau cu cineva plăcut și erau recunoscătoare să găsească un astfel de soț.

Emmaline ar fi putut fi una dintre ele dacă nu l-ar fi sărutat pe Lord Devonwood. De două ori.

Un nou acces de tuse din încăperea alăturată o făcu să ridice capul. Chiar dacă nu ar fi fost confuză din pricina reacției trupului ei față de Lord Devonwood, rămânea faptul că, de dragul sănătății sale, Monty avea nevoie ca jocul lor să reușească. Sanatoriul acela din Alpi era singura lui speranță.

Ceea ce însemna că era mai bine să se țină departe de complicații cu vreunul din frați. Nu avea nici un sens să se atașeze de cineva pe care trebuia să îl tragă pe sfoară.

–Trebuie să plec. Se ridică și se îndreptă spre camera lui Monty. Tata are nevoie de mine.

Capitolul 11

Emmaline nu spusese nu de data asta.

Sânii ei se potriveau perfect în mâinile lui Devon. Catifelați și mătăsoși, cu sfârcuri tari de culoarea sâmburilor de piersică, care aproape îi ardeau palmele. Ce era minunat la rochia aceea crem-trandafirie era faptul că avea un decolteu suficient de adânc, iar sânii ei săltaseră practic de bunăvoie, deși îi făcuse plăcere să îi elibereze. Corsajul țeapăn îi susținea sânii ispititori în mod admirabil, acum că îi eliberase din strânsoarea balenelor.

Făcu un pas înapoi pentru a-și admira isprava... Emmaline ridicase privirea spre el, cu ochi enormi, cu chipul încordat de dorință. Sânii i se ridicau și coborau în ritmul respirației întretăiate.

S-ar fi uitat la ei fericit ore în șir.

– Griffin, te rog, spuse ea.

Scoase un mic sunet disperat din fundul gâtului când el se aplecă să-i încercuiască sfârcurile cu limba. Faptul că îl voia aproape că îl făcu să-și piardă controlul și să-și verse sămânța în pantaloni ca un tinerel neexperimentat.

Știuse întotdeauna că înăuntrul lui era întemnițată o fiară. Acum, lanțul în care o ținea se rupsese. O răsuci fără pic de blândețe și îi desfăcu șireturile de la spate. Apoi îi desfăcu corsetul și o eliberă. Apucă marginea cămășuței de dedesubt și rupse bumbacul dintr-o mișcare, până sub corset. Îi dezgoli spatele cu totul, până la despicătura delicioasă a feselor.

Trase rochia mai jos, cu tot cu crinolină, rupând bumbacul întins dintre sârmele crinolinei care îi cuprindea partea de jos. Ea nu protestă.

Își făcu o notiță mentală să îi cumpere o nouă garderobă mai târziu, una care să fie croită astfel încât să poată fi scoasă cu mai puțin efort. Desigur, ar fi putut să-i ridice pur și simplu fusta, dar ardea de dorința de-a o vedea toată.

Ea se eliberă de rămășițele rochiei, continuând să rămână cu spatele la el, purtând doar ciorapii cu jartieră și condurii de culoare crem. Ridică brațele și își scoase acele din coafură, scuturându-și buclele lungi. Scânteind de focul dinăuntru, părul îi acoperi umerii ca o mantie de toamnă.

Dar, oricât de încântătoare erau buclele ei, atenția lui fu atrasă sub talia unduitoare.

Nu credea că mai văzuse vreodată ceva mai erotic decât fundul ei în formă de inimă, deasupra arcadelor lipite ale coapselor.

Își afundă dinții în umărul ei și îi cuprinse rotunjimile feselor cu mâinile, ridicând și mângâind. Nu îi plesni pielea, dar i-o însemnă. Era a lui. Gemu de plăcere și se lipi de el. Își arcui coloana, apăsându-și fundul pe prohabul lui.

El se gândi să o îndoaie de la mijloc și să o ia pe la spate, cu degetele întinse pe pătratele reci de gresie de pe podeaua serei.

Nu, dacă scopul lui era să-l convingă pe fratele său că Emmaline nu era potrivită pentru el, nu se făcea să o posede aici în solitudinea și dulceața acestei grădini. Ar fi mai bine să o care goală prin casă, ca să vadă toată lumea cum era, de fapt, domnișoara din America.

O ridică și se îndreptă spre ușă. Ea îl cuprinse cu brațele și își lăsă creștetul pe umărul lui.

– Te-am dorit de când te-am văzut prima dată, murmură ea.

Atât de sigură pe ea. Atât de încrezătoare.

Și el o voia. Iar acum urma să o aibă. Faptul că avea să-și protejeze fratele de ea era un bonus suplimentar.

– Pur și simplu nu știam cum să îi spun lui Teddy.

Îi prinse lobul urechii între buze și supse cu putere.

Ochii amenințau să i se dea peste cap, și el se opri înainte să ajungă la ușă.

Dacă nu voia să-l protejeze pe Ted? Dacă o voia pentru el însuși?

O țintui de zidul neted de piatră al serei.

După câteva momente de bâjbâială, își eliberă mădularul din pantaloni. Ea îl cuprinse cu un picior pe după șold, și el alunecă în ea, într-o contopire caldă și umedă.

Pentru un moment, se trezi dorindu-și ca acea împreunare să fie ceva mai mult decât pasiune animalică. Era surprins și puțin zguduit de dorul din piept. O eliberare plăcută era tot ce aștepta dintr-o astfel de uniune.

De ce ar spera la mai mult?

Dar o parte din el continua să se întrebe dacă era posibil ca, primindu-l în trupul ei, să îi primească totodată sufletul. Să fie din pricină că îl cunoștea? Și, în ciuda a ceea ce văzuse în el, accepta fiecare părticică.

Apoi gurile li se întâlniră într-un sărut care îl lăsă fără suflu.

Ca un demon, îl stoarse de orice dram de umezeală și de aer, de orice fir de viață, dar nu-i păsa. Se zbătea deasupra ei, avântându-se în ea în întregime, în vreme ce ea îl îndemna cu ordine scurte, aproape incoerente.

– Mai adânc.... da, acolo... oh, așa.

Lumea lui Devon se învârteji, pierzându-se în fizica eterică a căldurii și a frecării. În adâncimile ei minunate, întunecate și umede, absorbit de presiunea seminței care-i urca în mădular.

– Devon, ticălos nenorocit!

În timp ce trupul lui erupse în spasme zguduitoare, se întoarse și îl văzu pe fratele său stând în ușa serei.

Privirea de obicei blândă a lui Teddy era acum de-a dreptul criminală.

Devon tresări, trezindu-se. Lumina zilei se strecura în fâșii înguste printre obloanele de la ferestrele sale. Corpul lui continuă să pompeze ultimele picături din poluția nocturnă, care i se scurseră pe burtă.

– Blestemăție, mormăi el.

Își scoase cămașa de noapte și se șterse cu ea, simțindu-se și mai murdar după ce termină. Își puse un halat negru și sună să i se pregătească baia, sperând că își va îndepărta din minte izul de mosc din vis.

Emmaline Farnsworth se ținuse de cuvânt. În săptămânile care urmaseră tumultuoasei zile în care sosiseră, avusese grijă să nu mai fie niciodată singură cu Devon. O vedea doar o dată, seara la cină, și o singură dată la micul dejun, când era îndeajuns de nesăbuit să se trezească devreme pentru a se alătura familiei sale la masa pe care se afla omleta și scrumbia afumată.

Fritz se învârtea prin apartament, pregătind și umplând cada de cupru din camera de toaletă alăturată.

Dormitorul lui Devon dădea spre fața casei, dar din garderobă se vedea grădina împrejmuită. Desfăcu perdelele grele și privi în jos spre statuia lui Dionis.

Era acolo din nou. După ce lua micul dejun în fiecare dimineață, Emmaline se obișnuise să petreacă timp în locul acela retras și umbros.

Continua să îl deseneze pe zeul cel beat, presupunea el. Mereu se apleca deasupra caietului de desen.

Devon o privi de la fereastra sa de sus, lăsându-se chinuit de linia spatelui ei și de felul în care i se cârlionța părul în jurul cefei în mici șuvițe. Aproape că putea simți dulceața sărată a pielii ei la baza părului.

– Baia este gata, milord.

Devon își concedie valetul fluturând tăcut din mână. Nu era sigur că vocea lui nu ar suna răgușită de pasiune.

Când își scoase halatul și intră în apa călduță, își aminti că nu avusese o viziune. Nimic nu era scris în piatră. Doar pentru că visase că făcea sex fără oprire cu domnișoara Farnsworth nu însemna că asta avea să se întâmple inevitabil.

„A fost doar un vis."

O parte din el nu părea convinsă. Partea asta se ridică asemenea unui steag între picioarele lui.

Își cuprinse ferm mădularul în mână.

– Nu a fost decât un vis, repetă el, iar mișcările lui prinseră un ritm frenetic, aproape ca o pedeapsă. Doar un vis.

Capitolul 12

Când coborî în cele din urmă după ce se spălă, Devon fu întâmpinat la capătul scărilor de majordom.

– Bună dimineața, milord. Sper că ați dormit bine. Era salutul matinal standard al lui Baxter și nu avea nevoie de un răspuns. Îi întinse o tavă de argint, cu o singură carte de vizită pe ea. În ciuda orei matinale, Lord Northrop e pus pe vizite. Vă așteaptă în salon, spuse Baxter, inhalând iritat. Devon bănuia că programul majordomului său era încurcat de vizitele aristocraților care uitau orele acceptabile pentru primirea oaspeților și apăreau la ceasuri nepotrivite. Să fie informat că nu sunteți acasă?

Baxter nu propunea să spună o minciună. Așa ceva ar fi fost la fel de imposibil pentru onestul servitor ca ideea revoltătoare de a sta jos în prezența stăpânului. „Nu este acasă" putea însemna foarte bine „nu primește oaspeți la ora aceasta" dintr-o serie de motive, chiar dacă, de fapt, era acasă.

Sau, mai sinistru, putea însemna „nu este acasă" pentru un anumit vizitator specific. Ceea ce era o lovitură la fel de usturătoare ca o tăietură directă.

Convenția era înțeleasă de toată lumea.

De toată lumea, în afară de Northrop. Dacă i s-ar spune așa ceva lui Lionel Norris, marchiz de Northrop, ar da iama prin casă,

în căutarea lui Devon. Northrop nu avea răbdare cu programul nimănui. Înfocatului său prieten nu-i păsa decât ca programul său să fie perturbat cât mai puțin posibil.

– Nu, îl primesc, spuse Devon.

Spera că prietenul său nu era în căutarea unui nou împrumut. Northrop era mereu cu buzunarele goale și uita să își plătească datoriile. Erau prieteni de pe vremea când merseseră la Oxford împreună. Northrop nu își moștenise titlul decât mult mai târziu, mult după ce trecuse de vârsta majoratului. Dar, în adolescență, înțelesese că pe umerii lui Devon apăsa greutatea titlului moștenit devreme și făcuse tot ce putuse să ușureze lucrurile.

Chiar dacă interesele lor o apucaseră pe căi complet diferite după anii de școală, aveau totuși un trecut solid ce reprezenta fundamentul prieteniei lor. Loialitatea era ceva pe care nimeni nu putea pune un preț.

Și nimic nu-l caracteriza mai bine pe Northrop ca fidelitatea încăpățânată.

Față de prieteni, cel puțin. Devon știa că nu era cazul să cerceteze prea îndeaproape cum stătea treaba cu amantele lui Northrop.

Devon îl găsi întins pe unul din fotoliile preferate ale lui Lady Devonwood, cu un picior aruncat peste brațul acoperit cu brocart. Bătea cu cizma ritmul unei melodii pe care nu o auzea decât el. Își odihnea bărbia în palmă, cu un aer total plictisit. Haina și jiletca erau croite după ultima modă, dar materialul elegant era atât de boțit, încât era evident că petrecuse noaptea îmbrăcat. Ultimii doi nasturi ai cămășii erau desfăcuți. Gulerul rămăsese fără un buton și atârna pe o parte într-un unghi ciudat.

Părul negru și des îi cădea peste frunte, aproape acoperindu-i ochii, care erau la fel de albaștri ca valurile de la Brighton într-o zi de vară. Northrop nici măcar nu clipi când intră Devon cu Baxter pe urmele sale.

– Bună, Dev, îngână el. Te-ai trezit neobișnuit de târziu.

– Iar vizita ta e neobișnuit de matinală.

– Nu. Încă nu am ajuns în pat. De ce nu ai nici un strop de whisky în salonul ăsta nenorocit? Northrop îi aruncă o privire încruntată lui Baxter. Albul ochilor îi era injectat cu vinișoare

roșii. Fie băuse toată noaptea, fie îi vârâse cineva degetele în ochi. Nu mi s-a oferit decât ceai.

Se scutură, ca și când Baxter i-ar fi sugerat să bea mătrăgună.

Devon privi spre ceasul de bronz aurit de pe polița șemineului.

Doar 10.30. Când era pus pe băut, Northrop nu era deloc ușor de oprit. Cel mai bun lucru era să-l lași să bea până pica în siguranță sub masă, pentru ca apoi să doarmă până îi trecea beția.

– Adu niște whisky, Baxter. Devon se întoarse din nou spre prietenul său și luă loc pe celălalt fotoliu. Pentru ce bem în această frumoasă dimineață?

– Pentru rai. Pentru iad. Pentru câți îngeri pot dansa pe un vârf nenorocit de ac. Ce-mi pasă?

– Bun. Devon își aruncă un picior pe brațul fotoliului, imitându-l înadins pe marchiz. Mai târziu avea să-și lase piciorul jos și, probabil, Northrop urma să facă la fel. Deseori folosea tehnica asta pentru a-l liniști pe prietenul său. Credeam că e posibil să bem în sănătatea ta și mi-ar părea rău să irosesc whisky-ul. Mi se pare că e o cauză pierdută.

Northrop îi aruncă o privire încețoșată.

Baxter se întoarse cu două pahare cu lichid chihlimbariu și îi servi pe cei doi gentilomi.

Devon se pregăti să ciocnească, însă prietenul său ridică paharul și îl dădu peste cap dintr-o înghițitură, fără a mai aștepta toastul.

Baxter ridică din sprâncene tăcut și ieși din încăpere.

– Ceva te supără, ghici Devon.

Northrop ridică paharul gol, într-un toast la fel de lipsit de conținut.

– Laudă ție, Griffin. Mereu ai fost cel mai deștept dintre noi trei.

Se referea la trioul lor de prieteni, care se numiseră Îngerii Căzuți. Devon, Lord Northrop și Lord Kingsley formaseră o trinitate profană pe când erau la Oxford. Poveștile despre comportamentul lor necuviincios măriseră semnificativ exigențele pentru pușlamalele în devenire care sperau să le urmeze exemplul. Devon și Kingsley se maturizaseră de atunci. În ceea ce-l privește pe Northrop, juriul trebuia să delibereze încă.

Devon își lăsă piciorul să alunece de pe brațul fotoliului și se îndreptă.

– Un adevărat Lucifer aducător al luminii, în carne și oase, acesta ești tu.

Northrop privi spre pahar, ca și când s-ar fi gândit dacă să lingă sau nu ultimele picături de whisky, apoi râse, răgușit și cu întârziere, de propria ironie. Își lăsă piciorul să alunece de pe brațul fotoliului

– Bineînțeles că mă supără. A trebuit să aud despre asta la White, pentru Dumnezeu, în loc să o aflu de la tine. Cum de ai putut să nu-mi împărtășești această oportunitate când știi prea bine că ar putea fi răspunsul tuturor problemelor mele cu banii?

Mai multă chibzuință ar fi răspunsul pentru necazurile bănești ale prietenului său, dar Devon știa că nu e cazul să i-o sugereze.

Pe Northrop nu îl deranja să primească împrumuturi, dar nu primea sfaturi nici în ruptul capului.

– Despre ce naiba vorbești? întrebă Devon.

– Despre nenorocita aceea de statuie, desigur, Titișeri sau cum îi zice. Despre ce crezi? Paharul alunecă dintre degetele lui Northrop și se sfărâmă de lemnul lustruit. Îmi pare rău. Sunt al dracului de stângaci.

Devon flutură din mână. Ce însemna cristalul de Sheridan între prieteni?

– Cum de ai aflat de statuia lui Tetisheri?

– Ți-am spus. Eram la White și peste cine dau acolo – fratele tău cu un domn mai în vârstă. Foarte apropiați erau, stăteau nas în nas deasupra unei reviste, mormăind întruna despre ceva, secretoși nevoie mare. Northrop se lăsă pe speteaza fotoliului. Ei bine, nimic nu atrage atenția ca un secret, știi și tu.

Privi plin de speranță spre paharul de whisky al lui Devon, dar acesta nu simți nevoia să mai ceară unul pentru prietenul său, deși era sigur că Baxter pândea la ușă. Dacă Northrop nu mai era în stare să țină paharul în mână, avea să înceapă să sforăie în curând.

– În orice caz, continuă Northrop, dat fiind că nu se mai întrezărea șansa de a primi vreo picătură de whisky, în curând cineva a început să-l întrebe pe Theodore ce însemnau toate acele

bastonașe și desene din cartea sa. Sincer, eu bănuiam că aveau un teanc de cărți poștale deocheate.

Northrop nu avea cum să nu spere la poze cu femei în poziții lascive și înveșmântate indecent. Northrop schimba amantele mai des decât își schimbau unii ciorapii.

– Închipuie-ți surprinderea mea când am aflat că în nisipurile egiptene se ascunde o comoară care l-ar tenta până și pe Midas. Și se pare că Teddy al nostru a pus mâna pe hartă, cum ar veni. Northrop își apăsă pumnul pe stern pentru a-și opri râgâitul. Nu prea îi reușii. Apoi aflu că fratele tău este pregătit să pună la cale o expediție pentru a recupera tezaurul.

Se terminase cu păstrarea secretului despre statuie până când dr. Farnsworth era pregătit să-și prezinte lucrarea savantă pe această temă la petrecerea dată de mama lui Devon.

– Ai încredere în mine, cercetarea este încă în fază preliminară, spuse Devon. Nu ar trebui să se gândească nimeni la o expediție deocamdată.

– Ei bine, se gândesc, și a fost al naibii de urât din partea ta să nu îți lași prietenii să se numere printre primii investitori.

– Investitori?

– Da, la cum vociferau oamenii pentru a fi acceptați în acest plan, nu aș fi surprins dacă Teddy nu l-ar fi transformat deja într-o companie, vânzând acțiuni. Eu sigur aș fi făcut-o, spuse Northrop, de-abia îngăimând cuvintele. Mă așteptam ca Theodore să nu vină la mine. Dar tu, Dev... La ce ți-a fost capul de ai ținut așa ceva secret față de prieteni? Dacă am împărți expediția între noi și Kingsley, am fi bogați precum Cresus la final. Acum, orice ar găsi, va fi împărțit între atâția oameni, încât bogățiile vor fi o picătură, în loc să fie un ocean. Clătină din cap. Prost jucat, bătrâne, prost.

– În primul rând, spuse Devon cu fermitate, nu ai bani să investești.

– Aș avea dacă mi-ai împrumuta.

– Nici un sfanț. Devon se ridică și îl puse pe picioare și pe prietenul său. Haide, Northrop. Fii serios. Chiar crezi că nu ți-aș împărtăși ceva dacă aș crede că are măcar un dram de șanse de reușită? Ești beat și bați câmpii. Hai să facem câțiva pași prin

grădină să-ți limpezești mintea și te trimit spre casă cu landoul meu.

Lui Devon i se strânse pieptul gândindu-se că avea să dea peste Emmaline în grădină, după visul său erotic și baia la fel de senzuală. Nu voia decât câteva minute cu ea pentru a dovedi că nu era o fiară fără minte, în călduri, dar fata îl evitase cu iscusință.

Conta pe faptul că era însoțit de Lord Northrop pentru a o împiedica pe Emmaline să dea bir cu fugiții când urma să-l vadă apropiindu-se. Înțelegea de ce se străduia să evite să fie undeva doar cu el, dar se enerva că nu putea să vorbească deloc cu ea. În compania prietenului său abțiguit, Devon putea forța o conversație, fără a părea grosolan.

– Cred că ai dreptate. Chiar am nevoie de somn, spuse Northrop suspinând și dezumflându-se, acum că speranța unei averi rapide, obținute cu ușurință, fusese destrămată. Al naibii să fiu dacă nu trebuie să merg la Lord Whitmore în seara asta, la încă un bal plicticos.

Devon se încruntă.

– Cred că și familia mea e invitată la acest eveniment.

–Atunci îmi pare rău că te-am trezit atât de devreme. Vom avea amândoi nevoie de odihnă pentru a fi pregătiți. Trebuie să fii cu ochii în patru la balurile astea nesuferite, ca nu cumva să fii prins în capcană de vreo domnișoară curajoasă.

– Îmi pare rău că trebuie să fiu eu cel care îți dă vestea, dar majoritatea mamelor cu mintea la măritiș și-au prevenit deja fiicele în ceea ce te privește, spuse Devon, în timp ce traversau prietenește coridorul. Rareori nu-ți fluieră vântul prin buzunare. Moșia ți-e ipotecată până peste cap și ești ca un copoi la vânătoare când simți iz de fustă în jur. Pe scurt, nu ești eligibil, în ciuda titlului.

Zâmbetul lui Northrop se lărgi plăcut pe fața lui chipeșă.

– Ce te face să crezi că nu am muncit din greu să mi se acorde acest statut?

– În cazul acesta, felicitările mele, spuse Devon. Dar nu-ți face griji. Mă îndoiesc că ești făcut să rămâi holtei pentru totdeauna. Poate că fiica vreunui industriaș avut, cu apă la genunchi și cu privirea crucișă, va dori ca tăticul să-i cumpere un titlu într-o zi.

– Mușcă-ți limba. Bani cu ghiotura la pachet cu o nevastă urâtă – n-am așa ceva în plan. Dar s-ar putea ajunge la asta dacă nu găsesc o cale ca moșia să nu mai înghită bani cu nemiluita. Northrop tresări la acel gând, apoi suspină sugestiv. Totuși, sunt în mijlocul celui de-al treizeci și unulea an de viață, fără soție sau copil – de care să știu, cel puțin – și, ei bine, la naiba cu toate, începi să te întrebi uneori cum ar fi să ai parte de nițică viață domestică.

Devon se gândi că de vină era whisky-ul. Prietenul său nu mai arătase până atunci nici cel mai mic interes față de o relație permanentă cu o femeie.

Northrop se opri sub tabloul unei tinere cu o rochie galbenă dintr-un alt secol, când nu era un păcat ca decolteul îndrăzneț să-i proclame feminitatea, dezvelindu-i sânii aproape până la sfârcuri.

– O femeie de o frumusețe unică, spuse el, admirând portretul, acordând o atenție specială sânilor. Amândoi sunt.

– Ai grijă. Este străbunica mea, Delphinia. Se spune că străbunicul a renunțat la căsătoria foarte profitabilă cu fiica unui duce pentru șansa de a se căsători cu femeia aceasta din popor de o frumusețe unică. Nu avea avere, nimic care să o recomande. Cu excepția unei mici abilități necurate, de care Devon și-ar fi dorit să nu aibă parte, ca moștenire primită de la cei din neamul Preston. În majoritatea marilor reședințe, portretul străbunicii materne ar fi fost izolat într-o cameră îndepărtată, dintr-o aripă nefolosită, în vreme ce străbunii de parte bărbătească ar fi împodobit camerele destinate vizitelor. Dar Lady Devonwood era mândră de Delphinia și de darul atingerii pe care îl adusese în familie. Dacă Devon nu ar fi considerat că abilitatea cu pricina era mai curând un blestem decât un dar, ar fi putut fi de acord cu ea. A fost dragoste la prima vedere, pare-se.

– Cu niște sâni magnifici ca aceia, nu mă mir. Northrop pufni. Însă ar trebui să spunem lucrurilor pe nume. Pasiune carnală la prima vedere, mai curând.

– Bun, deci nici tu nu crezi în așa ceva, spuse Devon.

– O, cred. De fiecare dată când îmi iau o amantă nouă, cred în dragoste la prima vedere cu toată sinceritatea, spuse Northrop.

Dar ideea se topește după două săptămâni. Fără greș. Practic, mi-aș putea fixa cronometrul după asta.

Două săptămâni. Trecuse mai mult de când Emmaline Farnsworth dăduse năvală în viața lui și îi cucerise gândurile din aproape toate momentele de liniște. Dacă Northrop avea dreptate, Devon nu ar mai trebui să tânjească după ea ca vițelul după țâța vacii. Poate că pur și simplu mai avea nevoie de ceva timp. Poate că mai avea nevoie doar de o săptămână sau cam așa, iar apoi farmecul ei avea să înceapă să pălească.

Când ieși împreună cu prietenul său pe ușile franțuzești, Northrop se opri brusc, cu pietrișul scrâșnindu-i sub picioare.

– Hei. Ce fel de îngeri au căzut din ceruri? Se vor întinați nițel, pun pariu.

Ochii lui Northrop se întunecară plini de interes în timp ce privi spre cele două femei așezate lângă statuia lui Dionis. Louisa i se alăturase lui Emmaline în acea dimineață însorită, aflată la jumătate.

– Încă un lucru pe care mi l-ai ascuns.

– Este logodnica lui Theodore, spuse Devon. Emmaline și Teddy nu erau încă logodiți, dar Northrop nu trebuia să știe asta. Fii cuminte.

Femeile râdeau de ceva din caietul de desen al lui Emmaline, iar râsul cristalin al Louisei se armoniza cu tonurile mai joase, melodioase, ale Emmei, în aerul proaspăt al dimineții.

– Teddy a prins-o pe zeița aceea blondă?

Northrop clătină din cap, minunându-se.

– Nu, pe cealaltă.

– Pe roșcată, vrei să spui? Da, e încântătoare. Înțeleg limpede de ce e amorezat Teddy.

Nu era singurul. Fixația lui Devon pentru Emmaline Farnsworth devenea rapid o obsesie.

– Dar orice doamnă peste douăzeci și unul de ani este un pic cam prea mult pentru gustul meu, spuse Northrop. Cine este blonda?

Lui Devon i se înfierbântă sângele.

– E sora mea.

– Micuța Louisa? O, vai de capul tău. O să albești de griji încercând să ții lupii departe de mielușelul acela, spuse prietenul său.

Vai, era încă în scutece când ți-ai primit titlul. Când te gândești că o trăgeam de codițe și o legănam pe genunchi. Al naibii să fiu dacă nu pare încă distractiv. Cred că dau fuga să mă prezint, ce zici?

– Nu dacă ții la bărbăția ta, prietene, spuse Devon aspru. Să-ți faci de lucru cu sora mea e o treabă gravă, te asigur.

Northrop râse.

– Cine a spus că vreau să-mi fac de lucru cu ea? Nu vreau decât să reînnoim cunoștința. Aruncă o privire la înfățișarea proprie deloc impecabilă. Dar poate că ai dreptate. Va fi destul timp pentru asta diseară la Lord Whitmore. Fii bun și roag-o pe sora ta să-mi păstreze un vals. Ca un băiat bun ce ești.

– Nici o șansă.

Devon îl conduse spre grajd și porunci unui grăjdar să îl ducă acasă.

– Doar un dans, Dev, spuse Northrop pe același ton lingușitor pe care îl folosea când încerca să împrumute bani, fără a avea intenția de a-i mai înapoia. Sigur nu mă crezi atât de meschin încât să o pângăresc pe sora unui prieten, nu-i așa?

– Roag-o singur pe Louisa dacă vrei să valsezi cu ea, spuse el aspru, în timp ce Northrop urcă în elegantul echipaj mai sprinten decât se așteptase Devon.

Nici vorba nu-i mai era poticnită.

Poate că nu era atât de beat pe cât părea, dar de ce s-ar preface că este?

– Dacă îndrăznești să îi clintești Louisei măcar un fir de păr din cap, ține minte ce ți-am spus. Devon făcu o mișcare de forfecare cu degetele. Două fudulii.

Capitolul 13

– Vă caută un bărbat, milord. Un domn O'Malley, spuse Farley, majordomul lui Lord Kingsley, subliniind numele de familie irlandez cu vizibilă repulsie. Nu mi-a arătat cartea de vizită. Să îi spun că nu îl primiți?

Se încruntă. Ultima dată când se întâlnise cu irlandezul la cârciuma aceea rău famată, fusese de nerecunoscut în hainele acelea ponosite. Îl avertizase pe O'Malley să nu-și arate fața în Mayfair și, mai exact, să nu îl viziteze acasă. Dacă sluga sa încălca o poruncă directă însemna că trebuia să fi aflat ceva important.

– Nu, Farley, condu-l înăuntru. Dar, când pleacă, asigură-te că iese pe ușa de la bucătărie.

– În privința aceasta, cel puțin domnul O'Malley știa că ar greși amarnic dacă unul ca el v-ar pângări pragul. S-a prezentat bucătăresei în aleea din dos, înainte de a cere să fie primit.

Farley se întoarse pe călcâie să-l aducă pe O'Malley de unde fusese lăsat să aștepte. Probabil lâncezea în spălător, așezat pe un taburet înalt, în fața grămezilor de rădăcinoase care așteptau să fie spălate și curățate pentru masa de seară. Sau poate că se afla sub fazanii pe care bucătăreasa îi lăsase să atârne în cămară până când erau pe cale să râncezească, pentru a frăgezi carnea.

Aceste detalii aveau să-i arate lui O'Malley care îi era locul, și erau negreșit pe placul exigențelor extreme ale lui Farley, când venea vorba despre etichetă.

Uneori Kingsley credea că Farley punea mai mult preț pe valoarea stăpânului său decât el însuși. Iar asta spunea ceva.

Își îndreptă din nou atenția asupra cărții pe care o studia. Era un tom obscur, un fel de manual de magie, despre cultul egiptean al vieții de după moarte. Textul era traducerea exhaustivă a *Cărții lui Anubis*, o colecție de cuvinte înțelepte de la paznicul morților.

Își miji ochii și încercă să se concentreze. Nu fusese niciodată un cărturar, nici măcar când studiase dreptul la Oxford pentru a-i face pe plac tatălui său.

„Nu ar fi surprins bătrânul să mă vadă studiind așa serios?"

La fel și ceilalți doi Îngeri Căzuți.

Tatăl său insistase să studieze dreptul pentru a fi expert când avea să vină vremea să-i ia locul în Camera Lorzilor.

În loc să-și piardă timpul cu mărunțișuri obscure din lumea obișnuită, descoperise că avea o pasiune față de ocultism.

Conform prefeței, manuscrisul original era unul dintre puținele pergamente salvate din focul catastrofal care distrusese biblioteca din Alexandria. Traducătorul, care se lăuda că are cunoștințe

avansate în câteva limbi moarte, pretindea că ar fi descoperit manuscrisul într-o mănăstire veche, pe culmile Alpilor. Textul cuprindea incantațiile și vrăjile secrete necesare pentru a duce o viață după moarte superioară.

După părerea lui Kingsley, lumea aceasta era infinit preferabilă celeilalte. Viața de după moarte era bună, nimic de zis, dar, dacă ar avea de ales, ar alege viața aceasta, fără să stea pe gânduri.

Nu avea nevoie decât de ceva mai multă putere și bani și de o grămadă de timp pentru a se bucura că le are.

Din fericire, exista o poțiune care promitea să îi aducă tot timpul de care avea nevoie.

Îmblăciul lui Anubis.

Vraja avea un nume sofisticat, dar îl considera potrivit.

Zeul morții, cu cap de șacal, era deseori descris cu un îmblăciu în mână, o unealtă agricolă care semăna cu un bici, și cu un toiag de păstor. Împreună, simbolizau statutul de rege.

Kingsley nu aspira la asta. Nu avea nici cea mai vagă dorință să poarte de grijă unei turme de oameni proști. Să aibă grijă de nevoile mărunte și interminabile ale altora nu-l ispitea deloc. Îi reamintea de plângerile constante ale celor câțiva arendași de pe moșia sa. Dar puterea reprezentată de îmblăciu îl atrăgea nespus.

Conform cărții, adevăratul îmblăciu al lui Anubis nu era, de fapt, un bici și nici măcar o unealtă de pedeapsă. Era o poțiune cu o putere atât de mare, încât cel care o pregătea și o folosea zilnic avea să fie înzestrat cu o viață nefiresc de lungă – sute de ani, foarte posibil milenii, în funcție de cât de mult consumai din ingredientul activ –, fără diminuarea puterii intelectuale sau fizice.

Totodată, era imposibil să îi reziști celui care o consuma. Cu un singur cuvânt, putea să convingă pe cel care îl asculta să îndeplinească orice acțiune dorea. După ce ar pregăti și bea poțiunea, dacă i-ar porunci majordomului său să dea fuga în stradă și să se arunce în fața unui echipaj de cai scăpați din frâu, puterea sugestiei sale l-ar face pe credinciosul Farley să nu poată să nu se supună. Chiar dacă era evident că obediența sa i-ar aduce o moarte foarte neplăcută. Manualul de magie era limpede în această privință.

Kingsley încercase deja câteva dintre vrăjile mai slabe din carte și descoperise că funcționau, într-adevăr, foarte bine. Poțiunea

de întărire, de exemplu, îi oțelise mușchii în asemenea măsură, că bărbați mai masivi decât el erau puși în dificultate. Nu vedea nici un motiv să se îndoiască de faptul că poțiunea numită „Îmblăciul lui Anubis" avea să fie mai eficientă.

Dar la ce erau bune vrăjile dacă nu aveai ingredientele adecvate pentru a le realiza? Dacă O'Malley nu găsise statuia lui Tetisheri, nu vedea cum să dea peste boabele greu de găsit, necesare preparării poțiunii.

Textul era foarte exact. Nu exista nici un substitut pentru boabele cerute. Deși rețeta poțiunii nu cerea decât un vârf de cuțit din ingredientul activ, acesta era cel care îi conferea vrăjii putere. Conform textului, secara străveche necesară se găsea pe vremea lui Alexandru. Fusese măcinată într-o pudră fină. Apoi boabele fuseseră ascunse în interiorul gol al unei statui feminine, cu frumusețea stilizată a unei zeițe grecești, deghizată în regină egipteană. I se păruse culmea norocului când îi ajunseseră la urechi vești despre statuia lui Tetisheri, prin intermediul rețelei sale cu lungi tentacule, de oameni preocupați de ocultism. Proprietățile sale unice, înfățișarea europeană a statuii îmbrăcate în veșminte europene se potriveau întocmai cu descrierea din text.

Când statuia, pentru care *deja plătise*, ajunsese în mâinile unui american, aproape că făcuse o criză de apoplexie. Cum putea acest dr. Farnsworth, care habar n-avea despre adevărata sa semnificație, să apară cu Tetisheri a lui, când ar fi trebuit să fie livrată în labele murdare ale domnului O'Malley?

– Milord, spuse deținătorul antemenționatelor labe, din cadrul ușii deschise.

Kingsley îi făcu semn să intre. O'Malley își scoase șapca ponosită și o răsuci agitat.

– Să mă scuzați, rogu-vă; știu că nu trebuia să vin aici, dar...

– Așa e, nu-mi face plăcere.

– Cum spuneți, milord, dar m-am gândit că ați putea face o excepție după ce-mi veți auzi veștile.

Liniștea se așternu între ei. Pe obrazul lui O'Malley lunecă o picătură de transpirație, deși nu era atât de cald în acea zi de iunie.

– Spune până nu îmbătrânim, domnule O'Malley.

– Da. După cum știți, am stat cu ochii pe cei de la casa lui Lord Devonwood.

– Nu-mi spune ce știu. Spune-mi ce nu știu. Dumnezeule, omul era idiot. Poate că, atunci când urma să vină vremea să testeze eficacitatea poțiunii Îmblăciul lui Anubis, O'Malley avea să fie cel care să se arunce în fața cailor.

– Am aflat că toate fețele alese de la reședința Devonwood vor fi plecate astă-seară.

Din nou, era ceva ce știa deja. La urma urmelor, și el era așteptat la balului lui Lord Whitmore, dar se întrebă care erau sursele lui O'Malley.

– Cum ai aflat asta?

– Fata care spală vasele la casa Devonwood, domnule. Ea... vorbește în somn uneori. Se culca cu o femeie șleampătă pentru a afla informații. Ei bine, nu se aștepta la ceva mai bun de la O'Malley. Să-i fie învățătură de minte dacă pe lângă șoaptele amoroase se alegea și cu un sifilis de toată frumusețea. Și, mai mult, servitoarea are liber. Nu va fi nici țipenie de om în seara asta, așa că mă gândeam...

– Ceva ce ai fost avertizat să nu încerci. Puțină răutate avea să-l facă pe O'Malley să-i știe de frică. Însă Kingsley nu știuse că slujnica de la casa Devonwood avea să lipsească, așa că irlandezul se dovedea totuși util. Dar, în cazul acesta, cred că s-ar putea să fie o idee bună. Vei profita de această oportunitate pentru a intra în reședința Devonwood și pentru a lua statuia, cu orice preț.

– Nu știu exact unde o țin, recunoscu, O'Malley.

Slujnicele care spălau vasele se încumetau rareori dincolo de încăperile din dos ale marilor reședințe. Ar fi fost bine ca O'Malley să țintească ceva mai sus și să ridice fustele unei servitoare care lucra la caturile superioare.

– Oaspeții casei Devonwood sunt întotdeauna cazați în apartamentul albastru. Cum să nu știe? Doar dormise acolo destul de des de-a lungul anilor. Scoase o coală de hârtie din sertarul biroului și desenă iute schița celui de-al treilea cat al casei. E logic să presupunem că doctorul Farnsworth ține statuia aproape de el.

Dar, dat fiind că americanul nu avea habar de adevărata semnificație a piesei, probabil că nu o ținea sub cheie.

După ce avea să pună mâna pe statuie, Kingsley urma să se asigure că avea să fie mai bine protejată decât bijuteriile coroanei. La urma urmelor, după ce boabele magice ascunse în interiorul lui Tetisheri aveau să dispară, nu mai rămânea nimic de obținut.

O dată pentru totdeauna.

– Ascultă-mă, draga mea, văd că planul nostru se desfășoară atât de bine, de parcă jocul s-ar conduce aproape singur, spuse Monty, netezindu-și cu dosul palmei mustața dată cu pomadă. Ar fi trebuit să-i auzi la White. Gurile sparte ale Londrei au lansat o campanie de șușoteli în numele nostru, iar acum jumătate din aristocrație pare să stea la coadă, vrând care mai de care să investească în expediția noastră.

Emmaline îi auzi hârâind ușor când trase aer în piept. Nu mai avusese nici un acces de tuse de la criza aceea îngrozitoare care îl alungase din sufragerie în seara sosirii lor. Theodore îi dăduse o sticlă de Glenlivet pe care să o țină în dormitor, și, dat fiind că de atunci cerea des lămâie și zahăr, Emmaline bănuia că Monty se doftoricea singur cu regularitate. Dacă un pahar în plus îl ajuta să nu-și verse plămânii tușind, nu avea să-l mustre.

Îl surprinse uitându-se la imaginea lui reflectată în sticla ferestrei. Se întoarse într-o parte să-și cerceteze trupul subțire ca trestia și se îndreptă. Ea zâmbi. Indiferent de vârstă, toți bărbații erau niște păuni în sinea lor.

– Da, într-adevăr, continuă el. Aproape că îmi trece prin cap să înființez o corporație și să vând acțiuni.

Lui Emmaline i se luă o piatră de pe inimă.

Ar putea însemna că nu erau nevoiți să-l escrocheze pe Theodore.

Sau pe fratele său.

– Toată lumea o face. Păi, zilele trecute, am văzut un anunț pentru – și nu exagerez – o corporație înființată pentru „îndeplinirea unei mari inițiative, dar nu știe nimeni care". Monty râse înfundat. S-ar putea să ne fi irosit timpul cu jocuri bazate pe încredere, Emma, draga mea. Bursa este locul în care poți să-i găsești pe adevărații prostovani.

– Dar nu e mai mare riscul de a ajunge la închisoare în cazul fraudării acțiunilor? întrebă ea, întorcându-se pentru a-i permite să îi prindă colierul de perle la gât.

– Există, recunoscu el. O persoană solitară care a fost trasă pe sfoară ezită să o recunoască. Va prefera să sufere pierderea în sinea sa decât să se facă de râs în public. Dar, când un grup întreg de oameni e cucerit de certificate de acțiuni frauduloase, se simt în siguranță când vine vorba să-și demaște prostia și lăcomia.

Emmei i se strânse inima.

– Atunci continuăm conform planului.

– Și fără întârzieri. Monty o sărută iute pe frunte și îi aruncă o privire, cântărind-o. Dumnezeule, te faci mai frumoasă pe zi ce trece. Nu ar trebui să mă mir că vei fi asaltată de admiratori în seara asta. Dacă nu ai fi genul chibzuit, aș tremura de grija ta.

Emmaline nu se simțea astfel. Nici o femeie care îl lăsa pe un frate să o curteze, în vreme ce tânjea după sărutările celuilalt, *nu* era chibzuită. Noaptea, în pat, retrăia toate acele momente dezlănțuite cu Devon. Simplul gând la gura lui pe sânul ei era îndeajuns pentru a-i întări sfârcurile și de a-i aduce o umezeală caldă în părțile intime.

Tulburător era că nu doar trupul ei râvnea la el. Tânjea după el în multe alte feluri. Își dorea arzător să îl audă râzând. Asta se întâmpla foarte rar, dar, de cele câteva ori când îl auzise, sunetul amenințase să-i frângă inima de bucuria pe care i-o transmitea.

Tânjea să stea de vorbă cu el despre cărțile din bibliotecă, despre copilăria lui, să sondeze adâncimile minții lui frumoase. Semăna cu biblioteca din multe puncte de vedere – o bogăție de secrete și de aventuri care așteptau să fie descoperite, dacă era îndeajuns de curajoasă pentru a înfrunta căutătura cu care Devon îi îndepărta pe alții.

Nu avea nici un sens să tânjească după acest bărbat. Chiar nu știa destul despre el pentru așa ceva. Dar voia să-l cunoască.

Își dorea asta cu o disperare aproape bolnavă.

Fusese îndeajuns de cumpătată pentru a nu ieși în calea lui Lord Devonwood în ultimele două săptămâni, dar nu era ușor. Cum eviți furtuna? Cine putea alerga mai iute decât potopul?

O întâlnire întâmplătoare cu stăpânul casei, într-un colț izolat, era un dezastru iminent.

Emma nu avea nevoie de un dezastru. Avea nevoie de un miracol. Avea nevoie de destui bani pentru a-l vedea pe Monty internat la tratament la sanatoriul Görbersdorf, înainte de venirea toamnei. Tatăl ei respirase mai bine în clima caldă și uscată din Egipt, dar, ținând cont de felul în care avansase boala în timpul verii umede din Londra, se îndoia că avea să mai supraviețuiască încă o iarnă în climatul nordic, fără un tratament salvator.

– Doar că frumusețea, la fel ca victimele noastre, uită deseori de prudență, spuse Monty, apucând-o de sub bărbie. Mă bucur că nu ai lăsat vreun gentilom să te facă de râs.

Era cea mai cuprinzătoare lecție de moralitate pe care avea să i-o dea vreodată. Monty nu era genul care să țină predici. Când venise vremea ca ea să afle ce se petrecea între un bărbat și o femeie, îi dăduse un tratat medical pe acea temă și îi spusese să-și folosească imaginația.

Nu trebuise să-i spună că cea mai bună șansă a ei era castitatea. Era îndeajuns de deșteaptă pentru a-și da seama că era singura carte câștigătoare pe care o deținea.

– Nu-ți face griji pentru mine, îi spuse ea când ieșiră pe ușa apartamentului lor. Restul grupului îi aștepta probabil jos. Tata nu a crescut o nechibzuită.

Când ajunseră la parter, văzu că în mijlocul foaierului de marmură nu se afla decât Lord Devonwood. Mereu îl văzuse îmbrăcat îngrijit, dar în seara aceea strălucea în veșmintele impecabile. Însă aspectul lui nu era întru totul meritul croitorului. Bărbatul de sub haine avea ceva, ceva dincolo de aparențele titlului de conte, o anumită agresivitate elegantă în postura lui care îi tăia răsuflarea și o făcea să-i stea inima în loc.

De ce nu se întâmpla asta când îl privea pe Theodore?

Devon se uită încruntat spre ceasornicul de buzunar. Apoi îl puse la loc, iar lanțul de aur și buzunărașul pentru ceas scânteiară pe postavul fin al hainei. Pocnetul pașilor tatălui ei pe scări îl făcu să ridice privirea.

Dacă Lord Devonwood intenționase să o mustre pentru întârziere, reprosul îi muri pe buze.

O fracțiune de secundă, Emmaline văzu dorința aprigă sclipindu-i în ochi. Apoi, la fel de repede, contele se controlă, așternând pe chip o mască lipsită de expresie. Ea se întrebă dacă trăsăturile ei dăduseră de gol palpitațiile neliniștitoare pe care le simțise în pântec la fel de clar ca privirea lui înfierbântată.

– Bună seara, profesore. Domnișoară Farnsworth, dacă îmi permiți.

Îi întinse pelerina scurtă și așteptă ca ea să se întoarcă pentru a i-o așeza cât se putea de cuviincios pe umeri. Până când ea se întoarse complet, el îl condusese deja pe tatăl ei pe ușă afară și aștepta să-i ofere brațul.

Ar fi fost nepoliticos să îl refuze după ce se comportase ca un gentleman impecabil.

Se înclină când își așeză degetele înmănușate pe antebrațul lui.

– Rochia aceasta violet îți vine de minune, domnișoară Farnsworth.

– Mulțumesc, milord.

Cum ar trebui să-i returneze complimentul?

„Și tu mă dai pe spate, milord" ar fi fost cinstit.

– Moda actuală în vestimentația feminină mi se pare fascinantă și totodată bulversantă, spuse el, în timp ce ieșiră pe ușile mari, duble, îndreptându-se spre landoul care îi aștepta în stradă. Contesa, Louisa și Theodore erau deja în trăsură, iar tatăl ei era ajutat să urce de unul din lacheii casei. Louisa se plânge întruna de cât de strâns trebuie să fie corsetul pentru a încăpea în talia strâmtă a rochiilor. Parcă modistele ar fi hotărâte să nu folosească nici un centimetru în plus când vine vorba despre partea de sus a veșmintelor femeiești; cât despre fuste, au luat-o nițel razna. Cred că mama spunea că fusta rochiei ei măsoară aproape un metru jumătate. Sunt sigur că și a surorii mele e la fel de largă.

– Nu mă îndoiesc.

Și crinolina ducea moda până la limite, dar habar n-avea de ce ar conta astfel de detalii pentru Lord Devonwood.

Când ajunseră la landou, tatăl ei și Theodore erau prinși într-o dezbatere, discutând dacă însemnele de pe partea dreaptă a statuii lui Tetisheri trebuiau traduse prin „etern" sau „trainic".

Emmaline își dădu imediat seama de ce Lord Devonwood era brusc interesat de modă. Fustele femeilor umpleau trăsura, așa că nu mai era loc pentru încă un pasager.

– A, spuse el, cu o urmă de zâmbet. Nu e loc destul pentru domnișoara Farnsworth și pentru mine. Luăm o birjă și ne vedem la Lord Whitmore.

Înainte să apuce careva să obiecteze, închise ușa și bătu în lateralul landoului cu palma, semnalând vizitiului să plece.

Că-i plăcea sau nu, Emmaline trebuia să parcurgă drumul până acasă la Lord Whitmore singură cu contele. Din nefericire, unei părți vicioase din ea îi plăcea teribil acea idee.

La nebunie.

Capitolul 14

– Ai aranjat lucrurile în așa fel încât să se întâmple asta, îl acuză ea.

– Nu e vina mea că femeile se îmbrăcă în toalete atât de bizare încât într-o trăsură în care ar fi încăput cu ușurință șase oameni nu intră decât patru.

Făcu semn spre birja care aștepta la colțul străzii, iar echipajul se îndreptă spre ei. Avea dreptate, desigur. Se asigurase că mama și sora sa aveau să fie gata înaintea lui Emmaline, spunându-le că aveau să plece mai devreme. Spera să nu își dea seama că aranjase totodată ca birja să fie gata când urma să-i facă el semn.

– Am putea crede cu ușurință că ai ticluit o cale de a nu merge cu landoul, dat fiind că ai coborât ultima în seara asta, spuse ea.

– Știi bine că nu e așa.

Îi aruncă o privire întunecată și mustrătoare. Fusese fermă în hotărârea ei de a nu se lăsa prinsă singură cu el.

– Presupun că da. Nu era mândru că recursese la un tertip pentru a fi cu ea, dar nevoia de a o avea doar pentru el era sufocantă. Ca și cum ar fi avut o nicovală pe piept. Chiar dacă se încrunta ca o guvernantă, respira mai ușor doar aflându-se în prezența ei.

Nu pricepea deloc de ce simplul fapt că era în prezența ei avea acest efect asupra lui, dar nu putea nega că așa *era*. Mi-ai spus cât se poate de limpede că ai repulsie față de compania mea.

– Nu e asta. Strânse din buze, ca și când ar fi vrut să nu-i scape ceva. Apoi îl privi drept în ochi. Problema e lipsa mea de aversiune față de compania ta.

Emmaline nu îl disprețuia. Ca un sportiv care dăduse o lovitură câștigătoare, ceva din el tresăltă victorios. Când îi oferi mâna, în clipa în care birja se opri în dreptul lor, își puse palma înmănușată într-a lui, îngăduindu-i să o ajute să urce.

– Nu ai nici un motiv să te alarmezi, draga mea domnișoară Farnsworth. După cum vezi, vom fi supravegheați de Londra însăși, în acest echipaj deschis.

Era încă destulă lume care circula pe jos, deși se aprindeau lămpile de gaz de-a lungul drumului. Se lăsa noaptea, dar, tehnic, aveau să continue să fie sub ochii publicului. Se gândise să închirieze o trăsură închisă pentru a merge la Whitmore, dar se gândise că tentația urma să fie prea mare pentru a-i putea rezista. Își spuse că nu voia decât să stea de vorbă cu ea, să o asigure că nu era genul de monstru care să încerce să o seducă pe aleasa fratelui său.

Faptul că nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să facă dragoste cu ea până la leșin nu conta.

În timp ce birja înainta clătinându-se, ea își făcea de lucru cu evantaiul, deschizându-l și închizându-l fără vreun motiv anume.

– Ai emoții pentru seara asta, ghici el.

– Tu nu ai avea? oftă ea. Aș vrea ca Theodore să nu fi făcut publice intențiile pe care le are față de mine. În seara asta îi voi cunoaște pe prietenii lui. Sunt sigură că se vor întreba ce vede la mine.

– Nu cred că se va pune deloc această problemă, spuse Devon. Ești deșteaptă și atrăgătoare și...

– Fără zestre și din popor, îl întrerupse ea.

– Știi că nu ar trebui să faci asta.

Ea își îndreptă ochii luminoși spre el.

– Ce? Să întrerup un conte când încearcă să șteargă o problemă cu buretele?

– Nu, să întrerupi un bărbat când încearcă să îți facă un compliment.

Ea își lăsă privirea în jos, iar genele ei întunecate îi fluturară pe obraji.

– Încercai să fii drăguț, iar eu nu am observat. Scuzele mele.

– Nu era o încercare, spuse el iritat. *Am fost* drăguț.

– Da, milord.

– Griffin, o corectă el.

Tânjea să o audă rostindu-i numele.

– Griffin, șopti ea.

De-abia se auzi pe deasupra tropotului copitelor și al zgomotului roților pe piatră, dar îl spusese.

Acum, dacă ar putea să o facă să se gândească la el ca la „Griffin", nu ca la „Lord Devonwood"...

– Ai dreptate, desigur, spuse el. Vei fi cercetată în seara asta. Iar aristocrația se va întreba în grup de ce nu ai pus mâna pe unul dintre cei mai eligibil holtei din rândurile sale. Cele mai rele bârfe vor presupune probabil că banii sunt problema. Vor crede că eziți pentru că te temi că familia îl va dezmoșteni pe Theodore dacă se căsătorește cu tine.

– Nu am discutat niciodată asta cu Teddy, spuse ea, netezind cutele inexistente de pe fustă, pentru a evita să-i întâlnească privirea. Își dorea să-l privească din nou.

Poate că l-ar vedea cu adevărat dacă ar face-o.

– Atunci nu are importanță pentru tine dacă fratele meu se va trezi lipsit de mijloace.

Devon nu știa de ce spusese asta. Nu l-ar fi dezmoștenit niciodată pe fratele său, indiferent de ce ar fi făcut Theodore.

– Dar s-ar putea să aibă pentru Teddy, spuse ea. Prețuiește buna ta părere mai mult decât renta pe care o primește. Întreruperea legăturii cu *tine* l-ar durea mai tare decât lipsa banilor.

Vinovăția era o ticăloasă neavenită. Și Devon o alungă. Se va simți vinovat mai târziu, când nu avea să mai fie cu ea. Acum voia pur și simplu să se desfete cu prezența ei, să se lase învăluit de vocea ei joasă ca într-o ploaie caldă, să plonjeze în ochii

ei de culoarea cafelei. Și-ar fi vândut sufletul diavolului dacă s-ar fi putut simți tot timpul normal, cum se simțea când era în preajma lui Emmaline Farnsworth.

– S-ar putea chiar să fie câțiva clevetitori plini de bunăvoință care să pretindă că nu l-ai acceptat pe Theodore deoarece ai pus ochii pe altcineva.

„La naiba, dacă nu sunt la fel de plin de nădejde ca un adolescent cu fața plină de coșuri."

– Și cine ar fi acela, milord?

El pufni. Nu numai că îl pusese cu botul pe labe, dar revenise la „milord", după ce gustase bucuria de a fi „Griffin" pentru un moment.

Apoi una din roțile birjei alunecă într-o hârtoapă, iar evantaiul ei îi sări din mână. Instinctiv, el se întinse să-l prindă, împiedicându-l să cadă din trăsură. În momentul în care degetele i se strânseră în jurul mânerului de fildeș, își dădu seama că ar fi trebuit să-și pună mănuși. Le ținuse în buzunar ca să se poată bucura nestânjenit de plăcerea de a o atinge pe Emmaline când urma să o ajute să coboare din birjă, după ce ajungeau la destinație.

Fusese o mare greșeală.

Lumea își pierdu conturul și se încețoșă, iar viziunea îi fu luată în stăpânire de o realitate mai limpede. Vedea în continuare cartierul londonez pe care îl traversau – iată croitoria, brutăria, mirosul înțepător de la vânzătorul de pește –, dar erau imagini umbrite, parfumuri pasagere, simple reflecții. Viziunea trimisă de evantaiul lui Emmaline apăru în relief, întunecată pe fundalul indistinct al realității.

Era singurul lucru adevărat din lume în momentul acela.

Devon auzi ușa scârțâind, dar nu se întoarse să vadă cine intrase în încăpere. Era prea întuneric pentru a vedea bine, dar asta nu făcu decât să-i pună celelalte simțuri în alertă. Oricum știa cine era. Un vag parfum de piersică îi anunță sosirea, dar era acoperit de o mireasmă mai grea, florală și pătrunzătoare.

Însă știa că era ea.

Pașii ușori îi spuneau că Emmaline se apropia de pat. Ezită. Fiecare fibră din trupul lui urla de încordare, dar se forță să respire ca și când ar fi dormit.

Ridică un colț al așternuturilor, iar foșnetul cearșafurilor se amplifică straniu în auzul lui. Apoi salteaua se lăsă ușor când ea se strecură lângă el.

Continuă să rămână nemișcat. Nu îndrăznea, de teamă ca viziunea să nu ia o turnură dezastruoasă, iar ea să fugă țipând de el.

Mâna ei, șovăielnică și rece, îi atinse umărul. Apoi palma îi mângâie spatele. Se apropie și se încolăci în jurul lui, lipindu-i-se de spate și punându-și obrazul între omoplați.

Sânii ei erau moi pe spatele lui gol. Doar cămașa ei de noapte subțire îi despărțea.

Îi mulțumi în tăcere Dumnezeului, care o fi fost acela, dispus să asculte rugăciunea unui ticălos. În ciuda tuturor așteptărilor, venise la el.

Era un mic miracol.

Se abținu să se miște, ca nu cumva să rupă vraja. Dar, când ea întinse mâna, lăsându-și degetele să plutească pe deasupra abdomenului lui, nu mai putu rămâne imobil nici o secundă în plus.

Se rostogoli și o țintui pe salteaua de pene.

Emmaline scoase un sunet slab, ca și când ar fi dat să spună ceva, dar el îi acoperi gura cu a lui.

Ce nevoie aveau de cuvinte? Era în patul lui din propria ei voință. Cuvintele nu făceau decât să complice lucrurile. Nu exista comunicare mai pură decât alunecarea caldă a pielii pe piele, tatuajul cu două inimi tresăltând în același ritm, misterul răsuflării împărtășite.

În timp ce o săruta, se răsuci pe o parte, ca să-i poată trage în sus cămașa de noapte. Se înfioră când degetele lui îi atinseră genunchii, urcând spre coapse. Ajunse la cârlionții dintre picioare și se jucă cu ei. Griffin înghiți geamătul slab de dorință pe care ea îl scoase când el îi desfăcu pliurile intime. Era caldă, aproape ardea, în locul cel mai secret din ființa ei.

Se temea că s-ar putea să se fi grăbit, dar nu era nevoie. Era deja udă. Alunecoasă și aprinsă de dorință. Când o atinse, se cutremură de dorință, în vreme ce ea se înfioră de plăcere. Se arcui sub mâna lui, moliciunea ei mulându-se pe palma lui.

Nu se simțise niciodată atât de dorit.

Își așeză șoldurile între picioarele ei și, în timp ce o săruta, împinse. O pătrunse încet, hotărât.

Fu oprit de bariera purității ei.

Nu se așteptase să fie virgină. Nu săruta ca una.

Cu siguranță nu-și desfăcea picioarele și nu-și înlănțuia gleznele în jurul mijlocului său ca o fecioară.

Dar era.

Se retrase ușor și apoi o pătrunse, cu o singură penetrare puternică. Ea deveni rigidă. Nu mai putea da înapoi acum, dar nu era sigur că ea dorea ca el să continue.

Se opri, de-abia îndrăznind să respire.

Își dorea să fi fost mai multă lumină. Își dorea ca ea să vadă cât de mult însemna acest dar incredibil pentru el.

– N-o să mai doară acum, șopti el și o sărută pe gât.

– Milord, spuse ea încet. Ești bine? Ești forte palid.

Cum îl putea vedea dacă era încă prea întuneric, iar el nu o vedea limpede?

– Te rog, milord. Ce s-a întâmplat? Vizitiu, oprește birja! strigă ea.

Deodată, chipul lui Emmaline își recăpătă conturul, iar viziunea dispăru când ea îi luă evantaiul din mână.

Capitolul 15

Lord Devonwood nu clipea. De-abia respira. Fața îi pălise, căpătând culoarea marmurei albe, iar pe frunte i se vedea o venă mare. Era în continuare binecuvântat din belșug cu frumusețe masculină, dar totodată era vădit în agonie dintr-o pricină necunoscută. Panica o săgetă pe Emmaline în pântec.

– Griffin, ce s-a întâmplat?

Îl apucă de antebraț, pentru a se liniști și pentru a-l alina.

El închise pleoapele încet, iar genele lui dese se lăsară ca o cortină. Apoi, ca și când și-ar fi revenit după trucul unui magician, se scutură ușor și trase adânc aer în piept. Avea pupilele atât de dilatate, că irisurile îi deveniseră niște mici inele subțiri. Trăsăturile îi erau încordate, iar pielea, întinsă peste oasele proeminente.

Îi zâmbi.

Un zâmbet bizar de atotcunoscător. Apoi privi într-o parte.

– Sunt bine, spuse el cu asprime, apoi ridică vocea la vizitiu: Dă-i drumul.

– Ba e clar că nu ești. Nu am mai văzut așa ceva. Vorbeai și, deodată, a fost ca și când... nu mai erai acolo. Vreau să spun, sigur, fizic erai încă aici, dar mintea ta părea să fi plecat în vacanță.

Știa că se bâlbâia, dar nu se putea abține. O speriase. Rău. Avea nervii destul de întinși din pricina bolii lui Monty. Nu credea că putea suporta să afle că și Griffin suferea de vreo maladie.

– „N-o să mai doară acum", ai spus. Te-a... Te doare ceva?

El scoase din buzunar o pereche de mănuși din piele de ied și și le puse grăbit.

– Nu, n-am absolut nimic. Ba chiar mă simt nemaipomenit.

Culoarea îi reveni în obraji, iar tensiunea îi dispăru de pe chip. Vena de pe frunte dispăru și ea. Până și ochii își recăpătară intensitatea argintie-cenușie. Dacă ar fi fost genul visător, aproape ar fi crezut că își imaginase evenimentul.

Dar nimic nu o caracteriza mai bine pe Emmaline decât realismul. Griffin suferise negreșit un fel de atac de apoplexie.

– Sigur va fi un doctor prezent la Lord Whitmore. Îl vom ruga să te consulte.

– Nu o vom face, spuse el cu vehemență, apoi înmuie tonul: Ai încredere în mine. Nu mă poate ajuta cu nimic medicul. Insist să-mi respecți dorința.

– Atunci ai mai avut – încercă să se gândească ce cuvânt să folosească pentru a nu-l supăra mai rău – *episoade* ca acesta până acum?

El încuviință din cap.

– Știi ce e?

– Domnișoară Farnsworth, fiecare om de pe pământ are cel puțin un secret pe care îl păstrează pentru sine. Pun prinsoare că și tu ai unul. Ai fi dispusă să-mi împărtășești ce ascunzi în adâncul sufletului, în schimbul secretului meu?

O prinsese. Totul trebuia să rămână o enigmă în ceea ce o privea. Era o escroacă. O fugară, chiar. S-ar putea să fie tentată să facă schimb de secrete cu Devon. Ardea de curiozitate, dar

nu putea să recunoască faptul că era o impostoare fără a-l pune în pericol și pe Monty.

Cum nu răspunse imediat, el continuă:

– Nu? Ei bine, e în regulă. Îți voi afla toate secretele destul de curând, îmi închipui.

E spera că nu. Dacă afla adevărul, ea și Monty aveau să fie nevoiți să o ia la picior.

– Dar îți fac o promisiune, spuse el, în timp ce birja încetini în fața unei clădiri magnifice. Luminile ardeau la toate ferestrele casei cu patru caturi. Îți voi spune secretul meu. Mâine. Va trebui să îl afli atunci.

Coborî din birjă și plăti vizitiul. Apoi o ajută să coboare, ținându-i vârfurile degetelor o fracțiune de secundă mai mult decât era necesar.

De ce ar trebui să știe ceva mai târziu, dacă nu era dispus să-i spună lucrul acela pe loc? Curiozitatea amenința să o dea peste cap.

– De ce mâine?

Buzele lui zvâcniră într-o jumătate de zâmbet.

– Haide să lăsăm să se scurgă următoarele douăsprezece ore, bine? Am sentimentul că totul va fi mult mai clar dimineață.

Euforia îi inundă mintea, de parcă ar fi consumat opiu. Deși tocmai avusese o viziune lungă, detaliată, nu simțea nici urmă din durerea de cap îngrozitoare care ar fi trebuit să o însoțească. La atingerea ei, durerea se retrăsese, precum ceața în soarele dimineții.

Din nu se știe ce motiv, ea făcea ca darul lui să fie suportabil. Emmaline îndepărta blestemul vizionarismului său cu o simplă mângâiere. Era leacul lui.

Și boala, constată el, când Theodore dădu fuga spre ei. Dr. Farnsworth le conducea deja pe mama și pe sora lui spre ușa deschisă a casei lui Lord Whitmore. Firește, Teddy dorea să o preia pe Emmaline.

Aceeași Emmaline care avea să urce în patul lui Devon chiar în noaptea aceea.

Viziunea fusese clară. Chiar dacă Theodore era cel care o însoțea la balul lui Whitmore, mai târziu, Devon avea să-i ia fecioria. În mod normal, s-ar fi speriat de amenințarea a ceea ce urma să vină, dar nu avea cum să evite viitorul care dădea năvală peste el. Pentru prima oară după mult timp, nu simțea nici o dorință de a încerca.

–Ai ajuns, iubito, spuse Teddy, oferindu-i brațul lui Emmaline. Îmi pare rău pentru încurcătură. Eu și tatăl tău ne încontram legat de statuie, și știi cum suntem. Nici măcar nu mi-am dat seama că nu mai era loc până să închidă Dev ușa trăsurii. Mulțumesc că ai adus-o atât de repede, frate. Îi aruncă un zâmbet larg lui Devon înainte de a-și îndrepta din nou atenția spre Emmaline. Acum, să nu te agiți deloc, draga mea, spuse Ted. Toată lumea te va îndrăgi la fel de mult ca mine. Mă voi asigura că vei avea o seară minunată.

–Și eu, murmură Devon, după ce se îndepărtară.

Prima dată când o femeie împărțea așternuturile cu un bărbat trebuia să fie magic. Avea să se asigure că așa urma să fie pentru Emmaline.

Apoi râsul lui Teddy ajunse din nou la Devon, în vreme ce cei doi se apropiau de ușile deschise. Vinovăția încercă să-și facă simțită împunsătura, dar Devon o alungă.

Cum putea să fie vina lui? Emmaline avea să vină la el de bunăvoie. O multitudine de detalii din ultima sa viziune – gemetele ei de dorință, sânii catifelați pe spatele lui, umezeala și nerăbdarea ei – îi năvăliră din nou în minte, provocându-i o erecție. Un bărbat nu se putea abține dacă se trezea cu o femeie în pat.

Putea?

Da, la naiba, putea. Îl protejase pe Teddy de la moartea tatălui lor. Trebuia cel puțin să *încerce* să-l protejeze acum. Cumva, chiar dacă asta însemna că trebuia să-și părăsească propria casă și să doarmă în altă parte, Devon trebuia să găsească o cale de a împiedica viziunea să se împlinească.

Nu era vorba că nu o dorea pe Emmaline, mai ales acum, că era sigur că avea ceva unic, care controla efectele produse de harul lui. Era îndeajuns pentru a face ca legătura cu ea să pară cumva „menită". Dacă darul său nu reușise nimic altceva, măcar îl făcuse

să creadă în soartă. Încă nu răspunsese la întrebarea legată de cine s-ar fi putut afla în spatele acestor evenimente prestabilite, dar încercările sale nereușite de a schimba deznodământul în trecut îl convinseseră că era inutil să lupte împotriva viitorului.

Dincolo de conexiunea metafizică evidentă dintre el și domnișoara din America, starea pantalonilor săi arăta din plin cât de mult o dorea pe Emmaline.

Dar aproape la fel de mult dorea să nu-și trădeze fratele.

Privi spre ușa lui Lord Whitmore la timp pentru a vedea cum un servitor în livrea îi primea pe Theodore și pe Emmaline.

Era de bonton ca oamenii cei mai de seamă să sosească mai târziu. Nimeni nu avea să se supere dacă Devon făcea o tură prin cartier, astfel încât trupul său să se liniștească înainte de a intra în splendida casă a lui Lord Whitmore. Păși rapid prin zona imaculată. Strada cotea, întorcându-se de unde plecase și dând naștere unei alei circulare, un cerc vicios care îi reflecta dilema.

Oricât de departe ar fi mers, în cele din urmă avea să sfârșească de unde pornise. Oricât de alert ar fi mers, își dădea seama că o tură în jurul cartierului nu era îndeajuns pentru a-l face să-și uite viziunea. Orice ar fi făcut, Emmaline Farnsworth urma să se strecoare în așternutul lui mai târziu în seara aceea, iar el avea să se cufunde în carnea ei dulce.

Theodore o conduse pe Emmaline prin încăperile elegant aranjate, prezentând-o baronilor, viconteselor, membrilor parlamentului și unui marchiz ușor beat. După ce întâlnise atâția oameni, Emmaline nu mai spera să le țină minte numele, ca să nu mai spună titlurile. Ca să încurce lucrurile și mai rău, dacă li se acorda cea mai mică încurajare, cei mai mulți se apucau să-și enumere și rubedeniile ilustre.

Emmaline defilă în marea promenadă alături de Teddy, apoi dansă și primul vals. Pe ringul de dans aglomerat mai erau cel puțin douăzeci de cupluri, așa că era recunoscătoare că Teddy era un dansator grațios, care știa cum să se strecoare prin spațiile strâmte. Era conștientă, la fel ca vietățile speriate din pădure, de prezența prădătorilor, de numărul de ochi care îi țintuiau pe ea și pe Theodore în timp ce aproape că pluteau prin încăpere.

De fiecare dată când o doamnă respectabilă își ducea evantaiul la buze și se apleca spre femeia de lângă ea, Emma avea convingerea că ea era subiectul conversației. Era pusă pe cântarul societății londoneze și probabil că se constata că lăsa teribil de dorit.

Următorul ei partener la polcă, un sir nu-știu-cum, scund, rotund și foarte guraliv, își mișca picioarele cu mai puțină grație decât limba. Când se termină muzica, Emma se simțea de parcă făcuse o plimbare nefericită pe o minge săltăreață.

Chiar dacă era subiectul speculațiilor și al bârfei, ocazia nu trebuia să fie atât de greu de îndurat. Reușise să facă față unei cine cu un mare duce la un moment dat, când ea și Monty fuseseră în Paris. La finalul acelei mese, plecaseră cu o grămadă de bani primiți pentru unul dintre relicvariile ei false.

Dar nu mai mersese cu trăsura alături de Griffin Titus Preston Nash înaintea acelei cine.

Omul acesta o zăpăcea. O făcea să se înfioare toată, ca și când ar fi avut un început de febră. Se surprinse privindu-l cu colțul ochiului pentru a se asigura că era bine. Nu părea a suferi câtuși de puțin de pe urma acelui acces.

Aproape că se îmbolnăvea de grija lui, iar el dansa fără probleme cu o domnișoară Von Schreppenheim din Leipzig. Ticălosul avu tupeul să-i facă cu ochiul când se avântă vioi cu partenera sa de dans într-o mazurcă.

Grija fu înlocuită de ceva periculos de aproape de gelozie.

– Scuzați-mă, Lady Bentley. Se întoarse spre doamna cu turban cu care o lăsase Theodore, în timp ce se ducea să-și preia partenera pentru gavotă. Carnetul ei de dans era gol pentru următoarele două alegeri muzicale. Mi-ați putea spune, vă rog, cum să ajung la toaletă?

Lady Bentley făcu mai mult de atât. O însoți până acolo, spunând:

– O tânără nu trebuie să părăsească sala singură, știi. Ar putea da naștere la tot felul de speculații neplăcute legate de cel cu care s-ar putea întâlni într-o împrejurare necuviincioasă.

Lady Bentley o întrebă cu blândețe pe Emmaline despre rudele ei din New York, în timp ce o conduse în camera rezervată doamnelor care aveau nevoie să se mai elibereze din strânsoarea

corsajului sau să-și scoată niței condurii care le dădeau dureri de picioare. Dat fiind că nu avea rude despre care să vorbească, în New York sau în altă parte, se afla clar în fața unui monolog.

– O, doamne. Lady Bentley înălță capul când începu o nouă melodie. Se aude cadrilul. I l-am promis lui Lord Harrow.

– Mergeți, vă rog, spuse Emmaline. Nu durează decât un moment. Și, dacă suntem suficient de aproape pentru a auzi cadrilul, nu suntem prea departe nici de miezul petrecerii.

– Ei bine, îndrăznesc să spun că va fi în ordine atunci.

Demna și respectabila doamnă o luă la picior, la fel de entuziasmată de apropiatul dans ca o debutantă.

Încăperea era goală, ceea ce nu era surprinzător, căci era încă devreme. O oală de noapte de porțelan fusese așezată cu grijă în spatele unui paravan. Înainte ca Emmaline să-și așeze rochia largă deasupra, auzi foșnet de mătase de partea cealaltă a paravanului. Nu-i venea să se ușureze cu cineva de față, dar totodată șovăia să iasă brusc de unde se afla.

Rămase tăcută, iar vorbitoarele aflate de cealaltă parte a mătăsii pictate de mână își reluară conversația și chicotele.

Apoi chicotele încetară.

– Fata aceasta din America... e cu adevărat serios în privința ei, crezi?

Emmaline ciuli urechile. Cea care vorbea nu putea să se refere decât la ea.

– Cred că da, se auzi cea de-a doua voce. Emmaline o recunoscu pe Louisa. Nu te lăsa păcălită de accentul american. E foarte drăguță după ce ajungi să o cunoști.

„Se pare că pe ea am păcălit-o." Emma rezistă impulsului de a ofta. Dacă lucrurile ar fi diferite, Louisa ar putea fi cu adevărat prietena ei. Ba chiar sora ei, dacă ar fi putut accepta cererea în căsătorie a lui Theodore.

Să fii ticălos era o treabă solitară.

Uneia dintre fetele de după paravan îi scăpă un mic suspin.

– O, Cressida dragă, spuse Louisa. Care e problema?

–Îmi pare rău, dragă. Doar că am pus ochii pe fratele tău de o grămadă de timp. Încă de când am mers amândouă la școală, de fapt. Lady Cressida se opri să-și tragă nasul, apoi și-l suflă sonor.

Știu că Teddy m-a considerat întotdeauna o copilă. Șapte ani diferență între noi era o viață întreagă pe când purtam șorțuleț, dar acum nu mai înseamnă nimic. Speram din toată inima că lucrurile aveau să fie diferite în seara asta, că urma să mă vadă în cele din urmă cu alți ochi.

Emmaline se aplecă pentru a privi printr-o fantă din paravan, în locul în care unul din panourile de mătase era atașat de lemnul sculptat. Lady Cressida, fiica lui Lord Whitmore, era încântătoare, ca o bomboană învelșmântată în roz și crem, glazurată cu cârlionți blonzi. Arcul gurii mici era o trăsătură adorabilă.

Emma știa că avea gura prea mare după exigențele modei, iar părul ei era de un roșcat aproape strident pentru a întoarce prea multe capete. Se întreba cum de Theodore putuse să o treacă pe fata aceasta cu vederea, oprindu-se la ea.

– O, Cressie, nu pune la suflet. Adevărul fie spus, Teddy a devenit un plicticos înfiorător. Nu știu de ce ți-ar plăcea. Nu vorbește decât despre statuia aceea egipteană de care se ocupă împreună cu doctorul Farnsworth. Nu cred că îl vrei. Chiar nu, spuse Louisa cu un zâmbet răutăcios. Nu când sunt atâția bărbați eligibili.

– Nu spui asta decât pentru că e fratele tău. Theodore este cel mai ales bărbat.

Emmaline se văzu obligată să fie de acord. Teddy merita cu siguranță ceva mai bun decât îi oferea ea.

– Lady Bentley m-a încredințat că domnișoara Farnsworth nici măcar nu are o zestre cum se cade, continuă Lady Cressida.

Emmaline își arcui sprâncenele surprinsă. Lady Bentley fusese atât de plăcută de față cu ea, atât de plină de solicitudine când o întrebase despre familia ei, când, de fapt, începuse deja să răspândească zvonuri despre ea. Faptul că bârfa era adevărată nu anula împunsătura.

– Ba chiar a sugerat că s-ar putea ca Lord Devonwood să-i ia moștenirea lui Theodore dacă va continua cu această mezalianță, spuse Cressida.

– E ridicol. Poate că Dev nu e de acord, dar îi este devotat lui Teddy, spuse Louisa cu fermitate. Și sigur nu l-a amenințat pe Teddy că îi taie finanțele... din câte știu eu.

Lui Emmaline i se strânse inima. Acum, că se gândea la asta, Devon aproape că promisese să facă exact lucru acesta, în timp ce veneau cu trăsura spre casa lui Lord Whitmore. Ea era obișnuită să-și câștige traiul cu greu, împreună cu Monty, să aibă de toate într-o zi, pentru ca a doua zi să i se lipească stomacul de spinare, însă Theodore nu era. El ar suferi amarnic și, dat fiind că fusese crescut să fie gentilom, nu ar accepta să se coboare la negoț sau, mai rău, la genul de escrocherii la care se deda ea pentru a se descurca.

– Mărturisesc că speram să-mi spui că domnișoara Farnsworth este dezagreabilă și că îl va pune pe fugă într-o lună, spuse Lady Cressida cu un scâncet fermecător. Chiar și când plângea era drăguță. Crezi că sunt îngrozitoare?

– Bineînțeles că nu.

Se auzi un mic foșnet, și cele două prietene se îmbrățișară în grabă. Emma simți împunsătura singurătății în piept. Nu avea familie mare, nici prieteni. Nu îl avea decât pe Monty. Și nu avea să-l mai aibă pentru multă vreme dacă nu le reușea tertipul acela.

– Dat fiind că Teddy e aproape luat, de ce nu pui ochii pe Devon? sugeră Louisa. Dumnezeu știe că ar fi cazul să-și găsească o soție cât mai curând.

– Lord Devonwood? Cressida părea șocată. E un bărbat chipeș, desigur, și nu e considerat deloc a fi o partidă proastă, dar e atât de întunecat și de sever. Sigur ar fi un soț dificil. Se opri să suspine teatral. Pe când Theodore e luminos și plin de bună dispoziție.

– Ai putea fi Lady Devonwood, contesă, adăugă Louisa. Asta înseamnă ceva. Cu Teddy nu ai fi decât doamna Nash.

– Știi că nu am măsurat niciodată un bărbat după titlu.

„Vorbești ca o femeie care s-a născut cu titlul de lady deja atașat la nume", gândi Emma necruțătoare.

– Nu vreau decât o casă, copii și un soț care să țină la mine, Louisa.

Pieptul Emmei se strânse de același dor chinuitor. Fără să vrea, se trezi că o plăcea pe prietena Louisei.

– Sincer, spuse Cressida, Lord Devonwood mă înspăimântă.

Emmaline simți o puternică afinitate față de ea. Și ei îi era teamă de Devon, dar nu din același motiv. Îi era teamă că avea să o demaște. Nu spusese că urma să-i afle secretele destul de curând?

Se temea și totodată se desfăta cu senzațiile pe care i le declanșa cu o singură privire.

Doamnele mai pălăvrăgiră în legătură cu ținuta lor alte câteva minute, până când acordurile unui vals umplură încăperea.

– O! O! spuse Cressida, pufăind ca un mic motor cu aburi. E valsul meu cu fratele tău.

– Nu fi atât de tulburată, spuse Louisa. Devon nu mușcă.

– Nu, nu cu Lord Devonwood. Cu Theodore dansez acum. Își consultă carnețelul aurit. Da, iată, al doilea vals. Știu că vei considera că sunt îngrozitor de pripită, dar dacă acelei domnișoare Farnsworth nu îi trece prin cap să pună mâna pe Theodore, voi face tot ce pot ca să i-l răpesc. Totul e corect, să știi.

Lady Cressida ieși în grabă din încăpere, cu Louisa pe urmele ei.

Emmaline oftă. Cressida avea o drăgălășenie și o prospețime de floare. Se născuse într-o familie nobilă și, fără îndoială, avea o zestre bună. Banii și titlul ei i-ar prinde bine lui Theodore după ce ea și tatăl său aveau să-l ușureze de o sumă însemnată de bani. Teddy nu putea găsi o partidă mai bună decât Lady Cressida.

Emmaline aproape că îi ură noroc.

Capitolul 16

– Măcar atâta trebuie să recunosc, spuse Lord Northrop, încruntându-se înspre cupa sa de punci slab. N-o fi având nici una nimic în cap, dar generația de debutante de anul acesta este binecuvântată cu frumusețe din abundență. Sora lui Devonwood, de pildă.

– Ai face bine să taci, spuse Devon amenințător și sorbi din punci.

Băuturile nu conțineau decât câteva picături de alcool. Lady Whitmore era o abstinentă notorie. Chiar și acele câteva picături de tărie fuseseră probabil adăugate fără știința ei. Dată fiind propensiunea lui Northrop spre exces, punciul slab era probabil o idee strălucită. Devon și cei doi prieteni ai săi își reumplură cupele gravate de cristal.

„Vreau să zic unul din prietenii mei", se corectă el în tăcere.

Bernard Seyton, Lord Kingsley, era cel de-al treilea stâlp al nefastului triumvirat de la Oxford, cunoscut drept Îngerii Căzuți.

Până acum, Kingsley nu întrecuse măsura cu Louisa, astfel că, tehnic, Devon îl avea încă la inimă, dar asta se putea schimba cât ai zice pește. Privirea lui Northrop o măsură iar, cântărind-o, călcându-l pe nervi pe Devon.

Cine știa că să ai o soră bună de măritat putea fi o asemenea povară?

– Nu poți să-l condamni că privește, spuse Kingsley, punând împăciuitor o mână pe umărul lui Devon. Se pare că sora ta s-a transformat într-o ispită peste noapte. Ghinionul tău, bătrâne.

– Una e să alung craii de pe aici. Mă așteptam la asta, spuse Devon. Nu credeam că va trebui să amenințe că-mi voi pocni prietenii din pricina ei. Nu ar trebui să existe onoare printre hoți?

– Stai, Dev, știi că noi, Îngerii Căzuți, nu ne-am coborât niciodată la hoție. Dacă am răpit fecioria de câteva ori, s-a întâmplat pentru că ne-a fost oferită de bunăvoie, nu pentru că am furat-o, spuse Northrop, golindu-și cupa și așezând-o pe polița lustruită a șemineului, în loc să o pună pe tava goală a unui servitor. Că tot veni vorba despre lucruri furate, cum stă treaba cu statuia? Știu că tu crezi că eram beat ieri, dar nu am uitat. Să găsești o avere în deșert aduce oarecum a furt, nu-i așa?

– Ted și profesorul lucrează încă la traducerea hieroglifelor. Vei afla mai multe la petrecerea pe care o vom da acasă, deși promite să fie plicticoasă. Pregătesc o „lucrare" pe acea temă, spuse Devon morocănos. Aș zice că cineva ți-a pus numele pe listă, dar nu prea îmi dau seama de ce nici în ruptul capului.

Zâmbetul strengăresc al lui Northrop i se lăți pe chip.

– A, da, am fost invitat pentru „două săptămâni de frivolitate la Devonwood Park". Dacă nu tu te-ai ocupat de invitație,

mă întreb cine a făcut-o. Privirea îi fugi spre carnetul de dans, apoi din nou spre Louisa. Iar acum cred că am de dus o doamnă pe ringul de dans pentru vals. Vă rog să mă scuzați.

Le făcu o plecăciune ironică și se duse direct la sora lui Devon.

Devon făcu un pas în față, dar Kingsley îl opri, punându-i mâna pe antebrat.

– Nu obiecta. Nu faci decât să-l încurajezi.

– Da, ai dreptate, recunoscu Devon.

Când Louisa îl pocni pe Northrop cu evantaiul înainte de a-i permite să o conducă pe ringul de dans, se simți ceva mai bine. Probabil că Northrop spusese ceva necuviincios, iar sora lui era îndeajuns de isteață să nu accepte nici o prostie.

– Cea mai bună cale de a te asigura că Northrop face ceva a fost dintotdeauna să îi spui că nu poate sau, mai bine, că nu are voie.

Avea să reacționeze Lionel Norris la o lovitură cu evantaiul ca un taur la steag roșu? Devon își dori pentru a mia oară ca tatăl său să fie încă în viață. Să o vadă pe Louisa măritată în siguranță era o responsabilitate apăsătoare.

– O! spuse Northrop, frecându-se pe umăr, în locul unde îl lovise evantaiul Louisei. Nu e nevoie de violență.

– Nu a fost decât o atingere din dragoste, pentru a-ți aminti să nu încalci limitele bunei-cuviințe, Lord Northrop. Louisa râse melodios. Dacă vrei să vezi cu adevărat violență, poate că ar trebui să te trag de păr, așa cum mă trăgeai tu pe mine când eram copilă.

– Pentru acea faptă condamnabilă îmi voi cere scuze toată ziua, spuse Northrop, conducând-o pe Louisa pe ringul de dans. Am fost un dobitoc în tinerețe.

– Doar atunci?

Ridică atotștiutoare din sprâncene.

El pufni. De obicei evita femeile deștepte, dar, când arătau ca sora lui Devon, nu avea cum să nu fie atras. Rochia pe care o purta era suficient de decoltată pentru a-i dezgoli partea de sus din rotunjimea sânilor. Avea pielea albă ca laptele și probabil mai catifelată decât satinul. Se întrebă ce culoare aveau sfârcurile ei. Erau de un roz pal, de culoarea piersicii sau...

Louisa îl pocni din nou cu eleganță peste umăr.

– O! Asta pentru ce a fost? întrebă el cu o șoaptă furioasă, fără a întrerupe dansul.

– Pentru felul în care te uiți la mine.

Doar nu-i citea gândurile. Dacă da, fata era chiar mai periculoasă și mai interesantă decât presupusese prima dată.

– Și cum mă uit la tine?

– Ca și când aș avea fața cu vreo trei palme mai jos.

Northrop zâmbi.

– Draga mea Louisa, dacă nu dorești ca un bărbat să-ți admire sânii, nu ar trebui să-i expui în felul acesta.

Ea își ridică palma de pe umărul lui pentru a-l pocni din nou, dar de data asta el o prinse de încheietură.

– Nu se face să-ți pocnești admiratorii, să știi.

– Te holbezi, nu admiri.

– Semantică. Și fii sigură că am cea mai mare admirație pentru tine. În întregime, spuse Northrop. După ce tensiunea din încheietură slăbi, îi puse mâna la loc pe umărul lui și continuă să se învârtă cu ea prin încăpere. Acum, voi recunoaște că scot ce e mai rău în tine. Din pricina asta, nu îți voi reproșa că m-ai atacat, dacă vei admite că un bărbat nu poate fi sancționat pentru gândurile sale, cu condiția să nu le dea curs.

Ea pufni și își desprinse privirea de la el, plină de afectare. După alte câteva ture în jurul sălii, își ridică din nou privirea spre fața lui.

– Cum adică să nu le dea curs? întrebă ea.

El își ascunse surpriza.

– Asta, draga mea, e o întrebare-capcană. Dacă răspund sincer, evantaiul tău mă va ataca sigur.

– Promit să nu te lovesc, spuse ea, dându-și sugestiv ochii peste cap. Deci cum să nu le dea curs?

– Atunci, ca să fiu sincer, mă gândeam cum aș putea să-ți îndepărtez veșmintele îndeajuns pentru a vedea ce culoare au sfârcurile tale.

Ea făcu ochii mari, surprinsă, dar se ținu de cuvânt și nu îl pocni.

– De ce ar trebui ca nuanța... De ce contează asta pentru tine?

– Adevărul e că răspunsul la această întrebare arzătoare nu este atât de important pentru mine ca metoda de descoperire.

– Și cum te gândeai că ai putea reuși așa ceva?

– Seducându-te să mă însoțești într-un loc privat, desigur, îi șopti el la ureche, aplecându-se. Apoi te-aș săruta până ai consimți și ți-aș scoate veșmintele, până ai ajunge în starea ta naturală.

Încă nu știa ce culoare au sânii ei, dar în rest era îmbujorată toată, ceea ce o prindea de minune.

– Pare a fi multă bătaie de cap doar pentru a afla ce culoare...

Șoapta ei se stinse, în timp ce se chinuia să-și ducă gândul la capăt.

– O, asta n-ar fi totul. Northrop o trase mai aproape, pentru a nu fi auzit. Vezi tu, părticica aceea din trupul unei femei e foarte sensibilă la atingere. M-aș juca cu ea și aș mângâia-o și – ei bine, există o serie de alte lucruri pe care le-aș face, care te-ar putea șoca acum, dar promit că vei simți o plăcere cum n-ai mai cunoscut vreodată. Și fără a-ți pune deloc puritatea în pericol, adăugă el, amintindu-și de promisiunea lui Devon de a-l lăsa fără testicule dacă își făcea de cap cu sora lui.

Ea își lăsă privirea în jos, cântărindu-i cuvintele.

– Nu avem cum să scăpăm de mulțimea de aici, spuse ea încet. Vii la petrecerea de la Devonwood Park?

– Te asigur, milady, îmi voi confirma prezența mâine, spuse Northrop, întrebându-se dacă pantalonii săi aveau să reziste presiunii. Tânjise doar gândindu-se că s-ar juca cu sânii ei. Acum, că aproape promisese să i-o permită, era cât pe ce să explodeze. După dulcile tale cuvinte pline de speranță, nimic nu mă va împiedica.

Capitolul 17

– Probabil că Northrop e cuminte. Louisa nu-l mai pocnește cu evantaiul, dar mă tem că prietenul nostru a fost mereu un rebel, spuse Kingsley. Revenind la statuie... I-am trimis mamei tale vorbă despre intenția mea de a participa la petrecere, dar mă întreb

dacă nu cumva nu ar trebui să te răzgândești și să nu o mai organizezi deloc.

– De ce?

– Ei bine, în primul rând, știu că nu crezi asemenea lucruri, spuse Kingsley, privind dansatorii cu aceeași atenție cu care privește un uliu spre un cuib de șoareci de câmp, dar am auzit din surse de încredere că o serie dintre fleacurile acelea egiptene sunt...

– Sunt ce?

– Nu, lasă. Vei crede că sunt nesăbuit.

– Niciodată. Dintre noi trei, Northrop deține acel titlu, indiscutabil, spuse Devon. Acum, ce ai auzit?

– Ei bine, din câte înțeleg, artefactele egiptene sunt deseori însoțite de blesteme. Kingsley își miji ochii spre el. Pe Jupiter, nu râzi.

Dacă ar fi văzut viziunea lui Devon, Kingsley nu ar fi râs nici el. Imaginea coșului de răchită și a cobrei îi reveni vie în minte. Îl cuprinse un vag sentiment de groază. Un blestem, hm? Putea prea bine crede așa ceva.

– Cu puțin noroc, vom scăpa curând de drăcie, spuse Devon.

– O? Kingsley sorbi din punci. Atunci crezi că treaba cu blestemul înseamnă ceva.

– Nu. Chiar dacă credea, nu era ceva pe care era pregătit să-l recunoască. Dar cred în afaceri. O fi doctorul Farnsworth învățat, dar nu are din ce trăi, din câte mi-am putut da seama. Devon îl însărcinase pe omul său de afaceri să se intereseze discret de Farnsworth din ziua în care el și Emmaline sosiseră. Până acum, domnul Bollinger nu putuse găsi cine știe ce informații despre profesor sau despre micul colegiu din Catskills, New York, de la care susținea că își luase un an sabatic. Cred că bunul profesor ar putea fi convins să se despartă de statuie pentru prețul potrivit.

– Chiar? Kingsley privi spre dansatori, apoi prin încăpere. La naiba, perechea mea e Lady Bentley, și iat-o lângă pendulul din colț, scrutând sala după mine. Degetele mele de la picioare nu vor mai fi niciodată la fel. *Morituri te salutant*.

Execută salutul, bătându-se cu pumnul în piept, și o apucă spre partenera sa de dans cu aceeași hotărâre mohorâtă cu care un gladiator intră în amfiteatru.

Devon privi spre carnetul său de dans și zâmbi. Emmaline stătea singură lângă o ușă cu arcadă. Se uita pe furiș la ea, ca și când s-ar fi gândit să fugă. Nu avea de gând să lase să se întâmple asta. Înconjură încăperea și se înclină când ajunse în fața ei.

– Îmi acorzi plăcerea acestui dans, domnișoară Farnsworth?

Ea clipi spre el, iar obrajii i se îmbujorară. Nu o mai văzuse îmbujorându-se în fața nimănui și se simți flatat.

– Nu urmezi pe lista mea. Ar trebui să valsez cu un viconte Edmondstone. Îl cunoști?

Devon își reținu zâmbetul.

– Da, foarte bine chiar.

– Îl vezi? întrebă ea.

El pretinse că se uită atent prin încăpere.

– Nu. Nu îl văd pe vicontele Edmondstone, dar presupun că va apărea în curând. Până atunci, îți voi ține companie.

– Nu am nevoie de însoțitor, milord.

– Poate că nu, dar este de așteptat ca gentilomii să aibă grijă de doamne la o reuniune de felul acesta.

Fără a-i aștepta permisiunea, se așeză lângă ea, înfrângându-și impulsul de a o lua de mână. Tânjea să o atingă, dar știa că nu era posibil decât dacă dansau. Totuși, era aproape de-ajuns faptul că li se apropiau coapsele, în ciuda straturilor de fuste și de jupoane care le separau.

După viziunea din birjă, nu avea încredere în sine pentru a intra în contact direct cu ea. Deși și-ar fi dorit să prelungească viziunea aceea, nu voia să-l surprindă nimeni în transă.

– Nu am vrea ca lumea să te considere timidă, nu-i așa?

– Timidă ar putea fi cel mai amabil cuvânt care a circulat despre mine în seara asta.

Își înlănțui degetele în poală, strângându-le îndeajuns de tare încât Griffin își imagină că încheieturile degetelor îi erau albe sub mănușile de mătase. Ce ironie că pe el îl liniștea apropierea de ea, contracarând cele mai rele efecte ale darului său, în vreme ce era limpede că pe ea prezența lui o agita.

– Dacă ar fi fost să pun pariu, aș fi spus că nu ești genul de femeie căreia să-i pese de ce spun alții.

– Nu-mi pasă, zise ea, îndreptându-și spatele. Dar îmi pasă de ceea ce spun despre Theodore.

El ridică întrebător dintr-o sprânceană.

– Se spune că îl vei dezmoșteni dacă se căsătorește cu mine.

– Cine zice asta, dacă pot întreba?

Nu răspunse, dar privirea ei îi urmări pentru scurt timp pe Lady Bentley și pe bietul Kingsley prin încăpere.

– Ah, aceea e. Nu contează, spuse Devon. Nu era prima dată când limba ascuțită a lui Lady Bentley se oprea asupra lui. Când o clevetitoare înrăită nu știe ceva sigur, înflorește în mod deliberat un zvon, dându-i drumul în lume. Oamenii sunt mereu dispuși să se înfrupte din trufandaua ei până când ajung să fie felul principal la una dintre festinurile ei. Nu-i acorda atenție.

Bărbia ei tremură.

– Nu mă deranjează.

– Cât de fermecător minți, domnișoară Farnsworth.

Ea îl răsplăti cu o căutătură cruntă.

– Zâmbește, o sfătui Devon. Asta este prima ta ieșire în societatea londoneză. Trebuie să se vadă că te simți bine. Theodore al nostru sigur așa face.

Ted valsa cu Lady Cressida în brațe. Eticheta sălii de bal impunea cuplurilor care dansau să se mulțumească să zâmbească, dar era limpede că cei doi se bucurau de conversația șoptită pe care o purtau, în timp ce făceau piruete în jurul sălii.

– E un dansator bun, spuse ea. Dar nu va mai putea să danseze prea des dacă va rămâne fără finanțe și va fi forțat să se apuce de negoț. Desigur, ca americană, nu văd nici o rușine în a-ți câștiga traiul muncind, dar știu că e diferit pentru englezi.

– Dă-mi voie să te liniștesc cu privire la acest aspect. Orice ar face Theodore, va rămâne fratele meu. Pentru care sunt la fel de răspunzător, spuse Devon. Dacă și când se va căsători, vom discuta ce nevoi ar putea avea și ce îndatoriri și-ar putea asuma față de moșie, astfel încât renta lui să poată fi mărită pentru a le putea face față.

– E... foarte generos din partea ta, milord.

– Observ că te-am surprins.

– Da, spuse ea. Îți datorez scuze. Bănuiam că dezaprobarea ta față de mine te va face să îl pedepsești pe Theodore.

Dezaprobare era ultimul lucru pe care Devon îl simțea față de ea.

– Câtuși de puțin. Ba chiar îmi place faptul că îmi ești îndatorată, domnișoară Farnsworth. Îi zâmbi plin de sine. Nu se putea abține. Pentru două lucruri, de fapt.

– Îndatorată? întrebă ea, încruntându-se. Ce vrei să spui?

– În primul rând, prin promisiunea de a nu-i tăia accesul la finanțe lui Teddy, m-am asigurat că fratele meu te va putea întreține după cum dorești, spuse Devon, în cazul în care îi accepți cererea în căsătorie, desigur.

Ea încuviință scurt din cap.

– Și în al doilea rând?

Melodia lui Strauss se încheie cu o înfloritură. Devon se ridică.

– Nu sunt doar conte de Devonwood. Unul dintre titlurile mele mai puțin importante este vicontele Edmondstone. Se înclină deasupra mâinii ei înmănușate. Îmi datorezi un vals, Emmaline. Și întotdeauna îmi încasez datoriile.

Ea rămase cu gura căscată, dar înainte să apuce să vorbească, Lady Whitmore dădu fuga spre ei, iar fața ei rotundă era congestionată.

– Domnișoară Farnsworth, vino repede. E vorba despre tatăl dumitale. S-a prăbușit în camera de jocuri. Îl chem și pe domnul Theodore.

– Nu e nevoie să îl întrerupem pe fratele meu, interveni Devon. A fost plecat din Londra multe luni și se bucură să-și reia legăturile. Am eu grijă de domnișoara Farnsworth și de tatăl ei.

Devon o urmă pe Lady Whitmore în încăperea rezervată meselor de whist și pichet, iar Emmaline de-abia se abținu să nu o ia la fugă. Tatăl ei era sprijinit pe un scaun comod, cu capul plecat. Picături roșii îi pătau cămașa albă. Înălță capul când se apropiară, cu ochii scânteietori.

Vru să vorbească, dar îl cuprinse un nou acces de tuse.

– Adu trăsura în partea din spate a proprietății, porunci Devon unuia din lacheii omniprezenți, care se înclină și se grăbi să-i

îndeplinească porunca. Nu e cazul să vă mai perturbăm evenimentul, Lady Whitmore. Spuneți-i, vă rog, mamei că voi trimite landoul înapoi, astfel încât cei care rămân să se poată întoarce acasă când doresc. De asemenea, cred că l-am văzut pe doctorul Trowbridge mai devreme. Dacă l-ați putea ruga discret să ne însoțească la reședința Devonwood numaidecât, ați fi nespus de amabilă.

– Chiar nu e nevoie. Mi-am revenit pe deplin.

Dr. Farnsworth se sprijini cu mâinile de brațele scaunului și încercă să se ridice, dar era prea slăbit.

Emmaline răsufla întretăiat din pricina durerii.

Devon se aplecă și îl luă în brațe pe tatăl ei. Cântărea mult mai puțin decât se așteptase, trupul fiindu-i deja măcinat de tuberculoză. Nu fu deloc greu să treacă cu el prin salonul din spate al familiei Whitmore și prin bucătărie, ieșind în stradă, unde îi aștepta trăsura.

Dr. Trowbridge li se alătură în scurt timp, laolaltă cu trusa lui neagră de piele. Nu putea să înceapă să-l examineze pe Farnsworth în trăsura care se hurduca. De fapt, profesorul închise ochii și ațipi, cum li se întâmplă celor care suferă de boli cronice. Doctorul o întrebă pe Emmaline despre afecțiunea tatălui ei – când debutase, ce tratamente mai urmase, dacă existaseră perioade de aparentă ameliorare sau dacă declinul fusese constant.

Cu buzele albe, răspunse cu voce sigură la întrebările doctorului.

– Bineînțeles, nu pot fi sigur până nu îl consult temeinic, spuse dr. Trowbridge, dar mi se pare că tatăl dumitale suferă de tuberculoză.

Când Devon îi luă mâna și i-o ținu într-ale lui, nu și-o retrase.

Capitolul 18

Servitorii erau plecați, astfel că ferestrele întunecate ale reședinței Devonwood priveau cu ochi goi spre stradă. Casa arăta ca o ființă al cărei suflet își luase zborul. Era un gând atât de morbid, încât Emmaline simți un nod în gât și lacrimi gata să se reverse.

„Încetează", își porunci ferm. Îl urma pe Devon care urca cele trei rânduri de scări cu tatăl ei în brațe, îndreptându-se spre apartamentul albastru. Pe Monty nu îl ajuta cu nimic să o vadă smiorcăindu-se. Se șterse la ochi.

– Aprinde lampa de gaz de pe hol, spuse Devon încet.

– Desigur.

De ce nu se gândise la asta? Se lăsase copleșită de gânduri triste, iar contele îl cărase pe Monty pe întuneric. Trecu pe lângă el și dădu fuga spre următorul palier. Se întinse să ajungă la clapeta care alimenta lampa cu gaz. Când lumina gălbuie inundă holul, majordomul Baxter apăru din umbre, ținând deasupra capului bandajat cu stângăcie ceea ce părea a fi un picior de scaun. Emma se retrase șocată.

– O, scuzați-mă, domnișoară, spuse el, lăsând neobișnuita armă jos. Am crezut că s-ar putea ca spărgătorul să se fi întors cu câțiva tovarăși. Lord Devonwood, sunt foarte ușurat să vă văd. O, vai, i s-a făcut rău doctorului Farnsworth?

Emmaline observă că Baxter era îndeajuns de supărat încât să renunțe la folosirea rigidă a formulelor impersonale, vorbindu-le aproape normal.

– Da, este bolnav. Doctorul Trowbridge e în urma noastră, așa că vezi să nu îi dai în cap cu piciorul acela de scaun, Baxter, spuse Devon. Majordomul dădu drumul imediat obiectului, de parcă ar fi luat foc. Emmaline auzi răsuflarea întretăiată a doctorului corpolent la palierul de mai jos, opintindu-se să urce cele trei etaje.

– Spuneai că a avut loc o spargere, domnule Baxter?

– În camera doctorului Farnsworth, mai exact, zise majordomul, îndreptându-se și adoptând obișnuita lui postură țeapănă, laolaltă cu tipica lui demnitate. Când am revenit după seara liberă, l-am surprins pe răufăcător în toiul infracțiunii. Camera profesorului este destul de răvășită, milord. Va trebui să îl mutăm în camera verde pentru moment, până când se întorc ceilalți servitori și vom putea pune lucrurile în ordine.

– Pe-aici, doctore, spuse Devon peste umăr, adresându-i-se lui Trowbridge, care continua să pufăie urcând scările în urma lor.

O apucă de-a lungul holului, îndreptându-se spre camera verde.

– Ce-a furat spărgătorul? îl întrebă Emmaline pe Baxter, știind că Monty avea să se teamă că dispăruse statuia lui Tetisheri.

– Nu știu, domnișoară, spuse Baxter. Era întuneric. Nu l-am văzut prea bine. M-a lovit foarte repede în cap. Era un ins solid. Un ins enorm.

– Îl vom ruga pe doctor să-ți examineze capul după ce îl consultă pe doctorul Farnsworth, spuse Devon, așezându-l pe Monty pe cuvertura de culoarea jadului. Apoi o scoase pe Emmaline din cameră, pentru a-i permite medicului să consulte pacientul. Nu poți face nimic pentru el momentan. După ce va termina doctorul, vom afla mai multe. Între timp, mă întreb ce căuta hoțul. O luă de mână și o conduse în apartamentul albastru. Ajută-mă să descopăr dacă lipsește ceva din lucrurile tatălui tău.

Emmaline știa că încerca să o distragă, dar îl urmă, simțind o amorțeală în piept. Orice ar fi dispărut, singurul lucru cu adevărat valoros pentru tatăl ei era statuia. Dacă dispăruse, bărbatul avea să fie de neconsolat. Când încetini pasul, simți palma lui Devon pe mijloc, caldă și fermă. Se concentră asupra acelei frânturi reconfortante de realitate, în timp ce el o conducea de-a lungul holului. Cum se putea aștepta să scotocească prin lucrurile tatălui ei într-un asemenea moment? De ce i-ar păsa ce lipsea? Era prima dată când trebuia să discute despre boala lui Monty cu un medic. Până atunci, îl putuse lăsa să se complacă în fantezia că era vorba despre o răceală încăpățânată sau că slăbise fiindcă ducea o viață activă. După ce doctorul avea să-și pronunțe verdictul, spectrul tuberculozei urma să capete formă clară, devenind mult prea real. Devon aprinse luminile în salonul din apartamentul albastru, apoi dispăru în dormitorul întunecat al tatălui ei pentru a se ocupa de lămpile de acolo.

– Baxter nu a exagerat. Parcă ar fi trecut un taifun pe aici.

Emma se opri, sprijinindu-se de tocul ușii. Sertarele comodei rămăseseră deschise, iar conținutul acestora era risipit pe covorul Aubusson. Ușile duble ale garderobului masiv din colț erau deschise larg și sacourile și pantalonii lui Monty nu mai erau pe umerașe. Singura pereche de pantofi pe care o mai avea zăcea pe podea. Salteaua de pe pat era strâmbă, ca și când spărgătorul ar fi scotocit sub ea, în căutarea boabei de mazăre a prințesei.

– Hoțul nostru se grăbea, se pare. A lăsat bijuteriile tatălui tău, spuse Devon. În ciuda stării îngrozitoare a încăperii, butonii pentru gulere și cămăși ai lui Monty erau încă în cutiuța lor. Instrumentele de bărbierit erau la locul lor, la fel ca toate articolele sale vestimentare, deși fuseseră smulse de pe umerașe și era posibil să fi rămas fără câțiva nasturi. Statuia pare să fi dispărut.

– Nu, nu-i așa. Nu era la Monty. Tetisheri este în dormitorul meu, spuse ea. Sau cel puțin așa ar trebui să fie. Emmaline o luă înainte prin salon, îndreptându-se spre dormitorul ei, simțindu-se de parcă ar fi mers prin clisă. Avea membrele grele. Fiecare pas era un efort suprem. Și nu îi păsa deloc de ce ar fi putut găsi când ajungea acolo.Singurul lucru care conta era Monty. Spera că doctorul nu avea să-i ia sânge. I-ar fi trebuit o bună parte din săptămână pentru a-și reveni după un asemenea tratament.

De ce nu îi spusese explicit să nu o facă? Părea că limba i se lipise de cerul gurii. Dacă rostea o silabă în plus, toată teama ei, toată durerea puteau izbucni din ea, într-o cascadă de o asemenea forță, că ar fi putut să o mături cu totul.

– Nu pare a fi nimic în dezordine aici, spuse Devon. Se pare că Baxter a sosit la timp.

Emmaline îngenunche și trase sertarul de jos al scrinului, dând deoparte cea de-a doua cea mai bună cămășuță pe care o avea. Statuia lui Tetisheri îi zâmbea senină.

– Tata va fi ușurat.

– Tu nu ești?

„Nu chiar." Dacă statuia ar fi fost furată, ar fi însemnat că Monty ar fi trebuit să renunțe la plan, iar ea nu ar mai fi fost nevoită să îl înșele pe Theodore.

Sau pe Griffin. Fața lui chipeșă era încruntată de îngrijorare.

Emma își dădu seama că era prinsă în cursă. Trebuia să continue conform planului, altfel Monty nu va avea nici o șansă de vindecare. Sănătatea lui urma a se degrada, până când boala avea să i-l răpească. Dar, dacă avea să continue cu escrocheria, urma să-l înșele pe Griffin. Gândurile îi goneau de colo-colo, precum șoarecii într-un labirint, înnebuniți de foame și de mirosul brânzei la care nu puteau ajunge. Nu avea nici o soluție, nici o cale de a pune capăt acestui joc.

Nu mai putu să-și rețină lacrimile. I se revărsară în șuvoaie pe obraji.

Devon îi luă mâinile, o ridică și o îmbrățișă, alinând-o. O ținu bine, în timp ce umerii i se zguduiau. Nu o mustră că îi murdărise cămașa albă din pânză fină, ci scoase mici sunete liniștitoare. Emma își apăsă fața pe haina lui de lână și inhală.

„Lemn de santal înțepător, bergamotă cu aromă de citrice și căldură masculină."

Nu încercă să o consoleze cu false speranțe, lucru pentru care îi fu recunoscătoare. Nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. De fapt, nu spuse nimic. În schimb, îi cuprinse capul cu palma lui mare și i-l lipi de piept. Era un gest simplu, dar care o umplu de o asemenea tandrețe, că lacrimile curseră și mai abitir.

El o strânse mai tare, și ea se lipi de el, cuprinzându-l cu brațele. Griffin era stânca ei, oaza ei personală de siguranță atunci când valurile vieții se prăbușeau deasupra ei.

O sărută pe creștet, și ea se liniști în brațele lui, iar lacrimile încetară.

Apoi simți... îl simți pe el... tare, lipit de pântecul ei.

Dacă venea cineva și îi descoperea astfel, Theodore avea să fie dezolat. Se desprinse din brațele lui.

– Mi-am revenit. Mulțumesc, milord.

– Griffin, o corectă el. Și mă îndoiesc că ți-ai revenit câtuși de puțin. Scoase o batistă din buzunar și îi tamponă cu blândețe obrajii, ștergându-i ultimele lacrimi. Nu trebuie să fii mereu puternică, Emmaline. Nu e nici un păcat să ai nevoie de cineva, să știi.

Doar nevoie? Doar asta era haosul acela învârtejit din pieptul ei? Părea a fi mult mai mult. Uneori, când se uita la Griffin, o dureau ochii de-atâta frumusețe masculină. Voia să-l soarbă, să-l cuprindă, să îl lase să o inunde cu valuri de lumină.

„Ce-mi trece prin cap! Cred că-mi pierd mințile." Emmaline își acoperi fața cu mâinile.

– Dacă nu mă lași să te alin, poate că îmi vei îngădui să încerc să-ți distrag atenția, spuse el. Cred că îmi datorezi un vals.

Ea își lăsă mâinile în jos și clipi surprinsă. Nu doar sănătatea ei mintală era problematică. Și el era sărit de pe fix?

– Nu avem muzică.

– Nu avem nevoie. Nu ne trebuie decât imaginație și un ritm, ceea ce pot oferi fără probleme. Făcu o plecăciune corectă și îi aruncă un zâmbet devastator. Îmi acorzi plăcerea acestui dans?

Era o tactică menită clar să o distragă de la ce i se întâmpla lui Monty, dar decise să-i cedeze. Dansul însemna că avea să revină în brațele lui, la distanța cuvenită, desigur. Îl putea atinge din nou, fără a fi măcinată de vinovăție.

– Plăcerea e a mea.

Rosti răspunsul cuvenit, făcu o reverență grăbită și adoptă poziția de dans.

El începu să fredoneze, cu voce joasă, baritonală, o melodie asemănătoare unui vals de Strauss. Nu rămase în aceeași gamă, luând-o razna, fără a mai ține cont de note. La un moment dat pierdu șirul cu totul și strecură câteva măsuri din *God Save the Queen*, dar lui Emmaline i se păru fermecătoare încercarea. Se mișcau prin cameră lent, într-un ritm de trei pătrimi.

Theodore era un dansator splendid, iute de picior, conducându-și partenera cu siguranță și pricepere. Când se mișca, cu eleganță și ușurință, Griffin avea grația unui prădător mare care își ținea fiecare mușchi încordat sub control. Se simțea ca o gazelă neajutorată, vrăjită să-i reproducă mișcările, chiar dacă și-ar fi putut lepăda bruma de civilizație, devorând-o cu totul.

În timp ce se învârteau și se înclinau, era ca și când ar fi devenit o singură ființă. Nu era conștientă că era condusă, dar părea a ști unde avea să-și pună piciorul înainte de a o face.

Când se apropiară de stâlpul sculptat al patului, execută o *chaussée* și o *promenade* fără cusur, evitând coliziunea ca prin urechile acului.

– Scuzele mele, doamnă, spuse el, înclinând serios din cap spre stâlp, făcând pași pe loc pentru un moment. Am fost atât de zăpăcit de frumusețea partenerei mele, că aproape nu v-am văzut acolo.

Emmaline chicoti, lucru pe care îl făcea rareori.

– Iată un sunet pe care nu l-am mai auzit, spuse Griffin. Ar trebui să îl scoți mai des.

– Dacă l-aș scoate, oamenii ar spune negreșit că sunt o prostănacă, spuse ea.

– Îți pasă atât de mult de ce cred alții?

O expertă în jocuri care speculau încrederea trebuia să fie mereu conștientă de opinia celorlalți. Dacă își citea victima incorect, cele mai bune planuri se puteau destrăma într-o clipă.

Într-o clipă ca aceasta.

Deodată, tânji să-i spună totul. Dat fiind că Monty fusese mereu un pic confuz când venea vorba despre bine și de rău, neglijase cumva educația teologică a lui Emmaline, dar motivul existenței confesionalului bisericesc îi era, în sfârșit, limpede.

Ce ușurare ar fi să-și dezvăluie păcatele.

Dar Lord Devonwood nu era preot. Nu ar absolvi-o. De fapt, mai curând ar chema poliția, asigurându-se că ea și Monty aveau să fie aruncați în închisoare. Își îndreptă ținuta, ascunzându-și sufletul în spatele unei curtoazii rigide.

– Dacă îmi pasă de buna părere a celorlalți e poate pentru că situația mea nu-mi permite să sfidez convenția fără a fi pedepsită, milord.

Zâmbetul lui păli.

– Credeam că am depășit folosirea titlurilor. Greșeala mea.

Nu părea posibil să-l poată răni, dar expresia lui brusc serioasă o făcu să creadă că reușise.

– Dansezi bine, îi spuse ea în semn de consolare. Și fredonezi... pe melodie.

– Văd că ai stofă de diplomat. În cazul acesta, ar trebui să mă vezi pictând.

Zâmbetul îi revenise și o încălzi din cap până în picioare.

– Ești și artist? întrebă ea.

– Doamne, nu, dar ar trebui să-mi vezi încercările. Se aseamănă cu cât de bine mă pricep să fredonez o melodie. Ar trebui să existe o lege cu privire la felul în care abuzez de vopsele și de pânză.

De data asta Emmaline trecu peste chicoteli și râse de-a dreptul.

– Încă un lucru pe care ar trebui să-l faci mai des, spuse el aprobator.

– Unii oamenii au o predispoziție spre frivolitate. Dar, vai, nu mă număr printre ei. Viața ei fusese mult prea serioasă în cea

mai mare parte a timpului. Chiar și părțile mai jucăușe, când ea și Monty executau perfect ce uneltiseră, ușurând victima lacomă de bani, erau umbrite de disperarea de a ști că era fie un succes temporar, fie o continuă austeritate pentru ei. Însă tu pari a fi un bărbat talentat.

– Oarecum, spuse el. Se gândi că felul în care dansa sugera cu destulă acuratețe ce fel de amant ar fi. Ar domina cu blândețe. Puternic. Tandru. Se știe că mă pricep la oameni, recunoscu el. Tu, de pildă, ai mai multe straturi decât o anghinare și ești de două ori mai înțepătoare, dar, sub toată această armură impresionantă, bănuiesc că ești speriată în majoritatea timpului.

Valsul lor încetinise aproape de tot, și o ținea mult prea aproape decât permitea buna-cuviință.

– Anghinare? Mulțumesc, Griffin, spuse ea pe un ton de o veselie prefăcută. Cărei femei nu-i place să fie comparată cu o legumă?

– Nu am vrut să spun în sensul acela, zise el, strângând-o și mai tare. Pur și simplu am vrut să spun că nu trebuie să te temi de mine.

Încetară să mai pretindă că dansează și rămaseră nemișcați. Îi simțea coastele ridicându-se și coborând, în timp ce trăgea aer în piept încet, în răsuflări egale. Și pieptul ei tresălta în tandem cu al lui. Își întoarse fața spre el, ridicând bărbia.

– Dar uneori mă întreb dacă n-ar trebui să mă tem eu de tine, spuse el, fără a schița vreun gest pentru a-i da drumul.

Ochii i se întunecară când privi în jos spre ea. Gura lui era atât de aproape, încât îi simțea căldura respirației adiindu-i pe buze. Se apropie de ea, nu mai mult de o frântură. Ea se ridică pe vârfuri și îi atinse buzele cu ale ei.

Ea și Monty plănuiau să-l ușureze de o sumă scandaloasă de bani. Se presupunea că trebuia să se gândească să accepte cererea în căsătorie a fratelui lui. Însă își dorea ca el să o sărute mai mult decât tânjește un beduin după apă.

– Să te temi de mine? Da, Lord Devonwood. Poate că ar trebui.

Capitolul 19

– Blestemată fie teama! Își lăsă gura spre a ei.

I se strânse inima. Era un sărut plin de încredere. Nu-l merita.

Apoi îi cuprinse buzele, cotropind-o cu un sărut care o ameți și o lăsă fără suflare.

„Da", exulta Emmaline, lăsându-se să se topească în el. Asta merita. Să fie asaltată. Un jaf nemilos. Voia ca el să o răpească. În felul acela s-ar putea pierde în bărbatul acesta, măcar pentru un moment.

Fără gânduri. Fără griji. Fără să se mai frământe în legătură cu ce urma să aducă ziua de mâine. Doar sărutări fierbinți și binecuvântate, respirații umede împărtășite și atingeri febrile.

O sărută până la limita decolteului îndrăzneț, jucându-se cu buzele pe marginea mătăsii de culoarea ametistului. Sânii ei erau plini și grei, iar sfârcurile împungeau dureros corsetul țeapăn. Corsajul era destul de strâmt, și nu ar putea să-i elibereze sânii fără a desface șireturile.

Fu cât pe ce să își apese singură palmele deasupra lor pentru a opri durerea. În schimb, își arcui spatele, sperând să mai expună un deget de piele, pe care el să-l poată explora cu gura.

Mormăi frustrat, sentiment pe care ea îl împărtășea din toată inima. Închise în temnița oaselor de balenă, sfârcurile ei zvâcneau la apropierea gurii lui. Simpla amintire a buzelor lui o făcu să simtă săgeata dorinței până în pântec.

Dacă ar suge-o din nou...

Îi cuprinse obrajii în palme și îl sărută, cu gura deschisă de data aceasta. Pătrunse. Devoră. Nu se mai sătura de buzele și de limba lui.

În mintea ei, îl comparase mereu pe Lord Devonwood cu un animal de pradă. Acum se întreba dacă nu cumva, dintre ei doi, ea era fiara sălbatică.

Mâinile lui îi găsiră talia. Fără a întrerupe sărutul, o ridică și o așeză pe pat. Îi ridică fustele, adunând cercurile concentrice

ale crinolinei, și își trecu mâinile peste picioarele ei. Nu se opri acolo și îi depărtă genunchii cu forța.

Chiar și prin pânza pantalonașilor, îi simțea palmele fierbinți precum cărămizile încinse de la picioarele patului. Plăcerea dansa pe unde treceau. Când ajunse în locul în care i se împreunau coapsele, unde lenjeria decupată îi lăsa sexul expus și vulnerabil, încercă instinctiv să-și strângă genunchii, dar șoldurile lui îi blocară eforturile.

Doar nu voia să o atingă *acolo*. Gândul că ar putea-o face îi stârni un zvâcnet fierbinte între picioare.

Ar fi nespus de deșănțat. Păcătos.

Minunat.

Era lucrul după care tânjise mereu, și nu-și dăduse niciodată seama că îl dorea. Griffin se ocupă de partea aceea secretă a ființei ei cu atâta delicatețe, cu atâta tandrețe, că nu conta că încă nu merita dragostea lui blândă.

Ce conta era felul în care o făcea să se simtă.

Cine știa că trupul îi putea oferi atâta plăcere?

Se înfioră când el îi atinse cârlionții moi. Ardea și pulsa pătimașă când el își strecură degetul printre pliurile ei alunecoase.

Când atinse cu degetul mare mugurul acela extrem de sensibil, fu săgetată de dorință și de o plăcere nemăsurată.

–Ah, exact acolo. Cuvintele îi scăpară între două sărutări. Îl prinse de umeri și îl ținu bine, cu încheieturile degetelor albe de efort, în timp ce el continuă să o tachineze jucându-se cu bucățica aceea flămândă de carne, atingând-o fără grabă în cercuri din ce în ce mai strânse.

O sărută pe gât. Îi supse lobul urechii. Respirația ei era șuierătoare când își aminti să respire.

Începu să se cutremure pe dinăuntru. Ceva în adâncul ei se strânse, ca o pisică ce se biciuiește cu propria coadă, gata de salt, cu toți mușchii încordați.

Emma răspunse sărutărilor lui Griffin, reproducându-i mișcările, mușcându-i urechea, sugându-i gâtul, disperată să nu pună capăt jocului devastator pe care el îl desfășura între picioarele ei. Chiar dacă știa că era încă așezată pe pat cu genunchii depărtați, avea senzația bizară că se afla într-o călătorie. Sufletul ei se ducea

undeva. Încerca să ajungă într-un loc. Se încordă, îndreptându-se spre țelul acela necunoscut cu fiecare frântură din ființa ei.

Apoi, deodată, ajunse acolo.

– Griffin, gâfâi ea.

Numele îi scăpă printre buze la fel cum rămase fără control asupra propriului corp. Încordarea dinăuntru se risipi, izbucnind frenetic și de nestăpânit.

Pântecul îi pulsa. Membrele îi tresăltau și se zguduiau sub forța spasmelor.

Când își imaginase mai devreme cum ar fi dacă l-ar putea sorbi pe Griffin, care ar umple-o de lumină cu totul, crezuse că își pierdea mințile.

Habar n-avea că se putea întâmpla așa ceva.

Contracțiile începură să se domolească. Capul îi atârna pe umăr. Era satisfăcută, parcă nici nu mai avea oase și, timp de câteva clipe, nu-i păsă de nimic.

Radia încă datorită luminii pe care Griffin o lăsase în ea.

Își dădea seama vag că el îi lăsa fustele în jos. Apoi o sărută, cu gura moale, care se abandonă buzelor ei.

Emma nu merita încă sărutul lui încrezător, dar îl îngădui oricum. Poate că acesta era rostul lucrurilor de felul acesta.

Sărutul pe care nu-l merita era exact cel de care avea nevoie.

În camera de alături se auzi pocnetul sonor al tocurilor pe lemn.

– Trebuie să fie Baxter, spuse Griffin încet. Ești bine?

Nu fusese nicicând atât de bine. Preluase controlul asupra corpului ei și îi dăduse lumea peste cap. Un sentiment de bunăstare se răspândi deasupra ei ca uleiul cald, dar nu își putu recăpăta stăpânirea de sine pentru a-i răspunde imediat. Răsuflă întretăiat.

– Da, reuși ea să spună în cele din urmă.

– Bun. O ajută să se ridice. Voi sta cu tine dacă dorești, în timp ce vorbești cu doctorul.

Fusese pierdută pe tărâmul senzației pure. Acum, lumea reală dădea buzna asupra ei prin cuvintele lui. Monty, tuberculoză, Tetisheri, Theodore... Totul dădu năvală. Trebuia să lase în urmă scurtul respiro de care se bucurase cu Griffin și să plonjeze din nou în labirintul alambicat al vieții ei.

Trebuia să nu se mai gândească la el așa. Era Lord Devonwood, nu Griffin. Griffin era bărbatul care îi făcea sufletul să zboare și i-l aducea înapoi în siguranță. Lord Devonwood nu era protectorul ei magic. Era fratele lui Theodore. Ținta lui Monty.

– Nu e nevoie, spuse ea, cu doar un ușor tremur în voce. Se îndreptă spre ușă să-i iasă în întâmpinare lui Baxter înainte ca majordomul să îi caute în dormitor. Se opri la ușă și se întoarse să-l privească.

Încă nu înțelegea ce îi făcuse.

Nu se vorbea nimic despre asta în tratatele medicale pe care i le dăduse Monty când considerase că era îndeajuns de mare pentru a fi educată cu privire la poftele trupești. Știa că tehnic era încă virgină, dar ceva se întâmplase negreșit între ea și Griffin.

Ceva special. Îi văzuse spiritul dezgolit și doar acum își dădu seama cât îl costase să îi ofere acea experiență fără a-și oferi și sieși plăcere. Pieptul îi tresălta și răsufla cu greu, iar umflătura din pantalonii lui trăda frustrarea pe care o simțea.

Își dori ca lucrurile să fie diferite. Își dori ca fratele lui să nu o curteze. Își dorea cu disperare să nu trebuiască să îl înșele de dragul lui Monty.

Dar o făcuse.

Așa că se îndreptă și decise să pună o oarecare distanță între ei. Poate avea să doară mai puțin când urma să afle ce era și să fie nevoit să o urască.

– Mulțumesc, milord. Mă voi ocupa singură de tata.

– Mulțumesc, milord? repetă Devon, în timp ce ea ieși pe ușă, urmată de foșnetul rochiei. Se topise sub atingerea lui, iar apoi, după ce terminase, se răcise ca o sculptură de gheață. Ca și când nu ar fi făcut decât să-i ofere un serviciu. Blestemăție!

Îi *mulțumise*. Pentru ce? Că îi dăduse fustele peste cap? Dumnezeule, îl făcea să se simtă ca unul dintre șarlatanii aceia de doctori care își tratau pacientele isterice masându-le până atingeau orgasmul, spunând că fac terapie. De-al naibii, s-ar duce la fratele său cu izul ei dulce și moscat încă pătrunzător pe degete, ca să-i arate lui Ted ce femeie îi sucise mințile.

Devon se duse la lavoar și se spălă pe mâini. Bărbatul care se încrunta spre el din oglindă îl blestemă, făcându-l laș nehotărât. Niciodată nu se aflase într-o asemenea încurcătură, neștiind ce să facă în continuare, nici măcar în momentele de după moartea tatălui său.

Ce voia de la Emmaline Farnsworth?

Să-i aline durerea pricinuită de harul pe care îl avea?

Era un motiv. De fiecare dată când îl atingea, normalitatea se revărsa asupra lui ca un balsam vindecător. Nu înțelegea, dar era sigur că, dacă ar putea doar să-i țină mâna, cea mai aprigă viziune ar fi incapabilă să vatăme mintea.

Îi dorea doar trupul?

I se oferise cu totul în acele scurte momente și o făcuse să devină sclava dorinței. Un bărbat se simțea ca un zeu când făcea o femeie să ardă, pentru ca apoi să o vadă tresărind din toată ființa doar fiindcă fusese atinsă de el. Dacă el și Emmaline ar ajunge să împartă așternutul, cu siguranță ar avea loc o combustie spontană.

Sau voia ceva mai profund?

Mereu își imaginase o căsnicie fericită pentru Teddy, o soție iubitoare și copii alergând de colo-colo.

Devon știa că era obligat să se căsătorească și să asigure un moștenitor pentru moșie, dar nu se vedea vreodată fericit cu prezența vagă care avea să devină contesa lui. Dacă atingea ceva de-al ei, darul lui urma să-i arate nemilos viitorul lor împreună.

Invariabil, un viitor tragic.

Fusese îngrozitor să *vadă* moartea tatălui său. Nu credea că putea îndura să vadă că i se vestește moartea unui copil. Sau a soției.

Mai ales că nu avea putere să schimbe soarta aceea.

Se decisese deja că, atunci când urma să se căsătorească în cele din urmă, avea să poarte mănuși mereu pentru a evita să atingă ceva ce îi aparținea miresei sale.

Dar, chiar dacă avusese viziuni provocate de creionul și de evantaiul ei, când o atinsese pe Emmaline nu se temuse că viitorul avea să dea buzna. Când era cu ea, nu se mai simțea singur,

nu se mai simțea straniu. Nu era Griffin monstrul, ciudatul, cel cu blestematul har al familiei Preston.

Era doar Griffin.

Îi șoptise numele când ajunsese pe culmi, și el simțise că renăștea.

După ce ea se retrăsese în spatele curtoaziei distante, existența lui solitară dăduse iar buzna peste el. Îl așteptau ani de izolare autoimpusă. Nu mai întâlnise pe nimeni în afară de Emmaline care prin prezența sa să îi ușureze povara. Probabil că nici nu avea să mai întâlnească vreodată.

Ca să fie a lui, ar trebui să-și trădeze fratele.

Se duse spre scrinul ei și privi spre statuia lui Tetisheri așezată printre cămășuțele și ciorapii ei de dantelă. Zâmbetul figurinei îi păruse enigmatic și înainte.

În acest cadru părea a ști mai mult decât se cuvenea.

Cumva, toate lucrurile care pătrunseseră în viața lui aveau legătură cu statuia aceea infernală.

Întinse mâna spre ea, și în cap îi răsună un zumzet jos. Dacă o atingea, era sigur că urma o viziune.

Avea să-i arate ce trebuia să facă?

Își lăsă mâna pe granitul rece.

Câmpul de secară se întindea spre orizont, spicele erau coapte și gata pentru a fi secerate, iar aerul era plin de praf și de pleavă. Soarele era prea puternic pentru ochii săi de englez. Imaginile din depărtare pâlpâiau în căldură sau pluteau deasupra unor bălți inexistente de apă scânteietoare.

Treierătorii apărură, purtând seceri cu mâner. Lamele lungi și curbate licăreau în lumina soarelui.

Lucrătorii cântau un cântec de secerat. Mișcările lor ritmice parfumau aerul cu izul spicelor tăiate. Scrâșnetul lamelor care secerau îi umplea auzul. Pleava i se strecura pe sub veșminte, provocându-i mâncărimi.

Stăpânul câmpului mâna un car aurit, supraveghind munca. După ce coborî, merse pe două picioare ca un om, dar avea o față cu bot lung și urechi ascuțite, ciulite înainte.

„Anubis", realiză Devon. Paznicul cu cap de șacal al morților.

Anubis râse, chicotul isteric al unui carnivor care nu face altceva decât să mănânce hoituri.

Moartea plutea în jurul lui ca un cârd de ciori. Devon simți mirosul respirației lui fetide, traversând câmpul lat de culoarea chihlimbarului.

Apoi Anubis arătă spre unul dintre secerători și lătră o poruncă. Omul se îndreptă.

Era Teddy.

Fratele lui Devon lăsă secera să cadă și începu să alerge, iar secara se ondula în jurul lui ca o mare de ocru. Anubis porni după el. Devon încercă să fugă în urma lor, dar avea picioarele țintuite în loc. Nu se putea mișca.

Strigă numele fratelui său, în timp ce Anubis se apropia de Teddy cu fiecare pas mare.

Pe cer apăru o pasăre Phoenix care se repezi să-l oprească pe Anubis, dar nu învinse nici unul din câte putea vedea Devon.

Viață sau moarte. Părea că aveau să ajungă la fratele său în același timp.

Devon privi, neputincios, cum Theodore se împiedică și dispăru în holdele dese și unduitoare învăluite în miasmă.

Își desprinse mâna de pe statuie, și viziunea dispăru. Tâmplele îi erau strânse într-o menghină, dar Emmaline nu era aproape să alunge durerea. Viziunea era și de data aceasta o alegorie, nu un mesaj clar.

În loc să-i arate ce să facă, harul său îi aducea mai multe întrebări.

Devon se așeză la picioarele patului lui Emmaline pentru a se gândi.

Anubis era clar legat de statuie. Nu spusese Ted că inscripția de la baza statuii numite Tetisheri se traducea prin „îndrăgită de Isis și de Anubis"? Dacă era adevărat, conform mesajului, statuia reprezenta pericolul pentru fratele său.

În mod clar, trebuia să îl îndepărteze pe Teddy de ea. Nu trebuia să se cufunde în Egiptul antic, buchisind la studierea civilizațiilor moarte, precum secerătorii din viziune, care trudeau treierând secara.

Dar cum putea Devon să-l convingă pe Theodore să renunțe la singurul țel intelectual care îi captivase vreodată imaginația?

Și cine era pasărea Phoenix?

Devon se duse iar în salonul apartamentului albastru, privind concentrat spre picioare. Migrena care se întețea îl făcea să-și piardă vederea periferică. Deodată se opri și privi țintă spre covorul turcesc în mijlocul căruia se afla o pereche de păsări Phoenix care se luptau.

Era apartamentul lui Emmaline. Era posibil ca ea să fie pasărea magică din viziunea lui?

În mesaj, pasărea Phoenix încerca să îl îndepărteze pe Anubis, să-l protejeze pe Ted. Dacă Emma era Phoenixul, Theodore ar fi trebuit să petreacă mai mult timp cu ea. Ar face-o dacă nu ar fi atât de decis să studieze cu dr. Farnsworth. Îl salva pe Devon de darul său îndoielnic de fiecare dată când era în preajmă. Îl putea salva pe Teddy de forța malefică ce îi pusese gând rău, cea reprezentată de Anubis?

În viziune, Devon nu fusese capabil să îl ajute pe fratele său. Picioarele îi erau înțepenite. Singura speranță a lui Ted era pasărea Phoenix. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigur că pasărea nu putea fi altcineva decât Emmaline.

Era singura interpretare care avea logică.

Dar viziunea sa limpede din trăsură, în drum spre Lord Whitmore, îi arătase că ea avea să vină în patul lui. În noaptea aceea.

Devon se prăbuși pe unul din scaunele în stil Tudor, simțindu-se apatic și greoi, ca stejarul acela înnegrit de vreme. Simțea împunsături de durere în creier. Știuse tot timpul că nu putea să-l trădeze pe Teddy. Nu avea nevoie de viziune pentru a-l îndemna să facă ce era bine. Inima i-o șoptise toată seara.

Cumva, când Emmaline urma să vină în patul său în noaptea aceea, Devon trebuia să se asigure că altcineva avea să se afle acolo în locul lui.

Capitolul 20

– I-am lăsat domnului Baxter o alifie specială și i-am spus cum să aplice cataplasma pentru plămânii tatălui dumitale.

Va transmite instrucțiunile persoanei pe care o veți însărcina să îl îngrijească pe doctorul Farnsworth. Vă recomand să angajați o infirmieră permanentă, explică dr. Trowbridge. Din camera verde, unde se odinea Monty, venea un miros puternic de mentol și camfor. Cataplasma ar trebui să-i ușureze oarecum suferința.

– Mulțumesc, domnule doctor.

Emmaline era ușurată că nu se auzea nici un sunet din cameră. Însemna că spasmele ciclice ale tusei cedaseră. O durea inima să-l audă pe Monty scuipându-și sufletul, fără să se poată opri.

– I-am dat, de asemenea, o tinctură de laudanum pentru a-l ajuta să doarmă. Dacă îi face bine, poate continua cu doze minime. Însă trebuie să știți că nici opiaceele, nici cataplasma nu îl vor vindeca.

Colțurile ochilor doctorului erau lăsate în jos. Laolaltă cu fălcile lui mari, îl făceau să semene cu un câine de vânătoare bătrân. Chiar dacă nu era chipeș, la fel ca basetul cu care semăna, doctorul emana bunătate și compasiune.

– Mă tem că nu se pot face prea multe pentru cazuri atât de avansate, spuse dr. Trowbridge.

– Înțeleg, spuse ea, țeapănă. Aveți idee... Vreau să spun... cât...

Emma nu găsea puterea pentru a termina propoziția.

– Ar putea fi o lună. Ar putea fi un an. Ar putea fi încă zece, dar mă îndoiesc în cazul tatălui dumitale, spuse doctorul. Tuberculoza e o boală înșelătoare. Nu este neobișnuit ca un pacient să-și revină și să se bucure de perioade lungi când maladia e latentă. Ba chiar am auzit spunându-se că tuberculoza face pacientul să arate mai bine, dându-i o strălucire nefirească. Deși uneori poate părea plin de viață, plămânii tatălui dumitale sunt vătămați rău. Probabil va slăbi și va fi răpus de boală.

– Părea să îi fie mult mai bine într-un climat uscat, spuse ea. „Încă zece ani. Te rog, Doamne, aș cere prea mult?" Dacă ne-am întoarce în Egipt...

– Ar fi mai bine pentru el să meargă la Görbersdorf, în Alpi, spuse dr. Trowbridge. Au un oarecare succes acolo, testând noi tratamente pentru tuberculoși. După ce se întremează și poate călători, asta aș recomanda.

Ceea ce însemna că aveau nevoie de bani în curând, mult mai curând decât ar dura în mod normal pentru a pune la cale tertipul lui Monty cu statuia lui Tetisheri. În orice alt joc, ar fi descifrat deja sensul ultimelor hieroglife de pe statuie. Theodore nu și-ar da seama de diferență, dat fiind că tot ce știa despre egiptologie învățase de la Monty.

Dar, de data asta, jocul lor căpătase o turnură neobișnuită. Monty părea a încerca să descifreze cu adevărat bizarele linii, bastonașe și animale stilizate. Era ca și când ar fi fost absorbit în escrocherie și credea el însuși povestea.

– I-ați spus despre gravitatea afecțiunii lui? întrebă Emma.

– Nu. O voi face dacă dorești, răspunse dr. Trowbridge. Dar de obicei las asta la latitudinea familiei pacienților. Unii oameni nu doresc să știe că mor. Unii membri ai familiei își doresc să aibă ocazia să trăiască oarecum normal cât mai mult posibil. În opinia mea, cred că tatăl dumitale bănuiește, dar nu vrea o confirmare.

Emma încuviință din cap. Monty nu ar aprecia o discuție directă despre moartea lui. Mai curând ar încerca să-l tragă pe sfoară pe diavol cu ultima suflare.

– Mulțumesc, domnule doctor.

Dr. Trowbridge zâmbi trist.

– Îl voi mai consulta din când în când. Cheamă-mă imediat dacă îi e mai rău.

Doctorul o apucă pe coridor, spre scări.

Emma își apăsă palmele pe ochi pentru un moment și trase adânc aer în piept. Își netezi părul, dându-și un cârlionț desprins după ureche și arborând un zâmbet.

Apoi deschise ușa camerei lui Monty.

Tatăl ei zăcea cu mâinile pe piept. Cu paloarea aceea ca de ceară, era aproape ca și când s-ar fi aflat deja în sicriu. Emma regretă că îi spusese lui Devon să nu o însoțească. Îi lipsea forța lui neclintită, chiar dacă nu avea sens să se sprijine de ea.

– Cineva se pricepe să găsească o cale pentru a fi îngrijit regește, spuse ea cu o lejeritate forțată, apropiindu-se. Mirosul puternic de la leacurile aplicate pe piept era aproape copleșitor. Se sprijini de patul lui și îi luă mâna înghețată într-a ei. Bună păcăleală, Monty.

– Mi-a ieșit și mai bine, spuse el încet printre răsuflări șuierătoare. Își trase mâna și îi cuprinse obrazul, ștergându-i umezeala rămasă sub ochi. Draga mea, ai plâns?

– Să plâng? Nu. Ei bine, poate puțin. Nu avea rost să-l mintă. Cel care își câștiga traiul mințind putea mirosi întotdeauna neadevărurile la alții, însă poate reușea să-i abată atenția. M-ai făcut să plec de la bal, la urma urmei, și a trebuit să-l las pe Theodore în mâinile unei anumite Lady Cressida. Mă tem că a pus ochii pe el.

– Ghinionul ei în cazul acesta. Orice o fi, această Lady Cressida nu se poate pune cu fata mea.

Chiar dacă laudanumul îl făcea să-i cadă pleoapele, îi scruta fața ca și când nu ar mai fi văzut-o de multă vreme.

– Te pricepi la lingușeli mai rău ca un irlandez. Nu sunt fata ta, de fapt, și o știi.

– Ba ești, Emmaline. Din toate punctele de vedere care contează, ești a mea. Mâna îi căzu de pe obrazul ei ca și când ar fi fost brusc prea grea pentru a o ține ridicată. Ți-am spus vreodată de ce te-am ales de la orfelinat?

Ea clătină din cap, neavând încredere în propria voce.

– Pentru că arăți ca mama ta. Ai ochii ei, gura ei dulce.

Ea clipi surprinsă.

–Ai cunoscut-o pe mama?

– Nu numai că am cunoscut-o. Închise ochii obosit. Am iubit-o.

Nu mai voise să vorbească niciodată despre trecut până atunci. Emma se gândise mereu că, din punctul de vedere al lui Monty, ea apăruse precum Minerva din capul lui Zeus, în ziua în care o luase de la orfelinat.

– Monty, chiar ești... tatăl meu?

El clătină din cap.

– Dar îmi doresc să fi fost. Mama ta, Mattie O'Sullivan, era cea mai frumoasă fată din Flatbush. Rămase tăcut atât de mult, încât ea crezu că adormise, dar apoi începu din nou, șoptind cuvintele și întorcându-se pe firul unui timp îndepărtat. Părinții ei erau mici negustori, veniți cu vaporul cu o generație în urmă, și își făcuseră o afacere. Mattie era așa drăguță, că s-au gândit că ar trebui să se poată mărita bine. Ridică din umeri. Eu nu eram ce voiau ei.

Amintirile Emmei despre mama ei erau cel mul încețoșate. Nu-și amintea de bunici sau de familie, în afară de femeia slabă, cu fața trasă, care îi dăduse viață. Acum că stătea să se gândească, mama ei nu putea să aibă pe atunci mai mult de douăzeci și cinci de ani, dar, în amintirea ei, părea foarte bătrână.

– Când părinții i-au interzis lui Mattie să umble cu mine, am plecat, murmură Monty. M-am dus în vest să-mi găsesc norocul în minele de argint din Colorado. M-am gândit că, dacă aș avea buzunarele mai pline, familia ei ar ceda, iar ea m-ar putea accepta. Pieptul i se cutremură de parcă urma să izbucnească iar în tuse, dar inhală mentol și camfor și începu să respire ritmic. I-am spus lui Mattie că voi lipsi un an. „Așteaptă-mă", i-am zis. Buzele îi tremurară de emoție. Am lipsit cinci. Cred că e prea mult de așteptat pentru frumoasa balului.

– S-a căsătorit cu altcineva?

– Aș vrea să o fi făcut. Nu, a îmbrobodit-o Herman Potts, unul care avea deja nevastă în nord. A lăsat-o însărcinată cu tine și dus a fost. A murit singură.

Nu era adevărat. Emma fusese acolo, în mica lor locuință cu chirie, mohorâtă. Își amintea dimineața în care mersese de-a bușilea până la ușa vecinei pentru că nu o putea trezi pe mama ei. Era una dintre cele mai clare amintiri pe care le avea.

– Dispăruse de șase luni când m-am întors din Colorado fără argintul după care plecasem. L-am făcut pe fratele ei să-mi spună ce s-a întâmplat. Monty strânse furios din maxilar. Nu sunt un bărbat violent, dar aș fi făcut moarte de om în seara aceea dacă Herman Potts ar fi fost pe aproape.

Pieptul îi tresăltă puțin. Apoi tăcu, respirând egal și fără greutate, încât Emma nu îndrăzni să pună nici una din întrebările care ardeau în ea. Mai trăia fratele mamei sale? De ce nu o luaseră bunicii, în loc să permită să fie trimisă la orfelinat?

Monty ridică pleoapele și îi făcu cu ochiul.

– Dar mi-am luat revanșa în singurul mod pe care îl știam. Prima potlogărie pe care am pus-o la cale a fost să-l las pe Potts fără economiile de-o viață. A fost destul ca să încropesc librăria. Și destul ca să-i conving pe cei de la orfelinat că pot avea grijă de tine.

– Mi-a plăcut enorm librăria, Monty. Îi netezi părul rar, prin care se întrezăreau pistruii de pe chelie. De ce am plecat de acolo?

El ridică ușor din umeri.

– Nu voiam să fii vânzătoare toată viața. Nu era îndeajuns pentru Emmaline a mea. Așa că am început să falsific scrisorile acelea vechi. Apoi ne-am început jocurile. Ne-am descurcat de minune. Gura i se arcui într-un zâmbet satisfăcut. Uită-te la tine acum. Îmbrăcată ca o ducesă.

O ducesă care ar fi dată pe ușă afară dacă s-ar afla adevărul despre ei.

– Eu și Theodore, mormăi Monty, vădit doborât de laudanum. Ți-am spus că am mai tradus o latură a bazei statuii?

– Nu. Ce scrie?

– „Aici se află viață îndelungată, comori neînchipuite pentru cel care înțelege și îndrăznește să deschidă portalul."

Închise ochii și capul îi căzu într-o parte.

– Să deschidă portalul? Ce înseamnă asta?

– Să deschidă poarta spre mormântul lui Tetisheri, presupun. Viață îndelungată. Comori neînchipuite. Îl vom găsi, fetițo. Mai sunt două laturi ale bazei, și sunt pline de indicii, garantez. Își linse buzele uscate. Mâine, Emma. Spune-i lui Ted să vină cu cărțile și cu statuia mâine. O să-mi fie... mai bine atunci.

Alunecă în somnul ușor al bătrâneții.

– O, Monty. Nu e nici un mormânt. E posibil ca Tetisheri să nici nu fi existat. E doar o șarlatanie, șopti ea, de-abia mișcându-și buzele. Ai uitat?

El nu deschise ochii, așa că vocea lui o sperie.

– Îl visez în fiecare noapte. Găsim mormântul lui Tetisheri în Valea Regilor și, după ce dăm deoparte piatra de la intrare, ne așteaptă lucruri minunate. Rămase tăcut atâta timp, încât ea fu sigură că adormise, dar apoi spuse răgușit: Poate că această șarlatanie nu e doar cea mai mare. Poate e și cea adevărată.

– Ar fi trebuit să merg acasă mai devreme, spuse Theodore, ajutându-le pe mama și pe sora sa să coboare din trăsură. De ce nu mi-ați spus că îi e rău tatălui lui Emmaline?

–A trecut atâta vreme de când nu ai mai ieșit în societate, încât nu m-a lăsat inima să te smulg de acolo, spuse mama lui. Te simțeai atât de bine la Lord Whitmore; părea păcat să îți stric plăcerea. S-a ocupat Devon de tot.

Ted se încruntă.

–Devon se ocupă mereu de tot.

Ar fi trebuit să-i fie recunoscător fratelui său, dar conștiința nu-i dădea pace. Îl condamna că nu avusese grijă de tatăl lui Emmaline. În schimb, se distrase prea bine la bal, mai ales când dansase cu Lady Cressida.

Cine s-ar fi așteptat ca mica prietenă slăbuță, cu codițe, a Louisei să se transforme într-o asemenea frumusețe? Fusese atât de prins, încât nu observase că femeia cu care spera să se căsătorească fusese nevoită să părăsească petrecerea pentru a se îngriji de tatăl ei, iar fratele lui îi ținuse locul.

Ted se simțea prea vinovat pentru a recunoaște bunătatea fratelui său.

Și nu ardea de nerăbdare să-i dea explicații nici lui Emmaline. Nu era decât o greșeală nevinovată, desigur. Theodore nu făcuse decât ce era de așteptat de la un tânăr într-o asemenea ocazie. Dansase cu toate tinerele de pe lista sa.

Fusese datoria de bun oaspete.

Balul lui Lord Whitmore se dovedise un mare succes; Ted nici măcar nu observase că Emmaline lipsise până nu venise momentul valsului. Era programat să îl danseze cu ea, așa că o căutase peste tot în mulțime.

Când venise momentul să o ia la dans pe femeia care era dragostea vieții lui, nu o văzuse nicăieri.

Și nu-i fusese dor de ea.

Cu siguranță, asta îl făcea să se simtă ca un ticălos egoist. De ce nu o căutase mai devreme?

Observase cu cine dansase Cressida o dată sau de două ori pe parcursul serii.

Teddy se cutremură. Asta îl făcu să se simtă și mai rău. O iubea pe Emmaline.

De ce îi fusese atrasă privirea de alta?

– Lady Cressida arăta tare bine în seara asta, nu crezi, Louisa? întrebă mama lor când se apropiară de ușa reședinței Devonwood.

Ted nu auzi răspunsul surorii sale. Imaginea Cressidei îi apăruse nechemată în minte – trandafirie toată, aurie și delicată.

Alungă imaginea și o invocă pe Emmaline. Era absolut încântătoare în alt fel, dar nu avea nimic din vulnerabilitatea devastatoare a Cressidei.

Emma era atât de puternică. Era unul dintre lucrurile care îl atrăseseră la ea, dat fiind că el nu trebuise să fie responsabil niciodată pentru nimeni altcineva în afară de sine, iar asta doar după ce ieșise din umbra fratelui său.

Dar Cressida îi trezea un impuls pe care nu-și dăduse seama că îl avea – dorința de a proteja pe altcineva. Nu știa ce să înțeleagă din asta.

După ce intrară în casă, mama și sora lui îl sărutară pe obraz, urându-i noapte bună, și se îndreptară spre scara în spirală. Casa era întunecată, în afară de lumina palidă din salon. Ted își vârî capul pe ușă și îl văzu pe Devon întins pe canapea, cu un pahar de lichid chihlimbariu în mână.

– Te doare capul? întrebă el.

Fratele său suferea de migrene de când se știa. Devon evita de obicei să bea excesiv, astfel că Ted se gândi că migrena trebuia să fie una virulentă.

Devon încuviință din cap, apoi îi transmise ce avusese de spus doctorul despre sănătatea lui Farnsworth. Veștile erau triste, în nici un caz ce ți-ai fi dorit să auzi într-o seară nemaipomenită.

– A fost mai bolnăvicios decât de obicei în ultima vreme, dar nu putem decât să sperăm, nu-i așa? Theodore se îndreptă spre dulăpiorul cu băuturi și își turnă un pahar de scotch.

Poate că avea să-i alunge vinovăția, la fel cum îi domolea durerea de cap fratelui său. Prietenul său, dr. Farnsworth, era cu adevărat bolnav, iar el nu îi fusese alături când avusese nevoie.

Încordarea pe care o simți în piept îl surprinse. Bătrânul ajunsese să fie ceva mai mult pentru el decât doar tatăl lui Emmaline. Era partenerul său într-o aventură, mentorul său, omul a cărui aprobare devenise foarte importantă în ultimul timp. Ted era doar un puști când murise tatăl său. Din multe puncte de vedere,

Montague Farnsworth preluase locul de mult gol al precedentului conte de Devonwood.

– Cum a primit Emmaline vestea? întrebă el.

– Nu știu, spuse Devon, încruntându-și sprâncenele întunecate. Ea... este o persoană foarte discretă.

– Va fi bine, zise Theodore.

Emmaline era întotdeauna bine, întotdeauna deținea controlul, întotdeauna era cea mai deșteaptă persoană din încăpere. Doamne, ce plăcere îi făcea când descoperea uneori câte un lucru pe care ea nu îl știa deja.

Însă, cu siguranță, nu se întâmpla prea des.

Cressida, spre deosebire de ea, îl făcuse să se simtă ca Newton, da Vinci și Euripide la un loc. Nu că Cressie – insistase să îi spună astfel – nu ar fi fost inteligentă. Doar că îl făcea să se simtă și astfel.

– Vrei să-mi faci o favoare? întrebă Devon, rostind cuvintele oarecum nedeslușit.

Theodore tresări surprins. Devon nu îi cerea niciodată nimic, cu atât mai puțin o favoare.

– Desigur.

– Fă schimb de cameră cu mine în noaptea asta. A mea e în partea din față a casei, și lumina lămpilor cu gaz din stradă pătrunde înăuntru. Nu pot suporta.

– Ai putea trage draperiile.

– Vreau puțin aer. Devon se aplecă înainte, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

Chiar și în lumina aceea slabă, Theodore văzu vena proeminentă de pe fruntea netedă a fratelui său, semn sigur că suferea de o migrenă neobișnuit de puternică. Nu era de mirare că băuse destul încât să ajungă să vorbească nedeslușit.

– Camera ta dă în grădină, Ted. E răcoroasă, întunecoasă și liniștită... Doar așa voi putea dormi în noaptea asta.

– Sigur, merg doar să-mi iau cămașa de noapte, spuse Theodore ridicându-se.

– Folosește una de-a mea. Tonul lui Devon era mai aspru decât dorise când se ridică și păși apăsat spre ușă, clătinându-se ușor.

Ted puse starea lui ursuză pe seama nesuferitei dureri de cap.

– Mulțumesc că ai avut grijă de Emmaline în locul meu în seara asta.

Devon se opri și se sprijini cu brațul de tocul ușii, dar nu se întoarse spre Ted.

– Vei avea tu grijă de ea de-acum încolo.

Capitolul 21

Emmaline închise fereastra și răsuci mânerul, alungând noaptea. Parfumul de iasomie din grădina de dedesubt era atât de dulce, încât o amețea.

Da, asta era. Mireasma apăsătoare era cea care nu o lăsa să doarmă, decise ea, strecurându-se din nou între așternuturile răcoroase. După ce se foi câteva minute, dădu așternutul și cuvertura deoparte. „Sau poate că e luna." Luminescența se revărsa prin fereastra ei, în valuri argintii. Traversă camera și trase perdelele de damasc. Lumina continuă să se strecoare prin deschizătură, trasând o linie pe podea până la patul ei. Își înfoie perna, dându-i forma dorită, și se întinse la loc. Boala lui Monty era probabil motivul pentru care nu putea dormi, dar refuza să se gândească la ea. Într-o zi, curând, avea să fie nevoită să caute informații despre tuberculoză, să afle ce putea face cu privire la evoluția bolii, astfel încât să nu existe surprize. Avea să-l ajute să înfrunte ce urma. „Cunoașterea este putere", spunea el întotdeauna.

Nu voia să aibă încă genul acela de putere.

Tuberculoza era o cutie a Pandorei. Nu îndrăznea să o deschidă de teama ororilor care i-ar putea invada mintea. Nu aveai cum să „nu mai știi" ceva.

Și nici să dai înapoi de la ceva deja făcut.

Se ridică în capul oaselor, lăsându-și picioarele să-i atârne peste marginea patului înalt. Își săltă genunchii la piept și își îngădui să-și amintească de felul în care Devon o distrăsese complet, cu propriul ei corp. Nu crezuse niciodată că era capabilă de o asemenea bucurie care-i făcea pulsul să galopeze.

Își lăsă capul pe spate și recunoscu că acesta era adevăratul motiv pentru care nu putea dormi. Căldura îi traversa trupul. Micii mușchi din interiorul ei care se dezlănțuiseră de plăcere mai devreme pulsară, antrenați de forța amintirii degetelor lui iscusite.

De ce îi îngăduise lui Griffin să o atingă în felul acela?

Nu se considerase niciodată o persoană senzuală, dar, cu el, era la fel de atâtată ca o curtezană deșănțată.

Era oare atât de slabă încât o putea seduce după voie?

Așa se părea. Își lăsă umerii în jos.

Era încă virgină, dar nu mai era inocentă.

Cât mai dura până când Griffin avea să găsească o cale pentru a-i răpi și fecioria?

„Nu mult." Fusese cât pe ce să i-o dea de bunăvoie. Satisfacția aceea blestemată pe care i-o adusese plăcerea alungase orice urmă de bună-cuviință, tot ce „se cădea". Dorința lui nu fusese satisfăcută de joaca lor indecentă, și o frământa cu o forță la fel de mare ca propriile ei pofte. Dacă nu ar fi fost pașii lui Baxter în spatele ușii, dacă nu ar fi fost boala lui Monty, l-ar fi tras pe Griffin lângă ea în pat și ar fi găsit o cale să-i vindece durerea, în ciuda lipsei ei de experiență.

În lumina rece a rațiunii, în afară de a-i potoli foamea de el, nu putea ieși nimic bun de pe urma faptului că împărțeau așternutul. În lumina vrăjită a lunii, trupul ei încercă să se contrazică cu mintea.

Avea să-și piardă singurul bun pe care îl putea pune la bătaie în jocul căsătoriei – puritatea. Și, deși Theodore se oferise să se însoare cu ea, Lord Devonwood nu părea a vrea decât să o seducă la fiecare pas.

Chiar dacă se ducea în patul lui Griffin, probabil el nu avea să o ia în căsătorie. Societatea nu sancționa un nobil pentru o aventură cu o fată care nu era de rangul său. Nu era ca și cum tatăl ei ar fi fost un lord puternic, de a cărui bunăvoință Lord Devonwood ar putea avea nevoie în viitor. Monty nu avea destui bani nici măcar pentru a oferi o zestre bună. În nici un caz una care să-l tenteze pe un conte.

Dar nimic din toate acestea nu contau pentru Theodore.

Dragul, scumpul de Teddy. S-ar căsători cu ea într-o clipită dacă ar accepta.

Sau ar mai face-o, acum că se reunise cu prietenii săi din societatea londoneză? Una era să-i ceară mâna sub clar de lună, pe Mediterană, când întreaga lume era scăldată într-o ceață romantică, și cu totul altceva să-și ia o mireasă fără nici un sfanț, în atmosfera rece din Londra.

Se încruntă la lumina lunii care se întindea pe podea ca o lamă de cuțit. Câte vieți fuseseră întoarse pe dos în urma deciziilor luate sub influența acelei lumini argintii?

Cel puțin Ted nu trebuia să își facă griji că Griffin avea să-i taie finanțele dacă ea îi accepta cererea. O asigurase că nimic din ce ar putea face fratele său îi va schimba atitudinea față de el. Nu trebui să se gândească prea mult ca să-și dea seama că lui Theodore îi păsa de Monty îndeajuns încât să-și folosească renta generoasă pentru a-i ajuta să călătorească la Görbersdorf imediat.

Era posibil ca Monty să-și revină totuși.

Se lăsă iar pe pat și își acoperi ochii cu antebrațul. Avea să-i spună lui Teddy a doua zi că se hotărâse. Răspunsul ei era da.

I se strânse stomacul puțin.

Teddy era un bărbat bun. Dacă s-ar căsători cu el, ar putea să-l convingă pe Monty să renunțe la șarlatanii. Nu ar mai trebui să joace jocurile acelea niciodată. Ar avea o casă – te rog, Doamne! –, o familie și șansa unei vieți normale. După tratamentul său pe continent, Monty și-ar putea reveni, trăind îndeajuns să-i legene copiii pe genunchi.

Un ghem de neliniște i se strecură în stomac. De ce nu putea fi fericită cu alegerea ei?

Fața întunecată și senzuală a lui Griffin îi apăru în minte. Se ridică brusc. Nu putea aștepta până a doua zi. Trebuia să-i spună lui Teddy acum. În seara aceasta.

Mai bine, trebuia să-l seducă. Spre deosebire de Griffin, dacă ea și Theodore erau prinși în flagrant, putea conta pe el, știind că avea să facă lucrul onorabil, dat fiind că o ceruse deja în căsătorie.

Dacă aștepta, se putea întâmpla orice. Theodore s-ar putea răzgândi. Lady Cressida l-ar putea ajuta în sensul acesta.

Chiar dacă Emmaline nu ar fi auzit fără să vrea intenția doamnei de a-l prinde în lat pe Ted, nu era greu să nu vezi cum flirta și cum îl flata. Oricine ar fi spus că Lady Cressida era o partidă mult mai potrivită pentru Theodore decât ea.

Emmaline se ridică din pat și dădu fuga la scrin. Își puse cea mai bună cămașă. Nu prea folosea parfum, deși Monty îi cumpărase o sticluță de *Eau de Cologne Imperiale,* un parfum cu aromă bogată de citrice și note de rozmarin și cedru. Era o extravaganță pe care nu și-o puteau permite, părăsind Egiptul în grabă, cum se întâmplase, dar el insistase.

Theodore remarcase parfumul amețitor în seara în care o ceruse în căsătorie. Își aplicase o picătură din costisitorul ulei după urechi și între sâni. Poate că mireasma amplă avea să-i amintească lui Teddy de ce o ceruse în căsătorie.

Emmaline avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putea primi. Se strecură pe ușă și se furișă pe hol spre camera lui Theodore, cu inima bubuindu-i. Se opri o clipă, privind pe coridorul întunecat, spre dormitorul lui Griffin.

Se cutremură de regret și avu nevoie de toată puterea pentru a nu o apuca spre capătul holului, spre camera lui.

„Regretul e o pierdere de timp", își reaminti ea. Cu greu, se liniști și puse palma pe clanța ușii lui Ted, simțind cristalul tare și rece în mână.

Tare și rece. Exact cum trebuia să fie ea în momentul acela.

Era în continuare o ticăloasă și se ura din toată inima din pricina asta. Emma se lansa în cea mai mare șarlatanie pe care o încercase vreodată cineva.

Avea să seducă și să se căsătorească cu un frate, dar tot timpul urma să se gândească la celălalt.

Și avea să facă asta cât va trăi pe pământ.

Devon auzi ușa scârțâind, dar nu se mișcă.

„Visez", își spuse el.

De asemenea, era foarte beat. De obicei evita tăria, căci un om abțiguit era un om slab. Bețivul lua parte la jocuri de noroc când nu-și putea permite să piardă și lua decizii pe care le regreta ulterior. Dar Devon nu regreta că dăduse whisky-ul pe gât

în seara aceea. Alcoolul îi amorțise durerea și îl aruncase în brațele lui Morfeu.

Dacă avusese vreodată nevoie să se cufunde în uitare, acum era acel moment.

Sunetul pe care crezuse că îl auzise era sigur în imaginația sa.

Încercă să se cufunde la loc în somn înainte să se trezească de-a dreptul. Era al naibii de sigur că nu voia să stea treaz *știind* că Emma se furișase în dormitorul lui de la capătul holului și că făcea dragoste cu fratele lui.

Sau, mai rău, Dumnezeu să-l ajute, *să o audă* cum făcea dragoste cu Theodore. Dormitorul lui era la câteva uși distanță, dar Emma scotea niște zgomote ispititoare când i se oferea plăcere.

Durerea de cap se înteți, și el strânse din pleoape. Nu se putea gândi la ea acum, nu când era cu Ted. Să retrăiască întâlnirea lor de mai devreme era o cale sigură spre nebunie.

Parchetul scârțâi ușor, și lui Devon i se păru că aude fosnet de picioare goale apropiindu-se. Nu se osteni să deschidă ochii. Totul era doar în mintea lui; spera cu disperare ca viziunea lui să nu se confirme.

Rareori făcea efortul de a abate viitorul de la drumul său, dar de data asta părea că nu avea cum să dea greș. Soarta nu putea să o călăuzească spre patul lui dacă el nu se afla acolo.

Un parfum de citrice îi ajunse la nări. Ceea ce îl convinse.

Emmaline mirosea ca o piersică însorită, nu ca o curtezană de lux.

Sigur visa.

„Auzi." Auzi șuierul vag al cuiva care respira întretăiat.

„Nu se poate."

Cineva ridică așternuturile.

„Fantezie îmbibată în whisky."

Transpirația i se scurse pe tâmple, sub asaltul durerii de cap care îl arunca în agonie.

O atingere, ușoară ca o pană, îi traversă spatele gol.

Durerea se retrase, de parcă cineva i-ar fi turnat un urcior cu apă rece peste capul care îi zvâcnea. Suferința se scurse în valuri. Atingerea binecuvântată a degetelor ei îi revărsa căldură și lumină în sufletul greu încercat.

Dacă visa, nu voia să se trezească. Dacă era efectul whisky-ului, avea să se apuce bucuros de băut.

Printr-un mic miracol, Emmaline era în patul lui. Reală sau fantomatică, trebuia să fie ea. Nimeni altcineva nu-i putea alunga durerea cu o atingere.

Îl cuprinse euforia. Nu știa dacă durerea de cap dispăruse de pe urma aburilor din sticla de Glenlivet sau grație femeii ai cărei sâni catifelați erau lipiți de spatele lui. Nu știa decât că se desfăta în îmbrățișarea caldă, fericit că scăpase de durere.

Întărindu-se din ce în ce mai mult de la o clipă la alta.

Emmei îi bubuia inima. De ce nu se întorcea Theodore la ea? De ce nu spunea ceva? Habar n-avea că dormea atât de adânc.

Un iz vag de alcool îi gâdilă nările.

„O, Doamne, e băut."

Poate că nu avea a se trezi cât să-i răpească fecioria, lămurind lucrurile o dată pentru totdeauna. Mai rău, poate că băutura avea să-l facă incapabil să ducă fapta la bun sfârșit.

Tremurând pe dinăuntru, se înfășură în jurul lui. Era prea întuneric pentru a vedea bine, dar nu încăpea îndoială că era gol.

Bărbații nu dormeau în cămăși de noapte? Monty așa dormea mereu. Cumva, toată tărășenia ar fi fost mai puțin stânjenitoare dacă Theodore ar fi fost acoperit cuviincios, dacă singurul lor contact era acela necesar, care să-l facă să fie irevocabil al ei. Auzise că unii soți și soții își petreceau întreaga viață și creșteau vreo șase copii fără a rămâne măcar o dată complet goi unul în fața celuilalt.

El mormăi, cu sunetul jos și primitiv al unui mascul satisfăcut. Ea își lipi obrazul de pielea netedă a spatelui lui și îi auzi inima bătând nebunește. Avea un miros masculin delicios, în care se simțea doar o notă de bergamotă și de santal.

Încă nu se întoarse spre ea. I-ar fi mult mai ușor să-l seducă dacă Teddy s-ar purta ca de obicei. În mod normal trebuia să-i pareze avansurile, să-i scurteze sărutările și să-i redirecționeze mângâierile. Nu-și imaginase niciodată că va trebui să fie ea cea care, ei bine, inițiază lucrurile.

„Intră în joc pentru un bănuț..."

Întinse mâna și îi mângâie abdomenul. Apoi atinse cu mâna ceva ce nu era în nici un caz abdomenul lui, ceva tare și gros. Era mai lung decât se așteptase și surprinzător de fierbinte la atingere.

Își trecu palma de-a lungul lui. Pielea era netedă și întinsă de erecția tare ca piatra. Nu trebuia să-și facă griji că faptul că era băut avea să-l împiedice să o scoată din rândul fecioarelor. Era mai mult decât capabil.

Acum, singura ei grijă era dacă urma să-și amintească dimineață.

Ceva mai jos, descoperi ceva surprinzător de moale la acest bărbat tare. Se jucă cu bilele gemene din săculețul de piele, presărat cu păr aspru.

„De ce nu spune ceva?"

Sigur acest gen de lucru nu era ceva obișnuit pentru el. Dumnezeu era martor, pentru ea nu era.

– Aș vrea să...

Înainte să apuce să-și încheie propoziția, se rostogoli spre ea și îi acoperi gura cu a lui, înghițindu-i restul cuvintelor. Avea gust de whisky, afumat și uscat, dar era departe de a fi neplăcut.

Gura lui era tandră, cercetătoare.

Nu trebui să se străduiască prea tare să-și imagineze că era Griffin în locul lui Teddy. Săruta cu aceeași siguranță tandră.

Trupul ei răspunse cu aceeași dorință. Poate că urma să poată face, la urma urmelor. Era pentru tatăl ei, își reaminti ea. Să-l vadă sănătos și apoi avea să-și restul vieții în ordine.

Bărbatul din pat își adânci sărutul, și toate gândurile la Monty dispărură.

El îi ridică veșmântul și îi găsi sexul. Era încă udă de pe urma jocului de mai devreme cu Griffin. Încă dureros de sensibilă. I se strânse pieptul amintindu-și cum îi oferise el plăcere, cu atâta tandrețe. Chiar dacă încăperea era întunecată, strânse pleoapele.

„El e. Îmi voi spune că e el. Și o voi crede asta până când lumina zilei îmi va spune altceva."

Trăsese pe sfoară atâția oameni. Cât de greu putea fi să se păcălească pe sine? Își ascunse sufletul într-un loc în care nu îl putea atinge nimic și își porunci să nu gândească.

Ar trebui să se concentreze asupra a ceea ce simțea. Era singura cale pentru a duce treaba la capăt.

Erau destule de simțit. Gura lui era pe sânii ei, trăgând, sugând. Dorința urla în ea. Acum ar fi momentul potrivit să-i spună lui Theodore că îl iubea, că ar fi onorată să fie soția lui, dar nu putea formula o propoziție coerentă. Din gură nu-i ieșeau decât icnete irepresibile și mici gemete de dorință.

Sau poate că nu voia să păteze plăcerea nebănuită cu o minciună. Nu îl iubea pe Teddy. Și se îndoia că avea să-l iubească vreodată. Nu când în piept avea un ghem prilejuit de ce simțea pentru fratele lui.

El se mișcă, astfel încât șoldurile lui se așezară între picioarele ei. Îl simți în locul unde i se împreunau coapsele, gata să o pătrundă. Înțepeni.

El îi lăsă sânii și îi sărută din nou gura, jucându-se cu limba. Când i-o strecură printre buze, o pătrunse și mai jos. Încet. Lăsând-o să se lărgească pentru a-l primi.

Mirarea că-l primea în ea o făcu să uite orice altceva.

Apoi se opri deodată.

Știa că asta nu era totul și, spre surprinderea ei, tânjea să îl cuprindă pe de-a-ntregul. Emma își mișcă șoldurile, cerându-i fără cuvinte să intre.

Își propti partea de sus a corpului în coate și se retrase puțin.

Ea scânci de dorință.

Apoi o pătrunse cu putere, intrând cu totul. Icni sub asaltul subit. Ardea pe dinăuntru. Seducerea lui Theodore fusese plină de o plăcere atât de neașteptată până în acest punct, încât fu orbită de o agonie bruscă.

Nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Nu merita asta pentru acest fel de subterfugiu.

El rămase imobil, ca și când știa ce simțea ea.

Că era rău sau bine, fapta fusese îndeplinită. Viitorul ei era hotărât. Theodore avea să o ia în căsătorie acum. Ar fi trebuit să fie fericită, dar o lacrimă i se scurse prin colțul ochiului închis, scurgându-i-se în ureche.

– N-o să mai doară acum, spuse el și o sărută pe obraji.

Emma deschise brusc ochii. Era încă prea întuneric să-i vadă fața, dar nu se putea înșela în privința vocii.

Bărbatul care se mișca în ea cu mișcări încete și sigure nu era Theodore, nu era băiatul adorabil care s-ar căsători cu ea, făcând ca totul să fie bine.

Era Griffin Titus Preston Nash, Lord Devonwood.

Capitolul 22

De obicei, când Devon își amintea, visele erau începătoșate și fugare, doar frânturi de imagini. Nu mai fusese vizitat de o asemenea fantomă nocturnă, atât de intensă, de plină de toate senzațiile, mirosurile și gusturile unei partide de sex din cale-afară de bună.

Și nu mai avusese niciodată un vis în care să fie atât de conștient că visa, de parcă s-ar fi privit din afara corpului, bucurându-se în același timp de fiecare fior de plăcere, de fiecare împunsătură a dorinței.

Îi acoperi din nou gura cu a lui, fără să se sature de mierea dinăuntru. Nu părea corect ca el să-i provoace durere, când ea i-o ușura pe a lui cu atâta delicatețe.

Emmaline era câmpul privat de maci al lui Devon. Era uitarea lui adâncă, euforia nețărmurită și plăcerea de dincolo de pustiul lui.

Dar nu de dincolo de vinovăția lui, din păcate. Simți îmboldirea mustrării de conștiință când se gândi la fratele său. Îl alungă brutal. Avea să rezolve mai târziu. Ce visai nu privea pe nimeni în afară de tine. Momentan, nu din vina lui, o avea pe Emmaline, dulce, catifelată și icnind sub el.

Începu să se miște, încet, ca să nu-i mai pricinuiască vreun disconfort. Chiar dacă nimic din toate acestea nu era real, durerea ei i se părea la fel de vie ca și când ar fi fost a lui. Trupul îi înțepeni sub el, chiar dacă pe dinăuntru era umedă și dornică. Își adânci sărutul și, spre bucuria lui, ea se relaxă. Începu să se miște cu el,

ridicându-și șoldurile pentru a ieși în întâmpinarea penetrărilor lui.

Lumea lui se topi în dorință și frecare. Patul scârțâia într-un ritm frenetic. Sângele îi zvâcnea în mădular și presiunea îi creștea în gland. Testiculele i se strânseră, pregătindu-se de marea eliberare.

Dacă nu ar fi fost în continuare convins că nu era decât un vis erotic provocat de whisky, ar fi recunoscut semnele care îl avertizau că urma să atingă climaxul dintr-o clipă în alta. Una era să iei fecioria unei fete, alta era să aduci pe lume un bastard.

Un gentilom ar fi trebuit să se retragă din curtoazie față de doamna care îi oferise un dar atât de suav. Chiar și în vis, Devon voia să îi facă dreptate partenerei sale.

Dar aceasta era Emmaline. Laudanumul lui. Ușurarea lui. Nu voia ca împreunarea aceasta să se termine vreodată, chiar dacă era doar o fantezie. Nu se putea retrage așa cum nu s-ar fi putut opri din sângerat dacă s-ar fi tăiat.

Forța climaxului îl făcu să-și arcuiască spatele, pătrunzând-o cât mai adânc posibil. Când gemu de plăcere, ea îi acoperi gura cu vârfurile degetelor și șâșâi, îndemnându-l să tacă.

Chiar dacă trupul lui continuă să se dezlănțuie, șâșâitul ei fu ca o găleată de apă rece. Dacă ar fi un vis, nu ar încerca să-l reducă la tăcere. I s-ar alătura, dând glas extazului.

Nu putea gândi. Cea mai deasă ceață londoneză i se așternu pe creier. Absența durerii, alcoolul rămas în vene și profunda satisfacție pe care i-o aduse eliberarea îl făcură să alunece în uitare. Dar, înainte să se cufunde în somnul celor complet satisfăcuți, un gând îi răsună în minte.

„A fost real."

– O, te rog, taci, șopti Emmaline.

Mădularul lui țeapăn pulsa încă în ea. Dacă nu s-ar fi temut atât de tare că aveau să fie descoperiți, minunea de a-l ține în brațe în timp ce sămânța izbucnea din el în valuri fierbinți ar fi făcut-o să strige laolaltă cu el. Să-i simtă plăcerea era un ecou al propriei ei plăceri.

Dar, dacă l-ar auzi altcineva și i-ar găsi astfel, ar fi distrusă. Theodore ar fi devastat. Poate ar face chiar ceva copilăresc, cum ar fi să-și provoace fratele la duel.

Gândul o făcu să-i înghețe sângele în vene. Deși Devon s-ar simți obligat să onoreze provocarea, probabil nu ar considera că avea obligația de a se căsători cu ea. Ar fi ceva nemaiauzit pentru un om de rangul său să facă una ca asta. Dacă ajungea să-și ucidă fratele din pricina ei, avea să o urască pentru totdeauna.

Și s-ar urî și ea.

Apoi sămânța lui Devon încetă să se mai verse în ea, iar interiorul i se contractă drept răspuns. El oftă din rărunchi și o apăsă cu toată greutatea.

Ea îl împinse de umeri, dar nu se clinti.

Respira adânc și egal.

„Nesuferitul a adormit!"

Iritarea începu să-i clocotească în trup, până când îi trecu prin cap că era mai bine decât să trebuiască să vorbească cu el chiar acum.

Ce Dumnezeu ar putea spune?

„Scuze, milord. Greșeala mea. Credeam că îmi ofer virginitatea fratelui tău."

Se retrase de sub el. O parte din dantela tivului se rupsese. Întinse mâna să vadă cât de tare și descoperi ca nu se desprinsese de tot.

Putea fi reparată.

Ea nu.

Merse în vârful picioarelor la ușă și o întredeschise. Holul era pustiu, așa că ieși și dădu fuga înapoi la apartamentul albastru, apoi în dormitorul ei. Aprinse lampa de gaz și turnă apă din urcior în lavoar. Apoi își scoase cămașa și se curăță cu o cârpă umedă.

Pe interiorul coapselor avea vagi dungi roșii. Nu avea să le îndepărteze, oricâtă apă și săpun ar folosi.

Mâinile îi tremurară de fiori ce apărură cu întârziere. Planul ei se încheiase îngrozitor.

Ce făcea Griffin în patul lui Theodore?

Se așeză pe scaun, în fața mesei de toaletă ornamentate. Reflexia ei îi plutea dinaintea ochilor, cu părul răvășit și cu buzele

umflate de săruturi. Ochii ei întunecați, în mod normal strălucitori, aveau pleoapele grele, iar privirea era una atotcunoscătoare.

„Da", decise ea, „experiența senzuală lasă urme".

În adâncul ei, sufletul i se cutremura. Fusese sfâșiat la fel de sigur ca virginitatea ei. O parte din ea era ușurată, bucuroasă chiar, că fusese Griffin, nu Theodore în patul acela. Deși greșeala îi distrusese planul atent pus la cale, avea senzația bizară că așa trebuia să fie, ținând cont de cât de bine se potrivea cu Griffin.

Voise să fie el, își dădu ea seama, indiferent că își împlinea planul sau nu.

Emmaline trase adânc aer în piept și se gândi ce să facă. Când o șarlatanie dădea greș, Monty fie schimba jocul, fie strângea catrafusele și o lua din loc, înainte ca poliția să arate vreun interes față de activitățile lor. Dar ea nu îl putea deranja cu decizii legate de strategie acum.

Nu în privința asta.

Se duse la scrin și răscoli prin lenjerie, căutând statuia lui Tetisheri. Apoi o așeză pe mobilierul de stejar cu striații și o privi țintă un moment. Zâmbetul enigmatic al figurinei părea să sugereze o nouă mișcare.

Era riscantă, dar la fel stăteau lucrurile și în cazul tuturor celorlalte opțiuni pe care le avea în punctul acesta. După ce își pierduse virginitatea, nu mai avea mare lucru de pierdut.

Avea să-i spună adevărul lui Griffin. Despre statuie. Despre ea și Monty. Despre motivul pentru care venise în patul lui.

Despre tot.

Emmaline înghiți cu greu. După toate lingușirile și subterfugiile iscusite, era forțată să recurgă la sinceritate – o marfă fragilă, în cel mai bun caz. Adevărul era cel mai eficient când era folosit cu moderație, nu întins vrând-nevrând ca smântâna groasă pe biscuiți, însă era pregătită să-l verse pe de-a-ntregul. Monty o învățase să nu aibă încredere în adevăr din principiu, dar auzise undeva, cândva, că împărtășirea lui poate fi eliberatoare.

Spera că nu era o minciună.

Într-un fel sau altul, avea să afle a doua zi.

*

O'Malley își termină povestea și așteptă ca lordul să spună ceva. Îi trecu prin cap, acum că recunoscuse deja că dăduse greș, că acesta era un mesaj care ar fi putut aștepta până se lumina de ziuă. Își dorea să se fi gândit la asta înainte de a o fi convins pe târfulița de spălătoreasă să-i ducă un bilet lui Lord Kingsley cerându-i să-i acorde un moment, în ciuda orei târzii – sau matinale, în funcție de cum priveai lucrurile. Stăpânul său ar trebui măcar să aprecieze faptul că erau șanse mici ca O'Malley să fie văzut făcându-i o vizită acasă la o asemenea oră.

Încruntătura de pe chipul gentilomului nu părea a fi un semn de apreciere.

„Aș fi putut să nu mă mai trudesc degeaba."

– Cum adică nu ai luat-o? Lordul izbi cu pumnul în birou cu atâta forță, încât călimara se clătină și lichidul negru se revărsă peste buza recipientului, curgând pe vechiul lemn de nuc. Credeam că e pustie casa. Sigur ai avut destul timp să o găsești.

– Majordomul s-a întors înainte să termin căutarea, recunoscu O'Malley, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

Fusese surprins de curajul mărunțelului și plecase de la locul faptei cu o crestătură deasupra sprâncenei stângi. Sângerarea aproape că îl lăsase fără vedere la un ochi, până ajunsese într-un loc în care se putuse curăța singur.

Statuia nu era în camera profesorului, spuse el. Jur.

– Atunci trebuie să fi fost în a fiicei. Devonwood nu are seif. Chiar și bijuteriile familiei sunt depozitate în trezoreria avocatului său. Kingsley se ridică și păși de colo-colo, ca leopardul închis în cușcă pe care O'Malley îl văzuse cândva la menajeria reginei. Când te poți duce înapoi după ea?

O'Malley deschise și închise gura, fără să spună nimic. Nu era făcut să se furișeze. Dacă încerca să spargă camera în timp ce fata era acolo, sigur avea să-l audă. O văzuse mai devreme în seara aceea, când contele o urcase într-o birjă. Gâtul ei delicat ar pocni ca o rămurică dacă el ar găsi puterea să acționeze astfel. Mai scăpase o dată după o crimă, în Hampshire, când o târfă îl crezuse adormit și încercase să plece cu teșchereaua lui.

Dar să comiți aceeași crimă de două ori însemna să provoci soarta.

Iar fiica profesorului nu era o târfă. S-ar face cercetări, și O'Malley ar putea fi găsit. Copoii erau tot mai deștepți de la o zi la alta. Nu erau prea multe lucruri pe pământ care să îl sperie pe Tom O'Malley, dar era muritor și el și se temea de streang.

– După ce se dă o spargere, oamenii au tendința să fie mai grijulii cu lucrurile, îi explică O'Malley. Nu vor mai lăsa locul gol, nu cred. Contele ar putea chiar să angajeze ajutoare suplimentare să păzească reședința pe timpul nopții. Casa Devonwood va fi cel puțin închisă ca o temniță. Ar trebui să sparg o fereastră ca să intru și, nu trebuie să vă spun, nu e ceva ce se petrece în tăcere.

Lordul își miji ochii și strânse din buze. Un mușchi din maxilar îi zvâcni.

– S-ar putea să ai dreptate, recunoscu el. Familia și servitorii contelui se vor muta la moșia de la țară în câteva zile. Presupun că nu cunoști vreun tâlhar sau doi care să vrea să ia parte la un jaf la drumul mare.

O'Malley se încruntă. Traficul militar și numărul forțelor polițienești care creștea de la o zi la alta făcuseră ca vremurile când îți puteai câștiga traiul poruncindu-le oamenilor să „scoată punga" să apună de ceva timp. Nu mai ținea minte când auzise ultima oară de un jaf la drumul mare care avusese sorți de izbândă.

În plus, tâlharii dădeau iama în bijuterii și bancnote, nu căutau statui de granit. Ce idee! Uneori se întreba dacă lordul era întreg la cap.

– Va trebui să mă ocup singur de treabă, spuse Kingsley încet, apoi privirea i se îndreptă spre O'Malley, ca și când nu ar fi intenționat să o spună cu voce tare. Te vei îndrepta cât mai iute spre Shiring-on-the-Green. Satul e aproape de Devonwood Park. Stai la hanul Boar and Thistle. Au o pivniță excelentă, dar vreau să rămâi treaz. Dacă trimit după tine, trebuie să vii imediat.

– Unde veți fi, milord?

Pe fața gentilomului apăru un zâmbet slinos. Luă un plic cu scris ales și îl flutură în aer. Lui O'Malley i se păru că simte o notă de parfum floral.

– Voi fi unul dintre oaspeții de la Devonwood Park, desigur.

Capitolul 23

O bătaie ușoară la ușă o făcu pe Emmaline să se trezească brusc. Nu îndrăznise să doarmă în pat peste noapte. Nu după felul în care îi oferise Devon plăcere în el. Nu după felul în care o luase în patul lui Theodore. Crezuse că avea să rămână trează ore în șir, gândindu-se ce urma să se aleagă de ea și de Monty.

În schimb, nu se gândi decât la Griffin. În cele din urmă, adormise pe scaun.

Își masă gâtul țeapăn și își strânse halatul în jurul trupului. Avea articulațiile moi și simțea o durere deloc neplăcută. Urme ale faptului că făcuse dragoste până la epuizare, presupunea.

Se uită la ceasul de bronz aurit de pe polița șemineului și văzu că dimineața se scursese aproape de tot.

– Intră, spuse ea, surprinsă să afle că vocea îi funcționa încă.

Servitoarea care se ocupa de etaj vârî capul pe ușă.

– Poftiți, domnișoară, spuse ea, intrând cu o tavă încărcată cu un ceainic și o ceașcă, însoțite de un vas acoperit. Excelența Sa s-a gândit că poate doriți să luați micul dejun în cameră, acum că tatăl...

– Ce face tata?

– O, dom' profesor e tare bine, nu vă temeți. După ce noi, servitorii de sus, am plecat acasă aseară, Molly a stat cu el și zice că a dormit ca un prunc. Fata îi aruncă Emmei un zâmbet știrb și luă capacul de pe vasul încălzit, dând la iveală un mic dejun englezesc copios, cu biscuiți, cârnați și ouă cu unt. De fapt, doctorul Farnsworth s-a odihnit așa de bine, că Molly n-a putut să-l țină în pat azi-dimineață. Domnul Theodore e cu el acum sau cred că a ignorat sfaturile doctorului și a coborât scările să-l găsească pe conașul cel tânăr. Se pare că a avut o... la naiba, cum îi zice la cuvântul ăla pe care l-a folosit? Fata se scărpină pe bonetă, ca și când cuvântul s-ar fi putut ascunde în claia de cârlionți negri. Epipanină? Pipafanie? Ăă...

– Epifanie? sugeră Emmaline.

–A, ăsta e. Ce deșteaptă sunteți! Servitoarea o privi radioasă. În orice caz, a avut această Ana Pif... ăăă... o treabă de-asta cu „pif" și nu s-a lăsat până n-a trimis-o pe Molly după domnul Theodore. Sigur, conașul a venit imediat, deși Molly a avut de furcă până l-a găsit. Se pare că Lord Theodore a dormit în camera lui Lord Devonwood aseară.

Asta explica de ce îl găsise pe Griffin în patul lui Teddy, dar de ce Dumnezeu să fi făcut schimb de camere?

Nu era un lucru despre care ar fi putut-o întreba pe slujnică, oricât de multe ar fi știut aceasta despre ce se întâmpla în casa Devonwood. Întinse mâna spre serviciul de ceai și fu recunoscătoare să descopere că înăuntru era ciocolată caldă. Ceaiul era foarte bun, dar Emmaline nu împărtășea convingerea englezilor că era remediul suprem pentru toate relele. Ciocolata caldă era un candidat mult mai bun la acest titlu.

În special în dimineața de după noaptea în care își pierduse virginitatea cu altcineva decât cel cu care trebuia.

–Ultima dată când i-am văzut, tatăl dumneavoastră și Lord Theodore stăteau aplecați deasupra hârtiilor lor, spuse slujnica, începând să facă patul lui Emmaline. Tare bine se mai înțeleg ei doi.

Emmaline privi spre statuia lui Tetisheri de pe scrin. Chiar dacă blestematul obiect era la ea, Teddy și tatăl ei își băteau capul cu hieroglifele de la bază. Lucrau neîncetat la traduceri, ca și când ar fi existat cu adevărat un mormânt și o comoară, care așteptau să fie găsite în deșert.

Când statuia îi căzuse pentru prima dată în mâini, Monty nu avea asemenea gânduri legate de ea, neinteresându-l decât cum ar putea folosi povestea pentru a stârni interesul „investitorilor". Ideea unei femei faraon, de descendență europeană, până atunci necunoscute, era prea bizară pentru a zăbovi asupra ei, dar Monty înflorise fabula atât de bine, încât părea să se fi convins și pe el însuși de ea, nu doar pe Teddy.

–Aveți nevoie la îmbrăcat după micul dejun, domnișoară?

–Nu, mă descurc.

Va fi dificil, dar necesar. Când slujnica goli apa rozalie din lavoar, presupuse că Emmaline era în acea perioadă a lunii. Dacă ar ajuta-o să se îmbrace, fata ar putea observa că Emma nu luase nici

o măsură pentru a opri fluxul menstrual. Servitoarea știa tot ce mișca în casa Devonwood, spusese contesa. Nu își putea permite ca lumea să afle că își pierduse virtutea.

– Trebuie să îl văd pe conte cât mai curând posibil.

– Atunci nu trebuie să vă grăbiți, domnișoară, spuse slujnica. Excelența Sa a plecat de acasă azi-dimineață și nu a spus când se întoarce.

„Lașul!" Emma se simți de parcă ar fi fost pocnită în burtă. Nu o încânta gândul că trebuia să dea ochi cu Griffin, dar cum putuse să plece, când aveau atâtea lucruri de lămurit?

Ignoră cârnații și ouăle, întinse smântâna groasă pe un biscuit și mușcă puțin mai mult decât s-ar fi cuvenit să muște o doamnă. Curajul de a-i spune adevărul lui Griffin se risipi.

Cum putea să se țină tare când refuza să coopereze și să o vadă cât să apuce să-i spună totul?

– A spus unde merge? întrebă ea.

– Asta da, domnișoară, zise fata, vădit încântată să dea drumul unei ghiulele din arsenalul ei de clevetiri. S-a dus la Scotland Yard, la poliție.

La poliție! O echipă de inspectori care să dea târcoale pe aici era ultimul lucru de care ea și Monty aveau nevoie. Dacă tatăl ei ar fi sănătos, nu ar sta pe gânduri să-și facă bagajele și să o ia la picior. Din câte auzise, erau încă peste două sute de acuzații pedepsite cu spânzurătoarea în Anglia.

Ar fi surprinsă dacă ea și Monty nu comiseseră cel puțin una dintre ele.

Inspectorul-șef era Sir Jasper Pennyfeather, un bărbat tras la față și cu păr cărunt. Cu favoriții săi imenși și cu ochelarii cu jumătate de ramă, îi amintea lui Devon de o oaie englezească cu lâna lungă.

– Dacă mi-ați fi trimis vorbă că aveți nevoie de ajutorul meu, milord, spuse Sir Jasper, mi-ar fi făcut mare plăcere să vă vizitez acasă, în Mayfair.

Tocmai asta spera Devon să evite. Nu numai că mama lui s-ar fi supărat să vadă gardiști vârându-și nasul peste tot, dar nu credea că prezența oficială a reprezentanților legii ar fi făcut ca familia lui să fie mai în siguranță.

În orice caz, nu era pregătit să dea ochii cu Emmaline sau cu Theodore. După seara trecută, plecarea de acasă părea de-a dreptul un act de curaj, dar nu se putea împiedica să se gândească la Emmaline. Îi veneau în minte frânturi disparate ale întâlnirii lor – pielea fină de pe interiorul coatelor ei, felul incredibil în care li se potriveau trupurile, felul în care răsuflarea ei întretăiată îi făcea mădularul să zvâcnească. Vizita la poliție era doar ceva care să îi distragă atenția – și nu prea îi reușea.

– Mulțumesc, Sir Jasper, dar vom avea șanse mai mari de reușită dacă infractorul nu știe că v-am solicitat ajutorul. S-ar putea să comită un act similar în viitor, explică Devon. Când o va face, intenționez să fiu pregătit.

– Foarte înțelept. Mintea criminalilor este deseori îndeajuns de abrutizată încât să fie încurajată dacă aceștia simt vreo slăbiciune la victimele lor. Sir Jasper bătea darabana cu degetele sale lungi pe biroul din stejar la care stătea așezat. Spuneți că majordomul l-a văzut bine.

– În casă era întuneric, dar omul meu, Baxter, ar putea să vă ofere o descriere parțială. Îl voi trimite aici în după-amiaza aceasta.

– Excelent. Inspectorul scoase o foaie de hârtie și își înmuie penița în călimară, pregătindu-se să ia notițe. Acum, dacă se poate, milord, ce lucruri de valoare a luat hoțul?

– Nici unul. A fost întrerupt înainte de a găsi ce căuta.

Sir Jasper clipi surprins.

– Ați căutat bine? Sigur argintăria sau...

– Hoțul nostru nu s-a atins de argintărie sau de alte bogății ușor de transportat. Am motive să cred că urmărea ceva anume. O statuie egipteană rară, mai exact.

– Ce ciudat. Majoritatea spărgătorilor caută ceva de valoare, care să poată fi ușor de transformat în bani peșin. Sir Jasper își scoase ochelarii și îi curăță cu o batistă albă. Nu că piesa egipteană nu ar fi valoroasă, dar cum ar scăpa hoțul de ceva atât de ușor de identificat?

– Sunt convins că are deja un cumpărător pentru ea, spuse Devon. Ați primit vreun denunț despre grupuri care ar putea fi interesate de un asemenea lucru?

Sir Jasper își mijì ochii, ceea ce îl făcu să semene și mai tare cu un berbec în vârstă.

– Să mă gândesc. Mi se pare...

Își lăsă gândul suspendat în aer, răscolind prin birou după un dosar. Îl deschise și îl răsfoi. Pe fiecare pagină era câte o schiță a unui suspect, domeniul în care era specializat și un scurt rezumat al furturilor sale anterioare. Devon privi foile pe care le vedea cu capul în jos, în timp ce Sir Jasper mormăia țintele preferate ale infractorilor.

– Artă italiană, pietre prețioase netăiate, potire de aur...

– Potire? întrebă Devon.

– De aur.

– E un domeniu de interes destul de îngust.

Sir Jasper ridică din umeri.

– Banditul de catedrală este un gen specific de hoț. Poate veți fi de acord că și statuia egipteană este ceva specific.

– M-ați prins aici, recunoscu Devon. Nu încape îndoială. Indiferent de ce are cineva, probabil se va găsi altcineva care mai devreme sau mai târziu să dorească lucrul respectiv.

– Natura umană. Inspectorul continuă să răsfoiască paginile. Nu, nu avem cunoștință de vreun hoț care să fie specializat în obiecte de artă egiptene, deși bănuiesc că va apărea curând. Se pare că întreaga lume se dă în vânt după prostiile astea. O, îmi cer iertare, milord. Nu am vrut să sugerez...

Devon îi făcu semn cu mâna, liniștindu-l.

– Nu am nici o părere pe această temă. Fratele meu este cel interesat de egiptologie.

„Eu nu sunt interesat decât de fiica egiptologului."

Când inspectorul întoarse ultimele două pagini, una dintre schițe îi atrase atenția lui Devon.

– Stați! Ridică o mână pentru a-l face să se oprească. Vreau să mai văd o dată ultima pagină.

Sir Jasper întoarse pagina și pufni.

– Hei, ce căutați voi doi aici? Iertați-mă încă o dată, milord. Pagina asta s-a rătăcit printre cele cu spărgătorii. Întoarse foaia, astfel încât Devon să vadă portretul celor doi răufăcători. Reverendul Fairchild și fiica sa Eleanor nu sunt hoți în sensul strict al cuvântului, înțelegeți, spuse Sir Jasper. Sunt mai curând ceea

ce yankeii numesc „șarlatani". Se pare că au vândut o serie de relicve false pe continent, anul trecut. Nu puțini oameni din Franța au fost supărați când s-a dovedit că frânturile din Sfânta Cruce pe care le aveau erau probabil așchii dintr-un scaun de cârciumă.

Devon privi spre perechea de pe pagină. Chipul bărbatului nu era la fel de subțire și purta barbă. Ar fi putut să nu-l recunoască dacă nu ar fi fost complicea sa. Fața femeii era ovală și jucăușă, cu trăsături prea angelice pentru a fi suspectate de încălcarea legii.

O parte din Devon nu era surprinsă.

– Acum, dacă ați avea un relicvariu care să conțină un petic din veșmintele în care a fost înmormântat Domnul nostru sau tigva lui Ioan Botezătorul la reședința Devonwood, s-ar putea ca familia Fairchild să fie implicată, spuse Sir Jasper, punând portretul lui Emmaline și pe al tatălui ei în dosarul potrivit. Dar, din câte știu, cei doi nu și-au făcut de lucru cu fleacuri egiptene.

„Și-au făcut acum", gândi Devon, din ce în ce mai nervos.

Cum de putuse fi dus de nas atât de ușor? Când sosiseră, simțise că familia Farnsworth sau Fairchild sau cum dracu' i-o fi chemat, de fapt, avea ceva de ascuns. Atunci presupusese că încercau să încheie o căsătorie care să le aducă bani, între Emmaline și Teddy.

Acum părea clar că ea, tatăl ei și statuia lor egipteană erau niște escroci. Umblau să pună mâna pe cât mai multe bogății ale familiei Devonwood.

Simți cum îi arde gâtul când își luă rămas-bun cordial de la inspector.

Ieși în lumina mohorâtă a zilei, nepăsător la ploaia care îl împungea cu acele ei. Fu izbit de un alt gând care îl înfurie și mai tare.

Venirea Emmei în patul lui făcuse pur și simplu parte din uneltirea pe care o puseseră cei doi la cale?

Spre încântarea lui Emmaline, Monty se simțea în stare să joace o partidă de whist în salon în după-amiaza aceea, când ploaia neîntreruptă ținea pe toată lumea înăuntru. Își revenise într-atât încât sugeră să joace pe bani, nu pe chibrituri. Ea îi aruncă o privire plină de reproș, dar nu îl mustră. Era mult prea ușurată că, după cataplasmele înțepătoare ale doctorului, tusea lui

Monty cedase atât de mult încât mintea lui își urmărea, ca de obicei, propriul interes.

În plus, Theodore era partenerul lui Monty în locul Emmei, așa că trebuia să se bazeze pe noroc și să joace cu cap, în loc să conteze pe semnale furișate și cărți palmate, pentru a le învinge pe Lady Devonwood și pe Louisa. Chiar și așa, Emmaline se așeză în colț, părând să citească, dar în realitate urmărindu-l ca un uliu. Situația lor era prea precară pentru a o pune în pericol prin câștigarea unui jos prostesc de cărți. Din fericire, Monty părea să știe foarte bine acest lucru, pierzând vesel câteva mâini, într-o succesiune rapidă.

Încă nu-l văzuse pe Griffin. Nu se întorsese acasă la prânz, și era disperată că nu avea să vină nici la cină. Avea palpitații din pricina nesiguranței că era posibil să-l vadă fără a se afla la blândul adăpost al nopții.

Adevărul necesita o doză de curaj pe care Emmaline tot nu era convinsă că o poseda. Nu era ca și când ar fi exersat prea des.

Baxter apăru în cadrul arcuit al ușii, dar nu intră. În timp ce jocul se desfășura rapid și energic, majordomul se holba pur și simplu la Emmaline, ca și când ar fi putut comunica doar cu gândul. Îi făcu semn cu capul, arătându-i că ar trebui să-l urmeze, și dispăru pe hol.

Emmaline închise cartea și ieși din salon, aproape izbindu-se de Baxter când o apucă pe după colț.

– O, foarte bine, domnișoară, spuse el. Mă temeam că va trebui să acționez mai ferm.

– De ce te temeai de asta?

– Pentru că Excelența Sa mi-a poruncit să vă trimit la el, dar nu cred că vreți să știe toată lumea că ați fost chemată. Mai ales dată fiind dispoziția în care se află.

– Dispoziția?

Nici a ei nu se îmbunătățise, acum că Devon îl trimisese pe Baxter să o aducă la el, ca un spaniel care aduce o rață sălbatică la tolba vânătorului.

– O, da, domnișoară. Dacă stau să mă gândesc, așa e. Baxter, care era în mod normal imperturbabil, își frângea mâinile. Nu cred că l-am mai văzut vreodată astfel... O, îmi cer iertare. Nu ar trebui să spun mai mult.

– O, da? De ce?

Ca orice povestitor, lui Baxter îi plăcea să fie îndemnat.

Își îndreptă spatele și privi de-a lungul nasului, spre ea.

– După cum știți, încerc să fiu discreția întruchipată.

– O sarcină dificilă, cu siguranță, dat fiind că știi tot ce se întâmplă în casa asta, spuse ea.

Bărbatul o fixă cu o privire încruntată. Emma se întreba dacă pândise pe hol noaptea trecută și o văzuse strecurându-se din camera lui Theodore și întorcându-se în a ei.

– Nu cunosc toate secretele, domnișoară Farnsworth. Se întoarse și o conduse pe hol, cu pas alert. Însă se știe că bănuielile mele sunt neobișnuit de exacte. Să fiți în gardă. Excelența Sa este extrem de supărat pe dumneavoastră.

– O, chiar?

Părul i se zbârli pe ceafă. Ea era cea care își pierduse virginitatea, iar *Griffin* era supărat? Păși apăsat pe urmele lui Baxter, gândindu-se că poate era timpul pentru încă un genunchi bine plasat între picioarele Excelenței Sale.

Baxter se opri în fața ușii bibliotecii.

– Vreți să vă anunț, domnișoară? Dacă aș fi acolo... ei bine, o prezență în plus îl încurajează întotdeauna pe Excelența Sa să-și tempereze reacțiile.

Era bine intenționat, dar ea nu putea accepta. Ceea ce avea de discutat cu Griffin nu trebuia auzit de altcineva. Îl strânse pe Baxter de braț.

– Mulțumesc, domnule Baxter, dar cred că îmi asum riscul. Lord Devonwood nu are de ce să fie supărat, și refuz să fiu luată la rost, spuse ea. E vremea să îl asalteze cineva pe acest leu în propriul bârlog.

– Prea bine, domnișoară. Dacă spuneți dumneavoastră.

Deschise ușa bibliotecii.

Când îi văzu chipul lui Griffin, expresia lui era mai întunecată decât norii de furtună de afară, iar ochii îi erau pe potriva norilor plumburii de pe cer. Își pierdu oarecum curajul și începu să se întrebe dacă nu cumva Daniel regretase și el când alesese bârlogul leului.

Capitolul 24

Griffin se încruntă spre ea, strângând speteaza scaunului până când i se albiră încheieturile. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi făcut-o una cu pământul deja. Nimeni care-l mințea nu scăpa nepedepsit.

Probabil că intenția i se citea lui Devon pe față, căci Emma se albi, pălind în doar câteva clipe. Apoi se adună și ridică bărbia.

– Domnul Baxter m-a informat că vrei să mă vezi.

„Faci pe curajoasa, hm? Bravo, Eleanor Fairchild."

– S-a exprimat diplomat. Am *poruncit* să te văd. Nu ridica niciodată vocea când era furios. În schimb, vorbea pe un ton scăzut, ca un mârâit amenințător și voalat. Cei mai mulți oameni păreau a fi mai tulburați de asta decât de o tiradă sonoră.

– E bine că ai răspuns prompt la convocarea mea. Urăsc să fiu făcut să aștept.

„Aproape la fel de mult pe cât disprețuiesc mincinoșii."

Din nefericire, trupul său nu era la fel de dezamăgit de această mincinoasă ca rațiunea. Sânii care îi tresăltau îi atrăgeau atenția și nu se putea abține să nu-și amintească dulceața sfârcurilor tari între buzele lui.

Aparent netulburată, se îndreptă spre biroul lui, urmată de foșnetele rochiei pe pardoseala de marmură.

– Atunci suntem de acord, Lord Devonwood. Nici mie nu-mi place deloc să aștept și m-ai ținut în această stare nesuferită toată ziua.

– *Eu te*-am ținut?

– Da. Se aplecă peste birou și îl împunse în mijlocul pieptului. Nu ți-a trecut prin cap că după seara trecută am putea avea lucruri de discutat?

Vorbe, vorbe, vorbe. Cel puțin, atunci când îl ataca un bărbat, știa la ce să se aștepte, fie că era vorba despre pumni sau despre manipulare. Femeile te omorau cu *discuțiile*.

Griffin pufni.

– Acesta este momentul în care faci pe virgina rănită și îmi ceri să te iau în căsătorie?

Ochii ei scânteiară, în timp ce ploaia răpăia pe ferestrele înalte ale bibliotecii. Apoi își miji ochii, ca și când ar fi ieșit în plină furtună fără a fi protejată de o umbrelă.

– Nu, am intrat în dormitorul acela de bunăvoie. Nu te consider responsabil pentru consecințe.

– Ce înțelept din partea ta, spuse el, pe un ton mustind de sarcasm.

Ochii i se umplură de lacrimi și bărbia îi tremură ușor.

– De ce ești atât de... plin de ură?

Dacă ea lăsa lacrimile să curgă, el avea să fie obligat să fie ferm pe poziții. O femeie în lacrimi era călcâiul lui Ahile pentru el. Îi veni să o sărute când ea îi aruncă o privire încruntată, în loc să plângă.

– Sentimentele mele pentru tine nu prea au legătură cu ura, spuse el încet. Seara trecută a dovedit-o.

Obrajii ei se îmbujorară. Ar fi renunțat la un an în paradis pentru a ști ce moment al pasiunii pe care o împărtășiseră i se desfășura în minte în momentul acela.

– Datorită serii trecute, mi-am dat seama de ceva, spuse ea. Ceva ce îți datorez.

În ciuda hotărârii de a rămâne supărat pe ea, Griffin simți că focul îi părăsește pieptul și se retrage într-o parte inferioară a anatomiei sale.

– Mi-ai oferit un dar aseară, spuse el răgușit. Nu îmi datorezi absolut nimic.

– Dimpotrivă, ne datorăm fiecare ceva unul celuilalt.

„Iată. Are pretenții, totuși."

– Suntem datori să ne spunem adevărul, zise ea.

– Adevărul? Tocmai văzuse adevărul în dosarele lui Sir Jasper. Dădu ocol biroului și se urcă pe o margine, împreunându-și mâinile la piept. Trebuie să fie interesant.

Ea ridică întrebătoare dintr-o sprânceană, apoi își înlănțui degetele ca și când ar fi fost pe cale să țină o prelegere.

– Presupun că ar trebui să încep cu începutul.

– Poate că ar trebui să începi prin a-mi spune numele tău real, *Eleanor*.

Gura ei formă un „O" perfect, apoi rămase cu buzele strânse preț de câteva secunde.

„Își reface povestea", conchise el.

– M-am născut cu numele de Emma Potts. Ochii ei scânteiau ca ai unei vulpi încercuite de copoi. Mușchii de pe gât i se mișcau în timp ce înghițea, chinuindu-se să continue să vorbească. Monty nu e tatăl meu adevărat, dar, din toate punctele de vedere care contează, mi-a fost părinte de la o vârstă foarte fragedă. Folosesc numele Emmaline Farnsworth ca să-i fac pe plac.

– Așadar, îți spuneai Eleanor Fairchild ca să-i faci pe plac când înșelați oamenii în Franța, cu ceva vreme în urmă?

Ea clipi agale.

– Se pare că am subestimat poliția britanică până acum. E extrem de bine informată. Expresia de animal hăituit dispăru, și îl fixă cu o încruntătură directă. Iar acum și tu ești la fel de bine informat. Spune-mi. Pui poliția să investigheze toate femeile cu care te culci?

– Nu în acest scop m-am dus acolo. Am mers să anunț spargerea de noaptea trecută, spuse el. Însă, dacă tot am deschis subiectul, faptul că sunteți căutați în Paris ar fi trebuit să fie un lucru de care să pomenești, nu crezi?

Ea râse fără pic de veselie.

– Când am avut noi ocazia să stăm serios de vorbă?

– Adevărat. Dacă ar fi fost după trupul lui, ar fi avut-o în clipa aceea, în loc să dea atâta din gură. Dar chiar și discuția în contradictoriu cu ea îl făcea să se simtă mai normal decât o conversație amicală cu oricine altcineva. Se pare că găsim alte căi de a comunica atunci când rămânem singuri, căi care par a ne bucura pe amândoi. Mă înșel?

Ea clătină din cap, iar lui i se păru că se aplecase ușor spre el. Apoi ea se îndreptă și se retrase.

– Te rog, Griffin, trebuie să îți spun tot ce am de spus.

– Mai ai?

Ea încuviință.

– O grămadă, și te rog să taci până termin, altfel s-ar putea să nu fiu în stare.

– Să nu se spună vreodată că nu las doamnele să termine.

Chiar dacă fusese destul de băut, se asigurase că ea se simțise grozav cu o noapte în urmă. Desîgur, și el se bucurase din plin. Faptul că îi oferise plăcere îl făcuse să se simtă precum Prometeu când furase focul din Olimp. Ridică dintr-o sprânceană spre ea, dar, cum ea nu zâmbi la jocul lui de cuvinte, ridică din umeri și îi făcu semn să continue.

– Ai dreptate. Suntem căutați pentru înșelătorie pe continent. Iar Monty este urmărit în New York pentru fals. Își masă fruntea cu degetele, ca și când ar fi vrut să-și netezească vorbele, la fel de ușor cum își netezea ridurile de pe frunte. Dar nu asta e cel mai rău.

– Pentru cei mai mulți oameni, mandatele de arestare în vigoare ar fi ceva destul de rău. Continuă, te rog.

– Nu mă iei în serios. Se încruntă spre el. Adevărul este că am intrat în casa ta cu scopul clar de a-l escroca pe Teddy și, prin extensie, pe tine. Statuia lui Tetisheri e sigur un fals, dar Monty s-a gândit că te putem convinge să sprijini expediția de a-i descoperi mormântul. Oftă. Desigur, nu avem deloc intenția de a ne întoarce în Egipt.

– Sunteți dați în urmărire și acolo, nu-i așa? Atunci nu pune la socoteală întoarcerea. Mi se pare că nu prea mai aveți unde fugi.

Ea se posomorî.

– Monty nu. Asta e sigur. Dacă nu găsesc o cale pentru a-l trimite la sanatoriul Görbersdorf...

Lacrimile de care el se temuse mai devreme îi umplură din nou ochii. De data asta nu mai reuși să le oprească. Griffin o luă în brațe și se simți ciudat de recunoscător când ea veni de bunăvoie.

Îi trecu prin cap că ar fi momentul potrivit pentru a se oferi să plătească tratamentul lui Farnsworth. Era tentat să o facă, dar, contrar părerii ei, titlul de conte nu-i aducea atâtea bogății pe câte s-ar fi putut aștepta careva. Tatăl său nu fusese prea chibzuit, astfel că, odată cu titlul, Griffin moștenise un munte de datorii, pe care nu avea să le lichideze cu totul decât dacă *Rebecca Goodspeed*

avea să se întoarcă vreodată în port. Toți banii pe care îi aducea moșia se duceau pe planurile de reparații, erau investiți în pământurile arendate și în renovarea morii de la Devonwood Park.

„Poate că o tură pe la mesele de whist i-ar aduce banii necesari."

Își trecu mâna de-a lungul spatelui ei, mângâind-o îndelung și alinător, iar ea se lipi de el. Chiar dacă știa că venise să-l tragă pe sfoară, că fratele său intenționa încă să o ia de soție, Griffin simți o liniște profundă lăsându-se asupra lui doar pentru că o ținea în brațe.

Nu avea deloc logică. Pur și simplu așa *era*.

– Toate aceste subterfugii și viclenii. Tu, draga mea, ești o adevărată ticăloasă. De obicei, acesta e rolul meu.

Îi trecu prin cap că folosirea darului său pentru a câștiga la cărți ar putea echivala cu a le oferi unor oameni încrezători relicvarii contrafăcute. El și doamna sa într-ale ticălosiei aveau mai multe în comun decât își dăduse vreunul din ei seama.

Umerii ei se scuturau din pricina suspinelor reținute. Griffin își cercetă sufletul, căutând semnele de revoltă pe care le simțise înainte, dar nu găsi nici o frântură. Depuse un sărut pe creștetul ei.

– De aceea ai venit aseară în patul meu? Ca să mă faci să-ți dau bani pentru a-l trimite pe tatăl tău la tratament?

– Nu, spuse ea, suspinând cu adevărat. Credeam că merg în patul lui Teddy.

Griffin o îndepărtă de el și o ținu la un braț distanță.

– Ai crezut...

De ce nu își dăduse seama de asta până atunci? Dormise în patul lui Ted. Bineînțeles, ea nu știuse că schimbase camera cu fratele său pentru a evita evenimentele pe care le *văzuse* într-o viziune. Nu avea de unde să știe că în pat se afla el în locul lui Theodore. Încă o dată, încercase să înșele soarta și nu reușise decât să contribuie la împlinirea viziunii.

– Așadar, intenționai să te oferi fratelui meu, spuse el țeapăn.

– Da. Se retrase din strânsoarea lui și scoase o batistă din buzunar, cu care își tamponă nasul roșu. Dintre voi doi, el este singurul care s-a oferit să se căsătorească cu mine. Am văzut

că Lady Cressida a pus ochii pe el la balul lui Lord Whitmore. Mi-ai spus că nu îi vei tăia finanțele lui Teddy dacă se va căsători cu mine; am decis că trebuia să fac ceva pentru a mă asigura că Theodore nu s-ar răzgândi, renunțând, pentru a o putea curta pe Lady Cressida.

–Așa că te-ai gândit să rezolvi problema și să te asiguri că faci rost de banii necesari pentru tatăl tău dintr-o singură lovitură.

Vocea lui Griffin era plată și lipsită de nuanțe.

Un plan impecabil, de o logică rece. Dacă nu s-ar fi culcat cu ea și nu ar fi știut cât de pasională putea fi, ar fi crezut că era cea mai lipsită de inimă persoană din lume pe care o cunoscuse vreodată. Singurul lucru care o salva era că părea motivată de nevoia de a-l ajuta pe cel despre care susținea că ar fi tatăl ei. Gândul nu îl făcu să se simtă mai puțin lezat.

Crezuse că se culcă cu fratele lui. Dumnezeu să-l ajute dacă se îndrăgostea într-adevăr de ea. Ar fi cea mai crudă pasiune posibilă.

–Ce ghinion pentru tine că am fost eu în camera lui Teddy, spuse el.

–Ți-am zis că îți datorez adevărul și nu mă voi opri acum. Adevărul este... Ridică privirea spre el, iar ochii ei căprui luminoși erau triști și strălucitori în același timp. Avea chipul încordat de o emoție reținută. Voiam să fii tu. O, Dumnezeu să mă ajute, cât de mult îmi doream asta.

Avusese nevoie de aproape o cincime de sticlă de whisky pentru a găsi curajul de-a încerca să evite viziunea. Își spunea că încercase totul pentru a-și cruța fratele de durere, dar era o minciună. Avusese de ales acolo în întuneric și, băut sau nu, pe jumătate treaz sau pe jumătate adormit, alesese să o aibă. Voise să fie el acolo, la fel cum voise și ea.

Chiar dacă era ticăloasă, nu avea cum să o învinuiască. Se apropie de ea, și Emma ajunse în brațele lui înainte ca el să o invite. Se aplecă și o sărută, desfătându-se cu dulceața răsuflării ei, cu felul în care sufletul ei întortocheat îl umplea pe al lui, obosit, cu o prospețime neașteptată. Avusese nevoie de curaj pentru a recunoaște ce intenționa să facă și ce făcuse.

„O escroacă onestă. E un paradox pe două picioare."

Dar picioarele ei erau ultimul lucru la care se gândea, dacă nu lua în seamă felul în care se ridicase pe vârfuri, astfel încât gurile să li se întâlnească mai ușor. Nu mai dorise niciodată o femeie atât cât o dorea pe ea. Când se întinse spre el, dorința lui atinsese cote paroxistice.

Îi prinse fesele în palme și o ridică, lipind-o de el. Ea îl încolăci cu un picior pentru a se echilibra, iar el își adânci sărutul.

Geamătul ei în gura lui îi făcu mădularul să se întărească precum granitul, iar testiculele i se strânseră. Simți o gheară în vintre când îi supse limba. Mâinile lui se plimbau pe deasupra trupului ei, explorând rotunjimile catifelate de sub straturile de veșminte. Ea îl cuprinse cu brațele, trasându-i mângâieri vrăjite pe șira spinării.

Griffin o sărută până ajunse la gât, desfăcându-i micii nasturi de perlă pe măsură ce înainta.

– Voiam să fii tu, repetă ea, trecându-și mâna peste capul lui. M-am prefăcut că ești tu.

Griffin o ridică și o așeză pe birou. Dădu deoparte călimara și prespapierul de cristal, fără a-i păsa că se sfărâmară de podea. Apoi o sărută, în timp ce ea se lăsa pe spate.

– Când ți-ai dat seama?

– Nu mi-am dat seama până nu ai vorbit.

– Nu prea gândeam în momentul acela. Îi aruncă un zâmbet, ridicându-i fusta. Nu îmi amintesc să fi vorbit.

– Ai spus: „N-o să te mai doară de-acum". Îi cuprinse obrazul și se ridică să-l sărute din nou, iar buzele ei erau catifelate și dornice sub ale lui. Ce altceva nu-ți mai amintești, mă întreb?

– Nu îți face griji. Amintirile mele legate de tine sunt multe și vii.

O mângâie pe coapse, simțindu-i mușchii încordați sub pantalonași. Era încordată ca o iapă în călduri, gata să fie încălcată de un armăsar. Iar Griffin intenționa să facă asta negreșit.

– Ai avut dreptate, știi, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, lăsându-și capul pe spate pentru a-i îngădui să îi sărute mai bine gâtul.

Avea pielea sărată și dulce, mirosea vag a piersici și a mosc, mireasma atâtării. Ironic, dat fiind că împreunarea lor avea să aducă durere – lui Ted, dar și lor.

Griffin alungă gândul. Pentru moment, avea să se adâncească în această femeie, să se îmbete cu parfumul ei, să se piardă în minciunile ei și să nu îi pese câtuși de puțin. O sărută până ajunse la marginea cămășuței și a corsetului, frustrat că nu avea cum să-i scoată la iveală sânii fără să o dezbrace complet. Deși ideea era atâtătoare, biblioteca, în mijlocul unei după-amiezi ploioase, nu era locul potrivit pentru a te deda unui dezmăț.

Dar cel puțin putea să ajungă la alte părți din ea la fel de delicioase.

„Dumnezeu să îl binecuvânteze pe eroul necunoscut care croise pantalonași cu partea din față desfăcută", se gândi el plin de cucernicie.

Văile ei ascunse erau alunecoase și umede de rouă, catifelate și moi sub mâna lui. Când își strecură degetele în despicătura ei ispititoare, maxilarul i se încordă și închise pleoapele.

Griffin se desfăta cu plăcerea ei. Sunetele slabe de plăcere pe care le scotea îi făcea mădularul să-i zvâcnească de plăcere. Îi găsi cel mai sensibil locșor, întărit acum, și i-l prinse între degetul mare și arătător.

Poate că nu avea cum să se bucure de trupul ei dezgolit momentan, dar intenționa să-i dezgolească sufletul sau să moară încercând.

Capitolul 25

„Nu ar trebui să-l las să-mi facă asta."

Deschise gura și o închise de câteva ori, dar nu putea articula nici un cuvânt coerent. Își lăsă capul la loc pe spate. Era prea greu să îl țină drept, când toată atenția ei se concentra asupra spațiului încins dintre picioare.

Recunoscu felul în care i se contracta pântecul. Griffin o trimitea din nou în locul acela incredibil, în care nu-i păsa de absolut nimic și care exista în secret în capul și în inima ei. Se întrebă dacă putea ajunge acolo fără el. Nu, decise ea. S-ar putea să atingă o oarecare fericire, dar nu ar fi la fel când ar reveni în lumea reală dacă Griffin nu ar fi acolo să o prindă.

Cât de mult iubea sărutările lui! Gura lui era o lume în sine, umedă, tare și catifelată. Umerii lui erau puternici, iar brațele – reconfortante. Și își amintea bine de mădularul lung dintre picioarele lui.

Pântecul i se contractă de durerea golului. Degetele lui talentate o ușurau și totodată o provocau. Știa că urma să o facă să îi fie mai bine, dar până atunci dorința ei avea să devină prea intensă.

Îi sărută sânii prin straturile rochiei și își dori să nu existe nimic între pielea ei și gura lui binecuvântată. O dureau sfârcurile, împungând lenjeria flămânde după atingerea lui. La cât de încordată era, ar fi fost îndeajuns să îi sugă o dată sau de două ori sfârcul gol și s-ar fi aprins ca o lumânare.

Degetele lui se jucau cu carnea sensibilă, trasând cercuri chinuitoare în jurul micului punct intim ce reprezenta sursa unei plăceri și a unei suferințe atât de mari.

Cum putea să fie atât de bine și atât de frustrant în același timp?

Apoi, exact când pântecul i se strânse într-atât încât Emma crezu că avea să urmeze o nouă revoluție în interiorul său, Griffin se lăsă în genunchi în fața ei. Îi ridică rochia ca să o poată privi. Ea rezistă imboldului de a-și apropia genunchii. Părea ridicol să fie stânjenită de propriul ei trup, după ce își dezvăluise viața secretă în fața lui. Cu toate acestea, își ținu răsuflarea, în vreme ce el îi cerceta partea aceea intimă.

– Ești frumoasă, Emma, spuse el. Cu totul.

Se juca cu degetul în locul acela, iar trupul ei se încordă, așteptând eliberarea. Apoi se aplecă atât de aproape, încât îi simți căldura respirației pe cârlionții umezi dintre picioare. „Nu, doar nu vrea să... Nu o va face... O, Dumnezeule! Ba da."

Crezuse că degetele lui erau talentate, dar nu se comparau cu încântarea pură pe care i-o oferea gura lui. Umedă și catifelată,

însă limba o atingea în punctul acela, la fel de iscusit cum o făcuse cu degetul.

Urcă rapid pe culmile paroxismului și se dezlănțui sub sărutul lui intim. Coapsele i se cutremurară, pântecul i se contractă și își înfipse unghiile în lemnul de nuc vechi atât de tare, încât fu sigură că lăsase mici urme încovoiate sub marginea biroului. Încercă să nu facă nici un zgomot, dar extazul se scurgea din ea într-un suspin înăbușit.

Dacă se aștepta ca Griffin să îi acorde timp să își revină, se înșela. Se ridică și își desfăcu nasturii din față ai pantalonilor, apoi o pătrunse dintr-odată, înainte ca ultima contracție interioară să înceteze a mai pulsa în ea.

Emma îl îndemna să o pătrundă cu murmure drăgăstoase, cuprinzându-i mijlocul cu picioarele și împreunându-și gleznele. Avea atâta nevoie de el. Splendoarea climaxului ei era una. Să se împreuneze cu acest bărbat era cu totul altceva. Nimic nu alina mai bine vidul imens din interiorul ei decât să-l aibă în ea.

Se avântă în ea fără pic de blândețe. Îi sărută gâtul recunoscătoare, iar el îi răspunse cu un mormăit sălbatic. Îl mușcă ușor de gât, iar el își înteți ritmul. Inima îi urca spre tavanul îndepărtat. Nu putea îndura să simtă tandrețe pentru el acum. Nu după ceea ce ea și Monty intenționaseră să le facă lui și familiei sale.

Împreunarea aceasta sălbatică era ce ceea ce merita.

Ceea ce îi cerea trupul.

Și al lui, dacă plonjările lui disperate în ea spuneau ceva. Scrotul i se izbea de trup cu atâta forță, încât se întrebă dacă nu își făcea rău.

Griffin îi cuprinse obrajii și o făcu să îi întâlnească privirea în timp ce intra și ieșea din ea. Pe chipul lui nu se vedea durere, ci doar o hotărâre flămândă și neclintită de a crea o nouă conexiune cu ea, ceva dincolo de trup.

„Vrea să mă vadă. Să mă cunoască. O, Dumnezeule, ținând cont de ceea ce sunt, cum poate îndura asta?"

Dar Griffin nu își desprinse privirea. Se uită la ea când atinse din nou extazul, cu spasme de bucurie, și nu își desprinse privirea nici când trupul lui deveni rigid și se arcui înainte de a se revărsa în ea.

„Vrea ca eu să îl văd. Să îl cunosc."

Se întrebase ce secrete ar putea avea un conte și dacă ar fi gata să își împărtășească adevărurile cu ea, la fel cum i le împărtășise ea pe ale ei. Oricare ar fi fost acestea, avea să le accepte. Ba chiar recunoscuse că se gândea că i se oferea fratelui său, pentru Dumnezeu, dar asta nu păruse să conteze.

Epuizată, Emma se lăsă din nou pe spate, pe birou, iar Griffin își așeză capul între sânii ei.

– Îți simt inima, șopti ea.

Bubuia prin straturile de haine care îi despărțeau și pulsa în mădularul aflat încă în trupul ei. Trase cu greu aer în piept.

– Iar eu o aud pe a ta, spuse el.

Emma își trecu degetele prin părul lui, desfătându-se cu felul în care trupurile lor erau încă împreunate și întrebându-se cât aveau să rămână astfel. Deslușì din nou conturul locului în care se aflau, după ce trupul începu să i se liniștească – lemnul de nuc, tare și neted de sub ea, mirosul de mosc, dulce, al dorinței împlinite, plutind între ei.

Furtuna de afară se potolise, și ploua blând. Aerul împrospătat de ploaie ridica draperiile, pătrunzând în bibliotecă. Pe tavanul de deasupra lor, Cupidon și Psyche se abandonau sărutului lor cast.

Emmaline fusese foarte mișcată de frescă atunci când o văzuse prima dată. Dragostea care înmugurea era cel mai frumos lucru la care putea aspira. Acum părea palidă în comparație cu forța pasiunii dezlănțuite pe biroul trainic.

Legătura dintre ea și Griffin era dragoste? Nu știa. Dar plăcerea împărtășită îi lega negreșit.

„De ce o asemenea plăcere trebuia să înceapă cu durere?" se întrebă ea absentă. Gândurile îi rătăceau de colo-colo, ca un banc de pești, mult prea rapide pentru a putea prinde vreunul. Apoi, deodată, un gând căzu în năvod și refuză să se mai miște.

– N-o să mai doară de-acum, șopti ea.

Se strădui să se ridice în capul oaselor, ceea ce era dificil, dat fiind că Griffin stătea cu capul pe ea. El se îndreptă și o sărută pe frunte, netezindu-i fustele și încheindu-și pantalonii.

– Mă bucur că nu te-am rănit de data aceasta. Am fost mai dur decât am intenționat.

– Nu îți face griji, spuse ea, sărutându-l la rândul ei, apoi retrăgându-se înainte de a-și îngădui să fie distrasă din nou de gura lui. Ai mai spus „N-o să mai doară de-acum".

– Te cred. Eram cam afumat când am picat în patul lui Ted.

– Nu. Vreau să spun că ai zis atunci, desigur. Dar ai zis și în birjă, în drum spre casa lui Lord Whitmore, când ai avut... episodul acela, spuse ea. Am crezut atunci că te refereai la faptul că ai avut dureri și că trecuseră. Dar acum mă întreb dacă nu cumva era vorba despre altceva. Îi puse mâna pe obraz, simțind sub palmă perii aspri crescuți peste zi. Îmi ești dator cu vreun adevăr?

Griffin trase adânc aer în piept și o coborî de pe birou. Știuse că într-o zi urma să fie nevoit să își împărtășească secretul despre „darul" pe care îl avea cu altcineva, în afară de membrii familiei sale. Nu visase nicicând că urma să se destăinuiască în fața unei șarlatane profesioniste.

Era genul de secret care îi făcea pe șantajiști să le plouă în gură, mai ales partea legată de folosirea ocazională a abilităților sale pentru a câștiga la jocurile de cărți.

Decise să treacă peste partea aceea, în timp ce o conduse spre canapea, așezându-se alături de ea, în fața șemineului rece. Îi câștigase încrederea și, deși era evident că avea încredere în el, încă nu era sigur că putea spune același lucru în ceea ce îl privea. Așa că începu cu moartea tatălui său și cu rolul lui nefericit în concretizarea viziunii pe care o avusese. Spre marea lui ușurare, ea îl ascultă fără să-l întrerupă și păru să creadă fiecare cuvânt.

– După aceea, am încercat să nu mă mai amestec în ceea ce vedeam că urmează, spuse el.

Existaseră câteva ocazii când nu se putuse abține să nu încerce, dar fiecare eșec îi întărise convingerea că, orice ar fi făcut avea să fie răstălmăcit, confirmând soarta. Inacțiunea părea cea mai bună cale.

– Însă nu una care era pe placul tău, pun prinsoare, spuse ea apăsându-și mâna peste a lui.

El se aplecă în față, punându-și coatele pe genunchi, și privi țintă la șemineul gol.

– Nu.

– Ce fel de viziune ai avut în birjă?

– Te-am văzut venind în patul meu.

– O, spuse ea, retrăgându-și mâna și prinzându-și-o cu cealaltă în poală. Așadar, de aceea ai făcut schimb de camere cu Theodore. Nu voiai ca eu să...

– Un moment. Încercam să îl cruț pe fratele meu. Poți crede în mod sincer că nu te doream?

– Nu, Griffin, dar cred că nu ai încercat atât de mult să îți eviți viziunea. Nu cred că viitorul este atât de exact pe cât îl faci tu să pară. Chiar dacă am venit la tine, la fel ca în viziunea ta, puteai totuși să alegi. Dacă ai fi vorbit mai devreme...

– M-ai fi părăsit?

Ea oftă.

– În nici un caz. El se aplecă să o sărute, dar Emmaline se îndreptă și mai mult, întorcând capul. Îi oferea răspunsul clasic și politicos pe care îl au oamenii față de ciudați – o ușoară respingere. Mă bucur că mi-ai făcut această mărturisire, spuse ea, dar nu putem nega faptul că alegerile noastre ne-au pus într-o ipostază ingrată.

– Vrei să spui că nu soarta a făcut asta?

– Cred mai curând că noi am ales-o, Griffin. Orice ar fi condus la faptul că am fost împreună azi-noapte, nu m-am oferit accidental în dimineața asta. Te-am ales. Își așeză palma ușor pe antebrațul lui, iar el decise că greșise. Poate că nu-l vedea ca pe un ciudat. Dacă nu am face decât să transformăm în realitate un scenariu prescris, ce ar însemna toate astea?

Întrebarea ei fusese formulată ca un argument filosofic, similar celor pe care obișnuia să le adreseze bătrânul domn Abercrombie. Dar, în spatele întrebării ei, Griffin înțelese: „Ce însemn pentru tine?"

Nu avea un răspuns pregătit pentru ea.

Da, era precum lumina pentru sufletul lui întunecat, dar îi aducea totodată durere fratelui său. Și, chiar dacă ar fi putut găsi cumva o soluție, rămânea problema „darului" său. Evita întotdeauna complicațiile amoroase. Și avusese mare grijă să nu atingă lucrurile personale ale membrilor familiei sale. Era mai ușor să treacă prin viață învăluit într-un vid inviolabil decât să riște o nouă viziune în care sa vadă moartea cuiva pe care îl iubea.

Nu ar putea să mențină distanța aceea dacă s-ar îndrăgosti de Emma.

– Al naibii să fiu dacă știu ce înseamnă toate acestea, spuse el morocănos și se ridică, vârându-și mâinile în buzunare. Avusese deja o viziune după ce îi atinsese creionul și evantaiul. Era un mare noroc că nu se întâmplase asta și după ce pusese mâna pe lenjeria ei intimă. Trebuia să aibă mai multă grijă în preajma ei. Și trebuia să schimbe subiectul. Dacă statuia lui Tetisheri este un fals, e inutilă. Așadar, de ce a încercat cineva să o fure?

Capitolul 26

Lui Emmaline îi displăcea faptul că el schimbase brusc subiectul și rămase tăcută, dar nu își putea da seama cu ce îl ofensase. Voia să îl întrebe mai multe despre darul clarviziunii. Ea și Monty aveau câțiva prieteni păcătoși care pretindeau că dețin abilitatea de a vedea viitorul. Se descurcau binișor păcălindu-i pe naivi să le încredințeze banii, convingându-i cu pronosticurile lor născocite, dar să vezi cu adevărat ce se putea întâmpla în următoarea clipă... Nu cunoscuse niciodată pe nimeni care să o poată face cu adevărat. Expresia reținută a lui Griffin o împiedica să pună întrebări. Simțea că nu era fericit în legătură cu această capacitate a lui, dar nu era dispus să vorbească despre ea. Scurta ei incursiune în viața lui privată se încheiase.

– De ce ar încerca cineva să fure statuia? Monty țese o poveste fermecătoare. Îi poate convinge pe oameni că Tetisheri a coborât din nori pe o coloană de fum, dacă își propune, spuse ea. Și nu mă îndoiesc că zvonurile care circulă i-au înflorit spusele și mai mult. Neîndoielnic, hoțul nostru nu știe că statuia este falsă.

– Poate. Se plimba de colo-colo, emanând o energie pe care nu o putea controla. Sau poate că statuia are ceva pe care noi l-am neglijat.

– De ce spui asta?

Se opri și îi aruncă o privire scrutătoare.

– Era doar o observație.

– Ai avut o viziune despre asta, ghici ea.

– Blestemat fie totul! Reîncepu să se plimbe de colo-colo. Te-ai gândit că bărbații nu le spun femeilor secretele lor pentru că nu le place să le fie apoi aruncate în față?

Emmaline își încrucișă brațele peste piept.

– Nu am făcut așa ceva. Am făcut doar o presupunere logică, ținând cont de informațiile pe care le am. Apoi se relaxă. Nu avea sens să răspundă atitudinii lui morocănoase în același fel. Nu-ți face griji, Griffin, cred că noi doi nu vom spune nimănui. Acum spune-mi ce ai văzut.

El răsuflă exasperat și se întoarse să se așeze lângă ea.

– Bine. Am primit două mesaje legate de statuie, dar nu erau din cele obișnuite.

– Cum adică?

– De cele mai multe ori, viziunile mele sunt detaliate și specifice. Iar împlinirea lor are loc în cel mult douăsprezece ore din momentul în care am avut viziunea. Își trecu mâna peste față. Acestea au fost ca și când... aș fi încercat să văd prin ceață.

– Deci nu ești sigur de semnificația lor?

– Nu, sunt sigur că înseamnă că statuia este periculoasă, dar nu mi s-a arătat de ce. Se ridică din nou. Unde este acum?

– În dormitorul meu.

– Unde sunt toți ceilalți?

– I-am lăsat pe toți în salon, spuse ea. Monty și Theodore pierdeau destul de rău la cărți în fața contesei și a Louisei.

– Ceea ce înseamnă că va dura o vreme. Ted nu cedează niciodată când rămâne în urmă la jocurile de cărți, spuse Griffin, întinzându-i mâna. Ne-am dezvăluit secretele. Haide să aruncăm o privire la statuie și să vedem dacă i le putem descoperi pe ale ei.

Griffin îi lăsă mâna și îi oferi brațul de îndată ce ieșiră pe ușile bibliotecii. Într-o casă în care servitorii știau totul, i se părea o chestiune de onoare să le îngreuneze pe cât posibil dorința de a afla detalii suculente despre familia pe care o slujeau.

Uneori, bănuia că Baxter și restul servitorilor făcuseră un joc din încercarea de a vedea cine putea ascunde și cine putea

dezvălui mai multe secrete în casa Devonwood. Din fericire, erau cu toții extrem de loiali. Deși le plăcea probabil să bârfească la subsol despre ce se întâmpla cu cei de deasupra, nici unul dintre ei nu s-ar fi gândit să împrăștie poveștile dincolo de pragul casei.

Baxter ținea totul sub control cu o mână de fier. În calitate de tartor al servitorilor, ar fi concediat fără să stea pe gânduri pe oricine ar fi suflat vreo vorbă scandaloasă despre familie. Între timp, Griffin o conduse pe Emmaline prin marea casă în mod corespunzător și adecvat. Nimeni nu ar bănui că tocmai îi ridicase fustele în bibliotecă, pierzându-și totodată inima.

Se scutură în sinea lui. Nu își putea îngădui să o iubească. Viața ei fusese îndeajuns de dificilă înainte de asta. Merita pe cineva cu mai puține complicații decât i-ar fi adus el. Pe cineva normal.

Pe cineva precum fratele său.

„Nu", se revoltă inima lui. Chiar dacă fusese pregătită să accepte să fie curtată de Theodore și era dispusă să se culce cu el pentru a nu îl pierde, Griffin refuza să și-o imagineze cu Teddy.

Dar totodată refuza să își imagineze cum ar fi viața ei fără el.

„Ce cerc absolut vicios."

În timp ce urcau scările împreună, o cercetă cu coada ochiului. Atentă, curioasă, cu obrajii încă îmbujorați, trădând că tocmai făcuse sex până uitase de ea, era atât de vibrantă și de plină de viață, încât existența lui ascunsă părea palidă și ștearsă prin comparație.

– Așteaptă aici în salon, spuse ea când intrară în apartamentul albastru. Și lasă ușa dinspre hol deschisă.

Dispăru în dormitor pentru a căuta statuia.

El zâmbi amar în urma ei. Știa și ea că pereții aveau urechi. Deși nu era neobișnuit ca el să se închidă în bibliotecă așteptându-se să nu fie deranjat, o ușa închisă după-amiaza, la al treilea cat, ar face-o pe servitoare să o deschidă.

– Uite-o, spuse ea venind cu statuia în salon.

Nu se osteni să vorbească mai încet. Dacă vreunul dintre servitori dădea târcoale, nu avea să vadă decât că stăpânul și musafira sa cercetau o ciudățenie egipteană, hotărând că nu era nimic semnificativ de raportat.

Emmaline o puse pe Tetisheri în centrul mesei de șah și se așeză pe unul dintre masivele scaune în stil Tudor. Studie statuia încruntată pentru un moment.

– Mi se pare la fel ca întotdeauna. O figură sculptată în granit, cu hieroglife inscripționate pe baza de bazalt.

Griffin își miji ochii spre statuie.

– Am văzut câteva piese similare la British Museum, dar nu am văzut niciodată una cu o bază făcută dintr-un alt material. Tu?

Ea ridică din sprâncene mirată.

– Nu. Acum, că pomenești de asta, nu am văzut. Mă întreb dacă statuia a fost sculptată la un moment dat, iar baza a fost adăugată ulterior.

Griffin își dori să o poată lua în mână pentru a o cerceta mai îndeaproape, dar bănuia că această acțiune nu i-ar aduce decât un nou mesaj enigmatic. Stând în picioare în apropierea ei, detectă un zumzet vag, abia audibil.

Uneori obiectele păreau a-i simți prezența, emițând un slab semnal de avertizare. Era sigur că doar el putea auzi vibrația. Încetase cu multă vreme în urmă să își mai întrebe familia și prietenii: „Auziți asta?" De-a lungul anilor, învățase să aprecieze dinainte când un lucru îl anunța că avea să-i spună ceva. Însemna că putea evita să audă ce urma să-i spună obiectul respectiv dacă dorea.

– Dat fiind că Tetisheri este așezată, e destul de stabilă, spuse el, continuând să își țină mâinile în buzunare. De ce să mai adaugi o bază?

– Ne-am putea gândi că scopul a fost ca artistul să poată adăuga hieroglifele. Nu puteau fi sculptate pe marginea veșmântului.

Emma ridică statuia și o răsuci cu susul în jos pentru a cerceta fundul bazei.

– Ai ridicat-o cu ușurință, spuse Griffin. Cât de grea ai spune că este?

Ea făcu ochii mari.

– Nu atât de grea pe cât ai bănui că este dacă e toată din piatră! Crezi că e goală pe dinăuntru?

– Asta ar putea fi o explicație, spuse Griffin.

– După spusele lui Monty, pe cea de-a doua latură a bazei scrie ceva despre „deschiderea portalului". Poate că am putea îndepărta cumva baza pentru a ne uita înăuntru.

Un strănut reținut care se auzi de pe hol îl făcu să se întoarcă.

– Baxter, strigă el.

Majordomul apăru în cadrul ușii, scoțându-și grăbit batista din buzunarul de la piept.

– Cu ce vă pot fi de folos, Excelență?

– Ei bine, în primul rând, spuse Griffin, dacă ești atât de interesat de antichități, ai putea intra să stai cu noi, în loc să pândești de pe hol.

– Ar fi ceva foarte necuviincios. Totuși, omul avu bunul-simț să pară întristat, în timp ce intra în încăpere. Printre dinți, murmură: Nu pândeam. Ștergeam câinele de porțelan din nișa de pe hol.

– Bine, chiar am nevoie de ajutorul tău, spuse Griffin, convins că ștersul prafului era sub demnitatea glacială a majordomului său. „Păcat că nu e sub demnitatea lui și să tragă cu urechea." Mai exact, am nevoie de mănușile tale.

Baxter avea întotdeauna o pereche impecabilă de mănuși albe. Ridică întrebător din sprâncene, dar și le scoase fără comentarii și i le întinse lui Griffin.

– Ce ai de gând să faci cu ele? întrebă Emmaline.

– Vreau să văd dacă pot deschide statuia, răspunse el. Mănușile mă vor ajuta să o țin mai bine.

„Și mă vor proteja de un mesaj nedorit." Dacă ar fi crezut că statuia avea să-i dea vreun răspuns, ar fi riscat, dar tot ce făcuse în trecut fusese să îi transmită ghicitori alegorice. Atâta vreme cât nu o atingea direct, se putea ține departe de vreun alt mesaj obscur.

– Excelentă idee, milord, spuse Baxter, nescăpând șansa de a-l linguși după ce fusese prins spionând. Lucrul acela, spuse el cu buza arcuită de dezgust, are mii de ani vechime. Cine știe ce fel de mizerii străvechi se vor fi infiltrat în crăpăturile ei.

– Suntem pe cale să aflăm. Griffin își trecu arătătorul înmănușat în jurul bazei, căutând un spațiu între granit și bazalt. Nu era nici un semn. Cu siguranță, orice fel de clei s-ar fi dizolvat până

acum. Cele două materiale ar fi trebuit lipite printr-un procedeu mecanic.

– Poate că e ca un borcan cu murături, sugeră ea. Cu filet care se înfiletează pe dinăuntru.

Un borcan de murături care a fost închis vreme de câteva mii de ani.

Griffin strecură statuia sub braț și o sprijini de corp, încercând să clintească baza. După un efort de câteva minute, aceasta se mișcă ușor. El puse jos și trase adânc aer în piept.

– Dacă aș putea face o sugestie, milord, spuse Baxter, doar pentru că lumea civilizată a decis că șuruburile se desfac înspre stânga nu înseamnă că alte popoare nu ar putea avea idei diferite, oricât de bizare.

– Măi să fie, ai dreptate. Atunci s-ar putea să o fi strâns, de fapt. Poftim. Griffin îi dădu statuia majordomului. Ține-o bine și voi încerca să răsucesc în partea cealaltă.

De data asta, pe lângă vagul freamăt amenințător, Griffin auzi cum se freacă piatra pe piatră și cum se clintesc filetele străvechi.

– O, funcționează. Emmaline țopăia ca un mânz priponit cu o sfoară scurtă. Crezi că este ceva înăuntru?

– Niște bijuterii antice n-ar strica, spuse Griffin. Un colier de aur ascuns înăuntru ar explica motivul pentru care a încercat cineva să fure statuia. Aurul străvechi este chiar mai costisitor decât minereul proaspăt extras. Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Îmi închipui că ar ajunge cu vârf și îndesat pentru a plăti recuperarea doctorului Farnsworth în Alpi.

Ochii ei scânteiară de speranță.

Desigur, dacă statuia era plină cu aur, nu ar mai avea nevoie de el. Griffin nu era sigur ce să-și dorească când simți că baza cedează cu totul. Când o desprinse de statuie, ultimul lucru la care se aștepta fu...

– Nisip?

Interiorul statuii era plin aproape până sus cu o materie nisipie, brună-roșcată.

Baxter întinse mâna și luă câteva fire din substanță între degetul mare și arătător.

– Cred că nu, spuse el, uitând în entuziasmul său să folosească o formulă impersonală când vorbea despre sine. Are textura unei materii de un fel sau altul, nu prea fin măcinate.

Emmaline își lăsă umerii în jos.

– Vrei să spui că această statuie nu este nimic altceva decât un recipient vechi de bucătărie?

– Nu neapărat, spuse Baxter. Orice ar fi această substanță, putem presupune că avea o semnificație specială. Forma statuii este prea elaborată și prea nepotrivită pentru a se depozita vreun aliment obișnuit în ea.

– Poate că este vreo otravă puternică, spuse Griffin, amintindu-și aspectele sinistre ale mesajelor anterioare. Cobra din prima viziune și zeul morții de pe câmpul de grâne din a doua asta sugerau.

Baxter ridică din sprâncene.

– Nepotul meu studiază proprietățile chimice ale substanțelor naturale la universitate. Este acasă, în Londra, pe timpul verii. Dacă aș putea îndrăzni să sugerez, mi-ați putea permite să îi duc o mostră din material. Tânărul Tim ar putea să ne spună ce fel de nisip este acesta și de ce este atât de important pentru a fi păstrat în acest mod.

– Nu este statuia mea, deci nu pot să iau eu decizia, spuse Griffin, privind spre Emma, care se prăbușise pe fotoliu, complet dezamăgită. Ce spui, domnișoară Farnsworth?

Ea reuși să schițeze o încuviințare din cap.

– Tata ar vrea să știe.

– Prea bine, îi spuse Griffin lui Baxter. Ocupă-te, dar spune-i nepotului tău să fie atent. Voi avea grijă să fie recompensat pentru timpul și efortul său, desigur. Totodată, trebuie să insist să păstreze secretul.

– Toți cei din familia Baxter sunt persoane discrete. Sunt sigur că nepotul vă va fi recunoscător pentru încrederea acordată, milord. Baxter se înclină și se retrase pentru a aduce un borcan din bucătărie, în care să pună mostra.

– Îmi pare rău, îi spuse Griffin lui Emmaline. Părea atât de posomorâtă, încât îi venea să se ducă la ea și să o aline, dar rămăsese nemișcat, cu statuia și cu baza acesteia în mână, până când

se întoarse majordomul și luă o parte din conținut. Mi-aș fi dorit să fi fost ceva de valoare în ea.

– Nu ar fi trebuit să mă aștept la altceva, spuse ea, cu capul în mâini. După uneltirile mele și ale lui Monty, nu ar fi dreptate în lume dacă ar fi dat norocul peste noi.

Carapacea pe care și-o construise Griffin în jurul inimii începu să crape. Dăduse și el peste un noroc neașteptat – femeia pe care o putea iubi.

Dar, spre deosebire de ea, el nu-și făcuse niciodată vreo iluzie cu privire la felul în care se înclina balanța sorții. Nu exista dreptate pe lume. Nu existase niciodată.

Atâta timp cât trebuia să se țină departe de Emmaline pentru a nu risca să primească un mesaj care să îi arate că urma să o piardă, nu avea să existe dreptate.

Capitolul 27

Călătoria la Devonwood Park fu una rapidă. Majoritatea nobililor, care locuiau o parte din an la Londra și restul pe moșiile de la țară, aveau parte de drumuri lungi cu trăsura, de o săptămână sau mai bine, pentru a ajunge la îndepărtatele lor locuri de baștină străvechi. Griffin era norocos că străbunii săi găsiseră de cuviință să ceară pământ în apropierea traseului șerpuitor al Tamisei, după ce traversaseră canalul cu restul cetei lui William Cuceritorul. Desigur, apa sălcie și murdară se limpezi când bacul grupului ajunse la Shiring-on-the-Green. Micul cătun adormit nu era departe de gura largă a râului și de tumultuoasa Mare a Nordului. De la Shiring până la Devonwood Park nu era decât un drum destul de plăcut cu trăsura. Cât de plăcut, depindea de cât tare stricaseră ploile drumurile.

Din fericire, furtuna care asaltase orașul ocolise zona rurală. Griffin se sprijinea de pernele comode, de-abia observând peisajul cu dealuri unduitoare sau mireasma parfumată a livezilor de meri.

O evitase pe Emmaline ori de câte ori putuse din după-amiaza în care pângăriseră biroul din bibliotecă printr-o împreunare ce stârnise o fierbințeală mai aprigă decât un foc în toiul iernii. Nu pentru că nu o dorea. Dimpotrivă.

Alesese înadins să călătorească în trăsură cu Louisa, prietena ei, Lady Cressida, care fusese convinsă să vină devreme la petrecerea de la țară, împreună cu familia, și cu dr. Farnsworth. Mama lui călătorea cu Theodore și cu Emma în echipajul din urma lor, laolaltă cu Kingsley.

Prietenul lui Griffin spusese că voia să vină devreme și să își încerce mâna la pescuitul de păstrăv, în lacul scânteietor din partea nordică a conacului. Northrop avea să li se alăture dimineața, rămânând cu ei timp de câteva zile, înainte ca restul oaspeților să sosească pentru petrecerea de două săptămâni care urma. Griffin era deja sătul de tot.

Închise ochii.

În spatele pleoapelor nu o vedea decât pe Emmaline. Se forță să deschidă ochii din nou. Oricât de mult tânjea să fie cu Emma, nu voia să fie obligat să-și vadă fratele făcându-i curte. O parte din el își dorea să o vadă despărțindu-se de Ted, dar înțelegea de ce ea nu o făcea. Nu îi dăduse nici o alternativă și nu se putea convinge să o facă.

„Lașule", își spuse el. Însă, oricât de mare era vina pe care o simțea, nu reușea să-l clintească. Își amintea de disperarea neputincioasă care urmase viziunii ce îl avertizase de moartea tatălui său. Nu putea risca să se atașeze de ea pentru ca, în cele din urmă, într-un moment de neatenție, să atingă o ceașcă de ceai din care băuse sau un petic de dantelă care îi acoperea sânii, ajungând să îi *vadă* moartea cu ochii.

Și nu avea să poată face absolut nimic în privința aceasta.

Era mai bine să nu-i pese. Să nu iubească o femeie ca un bărbat normal. Întotdeauna crezuse că în cele din urmă avea să se căsătorească urmărind scopul clar de a aduce copii pe lume, dar acum își dădea seama că întemeierea unei familii aducea totodată cu sine potențiale pierderi. Ted avea să fie moștenitorul lui.

Chicotitul lui Lady Cressida îi întrerupse gândurile întunecate. Își desprinse privirea de la peisajul în mișcare și privi spre sora

sa și spre prietena acesteia. Izbucniră amândouă în hohote de râs, trezindu-l pe dr. Farnsworth care moțăia, cum li se întâmplă bătrânilor. Bărbatul se trezi suflând anevoios și bolborosind. Griffin se uită urât la ele pentru că îl treziseră.

– Ți-am spus, nu a auzit nimic, zise Louisa. Am putea pune la cale detronarea reginei, iar contele de Devonwood nu ne-ar auzi când este astfel. Fratele meu părăsește frecvent lumea obișnuită, retrăgându-se în tărâmurile fantastice din propria minte.

Se încruntă și mai tare spre ea. Comentariul ei era mult prea obraznic. Viziunile îl trimiteau, era adevărat, în lumi știute doar de el.

– Dacă într-adevăr complotați împotriva suveranei noastre, voi opri trăsura acum și vă voi lăsa să mergeți pe jos restul drumului.

Louisa clătină din evantai înspre el.

– Bestie!

– Patriot, o corectă el.

– Dacă trebuie să știi, spuse Louisa suspinând, încercăm să ne hotărâm dacă să strângem lumea să ne jucăm de-a sardinele[1] sau să lăsăm oamenii să se instaleze la Devonwood Park după ce sosim.

– Nu mă îndoiesc că mama noastră, contesa, a planificat deja toate distracțiile organizate pe care vi le puteți dori, spuse Griffin.

– Dar dacă noi vrem distracții dezorganizate? întrebă Lady Cressida, fluturând din gene într-o succesiune alarmantă.

Încerca să flirteze cu el?

Griffin își făcu o notiță mentală să se retragă în cazul în care hotărau într-adevăr să joace asemenea joc. Nu rareori se întâmplase ca diverși lorzi să se trezească legați pe viață de câte o domnișoară pusă pe măritat cu care avuseseră proasta idee de a se ascunde într-o debara.

---

[1] Joc ce poate fi considerat opusul lui „De-a v-ați ascunselea"; un jucător se ascunde și ceilalți trebuie să se despartă și să-l caute; persoana care-l găsește i se alătură celui care s-a ascuns și tot așa (astfel că ajung să stea înghesuiți undeva precum sardinele), până la ultimul jucător (n.red.)

Trăsura se hurducă peste un pod de piatră, intrând în curtea unui castel străvechi.

–În vremurile medievale, acesta ar fi fost un pod rabatabil, spuse Griffin.

–În vremurile mai puțin civilizate, vrei să spui, comentă Louisa.

–Sau mai luminate, contracară Griffin. Înțeleg că femeile erau privite pe atunci drept bunuri personale și tratate în mod corespunzător de către bărbații care le erau rude, fără ca măcar să li se ceară permisiunea.

Sora lui scoase limba ei mică și ascuțită spre el când trăsura se opri. Griffin ajută doamnele să coboare, apoi făcu același lucru și cu dr. Farnsworth. Pielea bătrânului era galbenă ca șofranul, dar tușea mai puțin pe măsură ce se îndepărtau de aerul încărcat din Londra.

Trăsura lui Emmaline se opri în spatele lor, iar Theodore o ajută să coboare. Griffin observă că mama sa părea să se miște cu greutate după ce Kingsley o ajută să coboare. Întotdeauna se gândise că mama lui energică urma să rămână mereu tânără. Acum i se amintea că avea peste cincizeci de ani.

–Bun venit pe moșia strămoșească, Emmaline, spuse Theodore expansiv, desfăcându-și larg brațele și întorcându-se încet în cerc. Locul e un talmeș-balmeș. Fiecare conte de Devonwood a simțit nevoia să construiască și să-și lăse propria amprentă asupra lui. Fundații normande, glorietă medievală și turn din vremea Tudorilor. Își acoperi gura cu mâna conspirativ și continuă în șoaptă: Legendele familiei spun că a adăpostit cândva o ceată întreagă de călugărițe și se zice că erau mai mult decât ospitaliere cu războinicii atunci când trecea oastea regelui pe aici. Și, desigur, mai este conacul din secolul trecut, care arată ca o monstruozitate gigantică.

–Cred că e fermecător, cu toată această dezordine, spuse Emma. Își aruncă privirea spre turnurile și turnulețele variate, spre gargui și arcade, iar apoi îi întâlni ochii lui Griffin. Ce ai adăugat la reședința familiei, milord?

El nu avusese bani pentru proiecte grandioase, dar reușise să aducă o îmbunătățire practică.

– Am poruncit să se construiască sera de portocali.

– Ah! Versiunea mai amplă a celei din oraș, spuse ea, aruncându-i un zâmbet secret.

Își amintea de seara în care aproape că o forțase să îl însoțească în turul serei aflate în casa de la oraș? Și ei i se accelerase pulsul amintindu-și? Îl făcea să fie slab; era ca o boală care îi pătrunsese în sânge. Dacă ar fi fost după el, ar fi posedat-o pe gresia rece, chiar în seara aceea.

– Fratele meu este tare chibzuit, spuse Theodore. A reușit să folosească același plan, schimbând el însuși doar scala.

– Poate că e chibzuit, dar e și generos, spuse Lady Devonwood. Mulțumesc că găzduiești această petrecere, dragule.

Când Louisa aduse în discuție jocul de-a sardinele, contesa refuză să inițieze jocuri de societate atât de devreme pe cât doreau fiica sa și prietena acesteia.

– Prostii, fetelor, spuse ea. Am mult prea multe de făcut. Trebuie să distribui locurile la masă, să repartizez camerele oaspeților, iar apoi va trebui să stau de vorbă cu bucătăreasa pentru a cerceta cămara, să comand meniurile pentru aceste două săptămâni și să pregătesc listele de cumpărături. Mi se învârte capul numai gândindu-mă!

– Cred că toate astea pot aștepta până ce te vei odihni după călătorie, *maman*, spuse Griffin. Am trimis vorbă că venim. Sunt sigur că slujitorii fac ce e de făcut pentru moment.

– Puțină odihnă ar fi nemaipomenită, recunoscu ea. Presupun că nu mi-ar prinde rău să mă întind puțin. Ce-ar fi să ne relaxăm cu toții în după-amiaza asta, iar apoi vom face câteva jocuri după cină? Clopoțelul va anunța pregătirea pentru cină la șapte. Cina este la opt.

Louisa și Lady Cressida fură de acord cu propunerea fără a se osteni prea mult să-și arate recunoștința.

Servitorii se așezară în șir în curtea principală, pentru a saluta întoarcerea familiei, înclinându-se și făcând reverențe pe rând. Baxter stătea în capul șirului. Griffin îl trimisese cu câteva zile înainte pentru a prelua conducerea servitorilor de la țară, lăsând casa de la oraș sub îngrijirea atentă a lui Atkins, tânărul ajutor al majordomului.

Griffin salută slujitorii, oprindu-se să îi întrebe de familiile lor și spunându-i fiecăruia pe nume. Mulți dintre ei îl cunoșteau de când era copil și câteva capete erau mai cărunte decât își amintea de cu o vară în urmă. Își făcu o notiță mentală pentru a-și aminti că trebuia să facă ceva pentru a le asigura în scurt timp pensii.

O nouă povară financiară cu care moșia sa neproductivă va trebui să se descurce. Se rugă din nou în tăcere ca vasul *Rebecca Goodspeed* să se întoarcă cu bine în Londra, înainte de finalul sezonului. Dacă investiția aceea riscantă reușea, avea să o scoată în cele din urmă la capăt.

Lady Devonwood le conduse pe doamne în partea cea mai nouă a conacului, care nu avea decât vreo șaptezeci și cinci de ani, permițându-le o baie și o gustare rece în cameră. Lacheii descărcară trăsurile și cărară cuferele și pachetele doamnelor.

– Ai grijă cu aia, Bascombe, îi spuse Theodore celui care ducea lădița în care se afla statuia lui Tetisheri. Haide, doctore Farnsworth. Îl cuprinse pe bătrân cu brațul pe după umeri. Te conduc în bibliotecă. Devon nu are prea multe despre Egipt, dar a strâns o colecție greacă și romană decentă.

Cei doi o apucară spre porțiunea în stil Tudor a castelului, care adăpostea cărțile și hărțile.

Griffin jurase în sinea lui că, dacă situația lui financiară ajungea în punctul în care trebuia să înceapă să vândă lucruri personale pentru a face față, urma să se despartă mai întâi de argintărie, lăsând biblioteca la final.

Kingsley păși alături de el.

– Este încă impresionant, trecând peste amestecul arhitectural, Devon. De fiecare dată când îl văd, acest loc mă cucerește. Privește la turnul de acolo. Pun pariu că a văzut cetele vikingilor urcând dealul.

– Dacă este așa, privea de sus înspre strămoșii mei, spuse Griffin râzând. Știi că familia mea a venit odată cu invadatorii normanzi. Dacă turnul era aici pe atunci, și pun prinsoare că era, au găsit o cale de a-l lua cu asalt și de a-l cuceri.

– Esența nobilimii. *Orbis non sufficit*. „Lumea nu e îndeajuns", spuse Kingsley sec. Titlul său de baron era vechi și venerat, dar conacul, mult mai mic, era o construcție destul de recentă, care

data doar din timpul domniei lui George al IV-lea. Dar trebuie să te coste o avere să întreții o asemenea casă.

– Nu vrei să știi nici măcar jumătate din cât mă costă.

Prin reședința familiei Devonwood vâjâia curentul, iar acoperișul avea crăpături, ceea ce o făcea să fie mai curând o piatră de moară în jurul gâtului său decât un motiv de mândrie. Interiorul nu mai fusese renovat de dinainte ca tatăl lui să dețină titlul de conte și era fără îndoială nițel sărăcăcios. Din fericire, îl instruise pe Baxter să se ocupe de principalele încăperi publice și să le curețe bine. Conacul nu avusese niciodată gaz. Pâlpâitul slab al lumânărilor și al lămpilor cu ulei de balenă masca o mulțime de păcate.

– Ei bine, atunci. Kingsley își frecă mâinile. Ne încercăm norocul la lac?

– Poate mâine, spuse Devon. Mergi dacă vrei și ia-l pe unul dintre băieții de la grajd cu tine ca să aibă grijă de unelte. Cred că mă duc să văd cum s-a comportat sera peste iarnă.

– Vin cu tine. Kingsley i se alătură pe aleea de pietriș care ducea spre partea mai nouă a conacului. Theodore spunea ceva despre o încercare de a fura statuia doctorului Farnsworth în oraș. Ai un loc sigur aici în care să o ții?

– A, dar, între noi fie vorba, nu cred că este necesar. S-ar putea ca statuia să fie un fals.

Kingsley se încruntă.

– Nu așa se vorbește la White.

– Și oare au avut vreodată dreptate cei care pierd vremea pe acolo? Deschise ușa anexei în stil clasic și inspiră adânc. Câțiva portocali rodiseră deja. În aerul umed din spațiul încălzit artificial se simțea izul pătrunzător de citrice. Sunt surprins că ai timp să asculți asemenea prostii, Kingsley. Nu fac la clubul acela decât să bea, să bârfească și să joace jocuri de noroc.

– Cât despre asta, lumea face prinsoare împotriva logodnei lui Teddy. Mă gândeam că ar trebui să știi.

– Și au spus palavragiii de la White de ce?

Kingsley ridică din umeri.

– Cei care pariază împotriva legăturii spun că faptul că doamna nu și-a dat încă acordul înseamnă că a pus ochii pe altcineva.

– Ridicol, pufni Griffin. Nu există un bărbat mai bun decât Ted.

– Și totuși, doamna ezită, spuse Kingsley cu viclenie. Te face să te gândești că s-ar putea să aibă dreptate. Însă este o ființă încântătoare. E de înțeles de ce i-a luat mințile lui Ted.

Griffin scoase un „aș" neconvingător.

Kingsley îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Îți place și ție de ea, nu-i așa?

Griffin se uită încruntat la prietenul său.

– Nu uita, te cunosc, Devon. Ești tu impenetrabil, dar ți se citește pe față. Kingsley își înclină capul, studiindu-l. Povestea asta a depășit cumva etapa în care privești, dar nu atingi? Ai împărțit așternutul cu doamna deja?

Griffin îl apucă de revere și îl izbi de zidul de piatră, ținându-l în așa fel încât abia atingea dușumeaua netedă cu vârfurile pantofilor.

– Să nu mai vorbești vreodată astfel despre ea, altfel prietenia noastră s-a încheiat.

– Bine, bine. A fost nechibzuit din partea mea să pomenesc despre asta, dar te-am avertizat. Văd limpede că îți pasă de domnișoara Farnsworth, chiar dacă încerci să nu o arăți. Fără îndoială vor vedea și alții, dacă nu cumva au văzut deja. Nu ți-aș fi prieten dacă nu ți-aș atrage atenția.

Când Griffin îi dădu drumul, Kingsley îndepărtă praful imaginar de pe revere, fără a-l privi în ochi.

– Sincer să fiu, nu pot pricepe cum de te descurci atât de bine la mesele de joc cu chipul acesta atât de ușor de citit.

– Lasă-mă pe mine să îmi fac griji în privința asta.

– Sigur. Atunci, să revenim la statuie, spuse Kingsley. Ce te face să crezi că nu este autentică?

Griffin nu intenționa să spună nimănui, dar Kingsley era cel mai vechi prieten al său, în afară de Northrop. Nu ar fi trebuit să își piardă cumpătul. Poate că Kingsley fusese vulgar, dar nu încerca decât să ajute. Așa că se trezi explicându-i cum el, Emmaline și Baxter descoperiseră că baza statuii putea fi scoasă și că era plină cu o substanță misterioasă.

– Baxter a dus tot ce era înăuntru la nepotul său? Vocea lui Kingsley părea ușor încordată, ca și când l-ar fi prins răceala. Câteva zile la țară vor drege neîndoielnic lucrurile.

– Nu, doar o mică mostră.

– Pot să văd restul?

Griffin observă că pumnii lui Kingsley se încleștaseră atât de tare, încât i se albiseră încheieturile. Probabil era furios din pricina felului în care îl tratase și încerca să o ascundă. Pe chipul lui Griffin se întinsese un zâmbet subtil. Nu era singurul care avea manierisme grăitoare.

– Ted nu vrea ca nimeni să vadă statuia până la „dezvăluire", când el și doctorul Farnsworth își vor prezenta lucrarea în fața tuturor, spuse Griffin. Un sfat prietenesc. Nu investi într-o expediție, indiferent de ceea ce ai putea auzi.

– Nu m-am gândit la așa ceva. Kingsley își descleștă pumnii și se îndreptă spre colțul în care smochinul cățărător se întindea peste fereastra în stil venețian. Însă mă gândeam să îi fac o ofertă doctorului Farnsworth pentru statuie. Pare a fi o noutate cel puțin curioasă.

– Doar dacă îți plac doamnele goale pe dinăuntru, care înainte aveau barbă, spuse Griffin. Serios, prietene, încerc să te cruț.

– Nu am fost niciodată vreun om prudent, spuse Kingsley. Știi asta. E mai bine să încerci și să dai greș decât să nu încerci niciodată să obții ceva ce îți dorești.

Griffin cerceta gresia de sub picioare, dar ridică privirea auzindu-l. O dorea pe Emmaline, dar nu voia să riște durerea de a o pierde. Simți un nod în piept.

Urma oare să se dizolve ghemul apăsător din locul în care avea inima? Se obișnuise într-atât de mult să lase viața să îl ducă încotro voia, de frică să nu ajute soarta în mod neintenționat dacă acționa, încât era aproape gata să o lase pe femeia pe care o iubea să plece. Doar pentru că se temea.

„Toate cuplurile de pe pământ știu că va veni un moment în care unul din ei va trebui să stea la mormântul celuilalt, dacă nu cumva printr-o minune se duc împreună."

„Dar nu știu când."

Acesta era iadul lui. Se temea că avea să vadă ce urma să se întâmple. Se temea de durerea pierderii inevitabile.

– Auzi, ce este planta aceasta verde care se cațără peste tot?

Kingsley arată spre iedera rebelă.

– Este un smochin cățărător.

– Nu văd nici un fruct în el. L-aș smulge chiar eu cu totul. Adică, e o risipă, nu-i așa? Dacă portocalii rodesc, el de ce nu o face?

Gura lui Griffin se arcui, schițând un zâmbet. El și Emmaline avuseseră o conversație aproape identică. Îi explicase că era nevoie de o specie anume de viespe pentru a poleniza smochinii din seră. Nu o adusese, dat fiind că nimeni nu voia o insectă înțepătoare în umbrarul parfumat.

Viața lui era exact precum planta cățărătoare, plină de meandre și cam fără rost. Fără riscul durerii, nu putea cunoaște nici o bucurie, nu putea crește deloc. Să iubești înseamnă să riști pierderea absolută. Nu aveai cum să o eviți.

Dar bucuria de acum avea să răscumpere durerea de mai târziu. În piept îi înmuguri o nouă hotărâre.

Griffin se întoarse și se îndreptă spre ușă.

– Unde mergi, Devon?

– Mă duc să îmi asum riscul de-a mă alege cu o înțepătură.

Capitolul 28

Emmaline deschise obloanele noului ei dormitor pentru a lăsa lumina după-amiezii să pătrundă înăuntru. Ea și Monty erau cazați în părți diferite ale conacului, nu într-un apartament cu camere alăturate, cum fuseseră în oraș. Nu se simțea în largul ei atât de departe de el.

Dacă se trezea cumva peste noapte și avea o criză de tuse? Lady Devonwood promisese să desemneze un valet care să doarmă în anticamera de lângă dormitorul tatălui ei, astfel că nu trebuia să-și facă griji în această privință. Însă nu asta era principala cauză a nefericirii ei.

Pe tot drumul spre Devonwood Park, îl surprinsese pe Teddy privind-o contemplativ, când credea că nu îl vedea, ca și când ar fi încercat să-i întrezărească sufletul. Nu-i păsa dacă își dădea seama că ea și Monty încercau să îl păcălească. Ceea ce o îngrijora cu adevărat era posibilitatea ca Theodore să știe că se îndrăgostise iremediabil de fratele lui.

Se aplecă pe pervaz. Dormitorul ei era la o înălțime destul de mare pentru a avea o priveliște frumoasă spre dealul care se ridica deasupra zidului de protecție. Iarba primăvăratică îl acoperea ca un șal catifelat. În aerul de la țară se simțeau mirosul plantelor care creșteau și izul focurilor aprinse în căsuțele celor care lucrau pământul în arendă, presărate pe moșie în toate direcțiile. Pământul din jurul clădirilor întinse se desfăta cu promisiunea verii calde ce avea să urmeze.

În inima ei, era februarie, lună rece și aspră. Îl iubea pe Griffin, dar era o dragoste îngrozitoare. O dragoste egoistă. O dragoste dureroasă. Dacă Theodore urma să afle vreodată, avea să se cutremure de durerea pe care i-ar putea-o pricinui.

Monty îi arătase cândva o hartă veche într-una dintre cărțile rare din librăria lui. Marginile continentelor erau distorsionate rău în unele locuri, neclare în altele. O inscripție obscură de lângă zonele îndoielnice avertiza: „Aici se află monștri". Ea era ceea ce îl aștepta pe Theodore dincolo de marginea cărții. Merita mai mult.

Emmaline înghiți cu greu. Avea să-i spună în seara aceea. După cină, urma să găsească o scuză pentru a sta de vorbă cu el între patru ochi și să îi spună adevărul. Nu trebuia să știe că îl iubea pe fratele lui. Nu găsea puterea să-i spună nici măcar lui Griffin, ținând cont că o evitase cu grijă zile întregi. Durerea acelui abandon era o rană proaspătă care refuza să se vindece, dar nu conta. Dragostea aceea îngrozitoare pentru el continua să crească în ea, umplând-o cu totul.

Teddy trebuia să știe că nu putea simți niciodată emoția aceea teribilă și minunată pentru el.

Nu se întoarse când auzi sunetul clanței în spatele ei. Probabil era servitoarea care o ajutase să despacheteze. O fi uitat ceva.

– Nu mai am nevoie de ajutor, spuse Emma.

– Atunci poate mă poți ajuta tu pe mine. Se răsuci auzind vocea lui Griffin, iar rana dureroasă începu să zvâcnească din nou. Vezi tu, spuse el punând o mână pe unul dintre stâlpii patului și sprijinindu-se de el, am descoperit ceva remarcabil și nu știu cum să îți spun.

În ochii lui scânteia un gând indescifrabil, ceva interzis și teribil. Decise să ridice o barieră formală între ei pentru a se împiedica să se arunce înspre el.

– Un pair al regatului este nesigur? Mi-e greu să cred asta, milord.

El traversă încăperea și se așeză în fața ei.

– Am pierdut ceva și sper să mă ajuți să-l găsesc.

Ceva în interiorul ei se ofili. Nu voia decât să îi găsească în lucru pierdut. Nu avea servitori? Se scutură în sinea ei cu seriozitate și îi răspunse cu un ton uimitor de plat:

– Desigur. Ce lipsește?

– Cred că știi, dat fiind că e la tine.

Aerul i se scurse din plămâni dintr-odată și trebui să își amintească să respire. Chiar dacă era o escroacă desăvârșită, nu era hoață. Se îndreptă.

– Dat fiind că habar nu am despre ce vorbești, ce te face să crezi că știu unde este?

– Pentru că ai ispitit-o, ai ademenit-o sau ai păcălit-o să mă părăsească, cumva. Vezi tu, e vorba despre inima mea, Emma.

Inspiră cu greu și își duse mâna la piept fără să vrea, pentru a o împiedica să sară de acolo.

El îi întinse mâna, iar ea duse spre el un braț tremurător. Griffin o trase aproape. Îi luă bărbia în palma și îi cuprinse buzele într-un sărut tandru, întrebător.

– Te iubesc, îi șopti el lângă tâmplă. Inima mea e la tine. Acum trebuie să știu dacă intenționezi să o păstrezi sau dacă o vei arunca.

Ea se retrase pentru a-l putea privi.

– O voi păstra.

Avea să fie iubita lui, amanta lui... orice voia să fie. Urma să îl accepte în orice fel îl putea avea și să-și facă mai târziu griji cu privire la consecințe. Îl prinse de revere, se ridică în vârful picioarelor și îl sărută cu disperarea născută din speranță plină

de frustrare. Gura lui se lipi de a ei, și îi simți perii din barba crescută peste zi zgâriindu-i bărbia. Pielea i se înfioră de plăcere.

Limbile lor se jucau de-a v-ați ascunselea. Gemu în gura ei. Fiorii coborâră mai jos, întărindu-i sfârcurile și făcând-o să-i simtă și în locul deja umed dintre picioare.

Toate obstacolele din calea împreunării lor îi fugiră din minte. Să i se ofere acestui bărbat era cel mai simplu lucru din lume. Voia să îl sărute zile întregi, să se cufunde în el ca un căutător de perle care iese la suprafață să tragă aer în piept doar atunci când nu mai poate. Să îl atingă, să se joace, să-i scoată haina și să îi desfacă nasturii cămășii cu degete înnebunite. Tânjea să-l vadă în toată splendoarea.

Probabil că și el dorea același lucru, căci îi desfăcea deja ultimul nasture care începea la gât și se termina la talie. Apoi se desprinse de ea și o ținu la distanță de un braț. După expresia chinuită de pe chipul lui, împreunarea lor nu avea să fie atât de simplă, se părea.

– Ce este? întrebă ea.

– Ultimul nasture, spuse el răgușit, a început să îmi transmită o viziune. Își trecu mâna prin păr. Pe toți dracii, nu vreau ca darul meu infernal să se interpună între noi.

– Atunci când mă atingi pe *mine* ai viziuni? întrebă ea, temându-se de răspunsul lui.

– Nu. Mesajele nu vin decât de la lucruri, nu de la oameni. Ochii se întunecară când o privi. Când te ating, mă simt... minunat, normal, ca și când nu aș fi fost niciodată blestemat în felul ăsta.

– Ei bine, atunci, spuse ea scoțându-și pantofii și bluza, dând la iveală corsetul și cămășuța. Se pare că va trebui să mă dezbrac singură.

„Femeia înger." Griffin nu avea încredere în propria lui voce pentru a vorbi. Când scoteau hainele unei doamne, bărbații aveau parte de o mulțime de plăceri și se simțea frustrat că el era privat de ele. Dar, când își desfăcu rochia din talie și se aplecă pentru a-și trage pliurile voluminoase peste cap, partea de sus a cămășuței se lăsă și îi întrezări spațiul delicios dintre sânii. Decise că se putea bucura privind-o în timp ce se dezbrăca aproape la fel de mult ca și când ar fi făcut-o el.

Crinolina arăta ciudat. Dar brațele ei zvelte erau grațioase, pielea netedă și suplă, în timp ce desfăcea copcile, ieșind din drăcia aceea. Își plecă privirea când își desfăcu corsetul și îl scoase. Pe sub pânza subțire a cămășuței i se văzură sfârcurile întunecate și tari.

– Știi, ai putea să te dezbraci și tu, spuse ea.

Griffin stabili un record de viteză pentru un gentilom care își scotea veșmintele fără ajutorul unui valet. Tocmai trăgea de ultimul ciorap când chicotul ei îl făcu să ridice privirea. În timp ce își luase ochii de la ea, își scosese pantalonașii, ciorapii și cămășuța. Venus despicând valurile nu o întrecea cu nimic pe Emma a lui, goală ca în ziua în care se născuse. Surprinzător, nu schiță nici un gest de a se feri de privirea lui, neascunzându-și nici sânii, nici triunghiul ispititor de cârlionții arămii de deasupra sexului, dar își acoperi gura cu mâna.

– Ce e atât de amuzant?

Se ridică, iar mădularul îl urmă. Înainte de experiențele sale cu Emmaline, trecuse ceva vreme de când avusese o femeie, dar cele cu care fusese îl asiguraseră toate că era remarcabil de bine dotat. În mod sigur nici una nu râsese vreodată de el.

– Doar că te-ai dezbrăcat atât de repede, spuse ea cu șiretenie. Sper că nu intenționezi să te grăbești și în alte privințe.

– Nu-ți face griji. Se îndreptă spre ea, și trupurile goale și înfierbântate li se atinseseră. Clopoțelul care anunța pregătirile pentru cină nu va suna decât peste vreo două ore. Intenționez să nu mă grăbesc.

O ridică și o duse spre patul care aștepta. Ea îi cuprinse umerii cu brațele și îl sărută pe gât cu buze umede. Când trecură pe lângă o oglindă lungă, Griffin se desfătă întrezărindu-i despicătura roz, fundul în formă de inimă și genunchii ridicați sus peste antebrațul lui. Când ajunseră la patul cu baldachin, se aplecă, dădu cuvertura deoparte și îl lăsă să o așeze pe așternuturile răcoroase.

Se trânti și el după ea și, deși promisese că avea să o ia încet, nu își putu stăpâni ploaia de sărutări cu care o acoperi. Gura îi ajunse în adâncitura ademenitoare a gâtului. Îi frământă sânii, sugându-i până când ea gemu. Își trecu limba peste coastele ei. Își îngropă fața între picioarele ei, frecându-și obrajii și bărbia

de cârlionții umezi, înainte de a o mângâia dezlănțuit cu limba. Se pierdu în văile ei catifelate și umede și în adâncurile întunecate. Se ridică deasupra și o acoperi, desfătându-se cu alunecarea pielii lui deasupra pielii ei, cu parfumul îmbătător al dorinței, cu respirația ei întretăiată.

– De ce te-ai oprit? scânci ea.

O sărută ca să-și simtă propriul gust pe limba lui, îmbibat de mosc și de sare. Era absolut delicioasă.

Apoi se rostogoli, trăgând-o cu el, astfel încât ajunse deasupra lui.

– Nu mă opresc. Facem doar cu rândul.

Stătea deasupra șoldurilor lui cuprinzându-i mădularul și făcându-l să strângă din dinți pentru a se împiedica să nu termine înainte de a începe cu adevărat.

– Așadar, ar trebui să-ți fac ce mi-ai făcut tu mie?

Sânii îi tresăltau la fiecare răsuflare, iar soarele după-amiezii târzii îi aducea un nimb arămiu în părul care îi cădea pe umeri.

El întinse mâna și strânse un sfârc. Ea respiră întretăiat.

– Ar trebui să faci ce îți place. Își împreună degetele după cap, lăsându-se cu totul în mâinile ei. Și nimic din ce nu dorești.

– Nu voi ști ce îmi place până nu voi încerca, nu-i așa? spuse ea, ridicând dintr-o sprânceană spre el. Bănuiesc că va trebui să încerc totul.

Capitolul 29

Nu aveai cum să dai greș când atingeai un bărbat gol, descoperi Emmaline. Ușor ca o boare sau ferm, cu palma deschisă sau cu unghiile, Griffin părea să se dea în vânt după tot ce făcea ea. Nu existau limite, nici un loc din trupul lui care să primească bucuros atingerea degetelor sau a gurii ei. Era ca și când nimeni nu ar mai fi făcut sex până atunci. Emma inventa totul, urcând și coborând de-a lungul trupului său, descoperind că se gâdila când ajungea la cea de-a treia coastă din dreapta, că sfârcurile lui cafenii

se întăreau când le lingea și că, dacă își clătina sânii pe deasupra gurii lui, îl scotea din minți.

Împreunarea lor anterioară nu o pregătise pentru minunea *cunoașterii* celuilalt. Se aștepta să se simtă stânjenită că era goală cu el în lumina stinsă a după-amiezii, dar nu avea nici urmă de rușine. Îi plăcea să îi simtă pielea lipită de a ei. Îi plăcea să își întindă picioarele deasupra trupului lui și să se frece de el. Îi plăcea cum mirosea, a bergamotă, a santal și a bărbat.

Era energie pură, dorință pură, curiozitate pură. Se lăsă în jos să-i cerceteze bărbăția.

– Ce contrast, murmură ea, mângâindu-i mădularul și jucându-se cu scrotul lui. Cea mai tare parte din tine e lângă cea mai moale.

– Nu sunt mereu moi, spuse el. Ca și când ar fi vrut să-i dovedească spusele, testiculele i se ridicară, întărindu-se.

– Magic, spuse ea. Eu nu am nici un loc care să se schimbe așa. Sau care să crească în felul acesta.

Se aplecă, sărutându-l timidă pe pielea netedă și fierbinte a penisului. Pe cap se formă o mică perlă de umezeală.

– Ba da, spuse el, strecurându-și mâna între picioarele ei și mângâind-o. Își mișcă buza de jos pentru a se împiedica să nu țipe de plăcere desăvârșită. Acolo. Pune mâna să simți umflătura. E o schimbare mai mică decât la mine, îți garantez, dar îmi place la nebunie. Îmi place că te schimbi acolo pentru mine.

Simți că se contractă pe dinăuntru, că pântecul i se umple de spirale complicate, care ar putea rivaliza cu nodul gordian. Locul acela, locul acela binecuvântat în care înceta să mai existe în trupul ei, nemaifiind altceva decât lumină, căldură și membre pulsatile, năvălea spre ea din nou.

Oare puteau să ajungă acolo în același timp? Cu greu, se îndepărtă de degetele lui iscusite. Apoi se aplecă pentru a se freca de el, iar mădularul lui tare i se strecură între sâni.

Se arcui și strânse așternutul în pumni.

„Așadar, imperturbabilul conte poate fi surprins. Acum să vedem dacă îl pot răvăși cu totul."

Se aplecă și îl luă în gură.

El îngheță.

Își plimbă limba în jurul capului și îl auzi gemând.

– Încerci să mă ucizi, femeie? spuse el printre dinții încleștați.

Ea se ridică.

– Nu îți place?

– S-ar putea să nu te mai las să te oprești vreodată. Se ridică și îi cuprinse obrajii. Îi tresălta pieptul. Autocontrolul meu atârnă de un fir de păr. Nu vreau să te sperii.

– În mod normal... eu... admir... autocontrolul, spuse ea, sărutându-l după fiecare cuvânt, pentru a le sublinia, dar aș considera că îmi faci un favor dacă te-ai descotorosi de el chiar acum.

– Cum spui.

Spre surprinderea ei, o rostogoli pe burtă, îi ridică fundul și o pătrunse dintr-o singură mișcare.

Emma rămase cu gura căscată, ca un pește pe malul râului.

Obrajii îi apăsau așternuturile. Griffin rămase nemișcat și simți viața pulsând în mădularul lui.

Era diferit să îl aibă în ea din unghiul acesta.

Mai adânc. Mai invaziv.

Asta era.

Fusese invadată. Cucerită. Învinsă.

Se retrase și o pătrunse din nou. Simți că se contractă, iar plăcerea intensă ca o lamă o făcu să se înfigă în el.

– Dacă te doare, spune-mi. Mă voi opri dacă îmi ceri, zise el, cu voce răgușită de dorință. Dar pentru nimic altceva.

Emma era năucă. O lacrimă i se scurse din ochi, dar nu o rănea. Era de bucurie. Avea să-i încredințeze acestui bărbat trupul, viața ei. Îl iubea. Avea să fie una cu el; lăsând lumea să dispară. Nu putea face nimic altceva.

– Nu te opri.

„Frecarea e un drog", decise ea câteva momente mai târziu. „Un drog intens, umed și ilicit."

Ea și Griffin se izbeau unul de celălalt cu o forță teribilă. Se apropie de locul acela special din nou. Peste alte câteva momente, trupul ei avea să palpite frenetic. Mintea avea să-i alunece într-o stare în care urma a se pierde cu totul, ceea ce va însemna că fusese găsită.

Era gata să ajungă acolo. Aproape ajunsese. Încă puțin și... Griffin se retrase subit din ea.

Scoase un mic sunet de dezamăgire și se rostogoliră, amestecându-și haotic brațele și picioarele. Ajunse deasupra ei într-o clipă, dar mișcându-se încet de data aceasta.

– Nu până nu spun eu, Emma, șopti el. Și vom ajunge împreună.

– Oh, da. Își înfășură brațele și picioarele în jurul lui și se strădui din răsputeri să nu ajungă în locul acela fără el. Fiecare penetrare prelungită o făcea să se apropie de culme. Să se abțină era o sarcină imposibilă. Griffin... eu... nu mai pot...

– Acum, iubito.

Atinseră climaxul împreună, într-un ritm alternant, ea contractându-se în jurul lui, el pulsând în interiorul ei, rămânând nemișcat, împingând cât de departe putea.

Când terminară, se relaxă deasupra ei, atent să nu o strivească sub greutatea lui, sprijinindu-se în antebrațe. O sărută tandru, apoi își așeză capul alături de al ei pe aceeași pernă. Când Emma își aminti să respire din nou și pieptul începu să i se miște regulat, își dădu seama că ceea ce primise era nici mai mult, nici mai puțin decât o binecuvântare.

Merita pedeapsa cu închisoarea pentru fărdelegile ei. Merita să fie respinsă de societate pentru felul în care îl dusese de nas pe Theodore. În schimb, găsise dragostea.

Întoarse capul și îl sărută.

– Griffin Nash, șopti ea, te voi iubi până mor.

– Ai grijă. Va dura mult, spuse el zâmbind alene.

Îi mângâie părul.

– Știi asta sigur? Ai avut o viziune?

– Nu, doar sper. Sunt anumite lucruri pe care nu vrea să le știe nimeni despre viitor, spuse el, ridicându-se și cercetându-i chipul. În orice caz, viziunile mele se îndeplinesc într-un timp limitat. Douăsprezece ore cel mult.

Știa că nu îi plăcea partea aceea din el, dar îl iubea cu totul. Era hotărâtă să iubească și asta.

– Ai început să ai o viziune și mai devreme, când mi-ai atins nasturele. Vrei să-mi spui despre ce era?

– I-am dat drumul blestemăției în clipa în care a început să-mi transmită mesajul. Ieși din ea și se rostogoli într-o parte, cuprinzându-i posesiv pântecul cu mâna. Am văzut o frântură, nimic altceva.

Ce Dumnezeu putea să-i spună un nasture?

– Ce ai văzut?

– Dacă trebuie să știi, m-am văzut pe mine cu Theodore. Eram într-o poieniță înconjurată de copaci. Ceața dimineții plutea în vălătuci la înălțimea genunchilor noștri.

– Ce crezi că înseamnă?

– Nu știu. Încercam să te dezbrac în același timp și nu voiam să mă gândesc la fratele meu, cu atât mai puțin să am o viziune despre el. Se întoarse pe spate și privi spre tavan. Dar trebuie să ne gândim la el acum.

– Înainte să vii la mine în seara asta, m-am decis deja să îi spun lui Theodore că îi refuz cererea, zise ea suspinând. Își dorea să fi putut savura dulceața pasiunii lor un pic mai mult, înainte ca realitatea să năvălească iar asupra lor. Voi fi cât de blândă pot. Am început prin a fi prieteni. Voi încerca să mă asigur că încheiem la fel. Și, desigur, nu îi voi spune despre noi.

– Va trebui să afle, mai devreme sau mai târziu. O trase lângă el și îi ridică bărbia, astfel încât să îl privească. Nu intenționez să te pierd acum. Inima ei se încălzi auzindu-l. Va trebui să fim discreți o vreme, pentru a-i lăsa timp lui Theodore să se vindece.

– Eu și Monty nu avem prea mulți bani. Poate – ezită să îl roage, dar nu avea de ales – ai putea să ne instalezi într-o căsuță liniștită din apropiere.

– Ca să îți pot face curte cum trebuie, fără a-l leza pe Theodore. Încuviință din cap. Da, e bine așa.

– Mă vei curta?

Colțul gurii lui se arcui într-un zâmbet.

– Te iubesc, Emma. Ce credeai că se va întâmpla?

– Nu credeai că sunt o partidă potrivită pentru Teddy. Îți amintești? Cred că vorbele tale exacte au fost „Fratele unui conte și fiica unui cărturar sunt nepotriviți prin definiție".

– Dumnezeule, uneori pot fi un ticălos pompos.

– Da, poți, dar te iubesc oricum, spuse ea, jucându-se cu părul negru care i se cârlionța în jurul sfârcului cafeniu. Mai ales că, în acest caz, ai probabil dreptate. Aristocrația nu va accepta o căsătorie care acoperă o prăpastie atât de mare. Dată fiind diferența de clasă dintre noi, am presupus că voi deveni amanta ta.

El îi acoperi mâna cu a lui.

– Ai presupus greșit. Intenționez să te fac contesa mea, și nu dau doi bani pe ceea ce crede aristocrația.

Cuvintele lui o lăsară fără suflare. Să fie a lui în fața lumii. Bineînțeles, aveau să apară nesfârșite clevetiri, dar în cele din urmă aveau să fie acceptați. Monty îi spusese cândva că lorzilor li se trecea cu vederea orice, mai puțin crimele multiple. Gândul de-a se căsători cu Griffin o făcu să se simtă oarecum precum Cenușăreasa.

Și sigur un conte își putea permite să-și trimită socrul la un sanatoriu, fie că era în Alpi, în Anzi sau în Timbuktu!

– S-ar putea să regreți asta, spuse ea.

– O femeie înțeleaptă mi-a spus cândva că regretul e o pierdere de timp. O rostogoli și o acoperi, iar mădularul lui tare i se lipi de pântec din nou. Mai ales când sunt moduri mult mai bune de a-l irosi.

Kingsley rătăcea prin labirintul aripii în stil Tudor, căutând nenorocita de bibliotecă. Mai fusese de multe ori până atunci la Devonwood Park, dar secțiunea aceea îl năucea mereu. Felul în care camerele dădeau una într-alta fără a fi despărțite de coridoare, cum se cădea, nu avea nici o logică în mintea lui. Al naibii să fie dacă nu ar fi abandonat căutarea, retrăgându-se în camera lui până când suna clopoțelul, dar ardea de nerăbdare să o vadă, în sfârșit, pe Tetisheri cu ochii lui.

Dacă Theodore și profesorul acela erau în bibliotecă, fără îndoială că statuia nu era departe.

Își strânse pumnii frustrat. Cum de descoperise Devon secretul statuii? Persoana de contact a lui Kingsley din Egipt îl asigurase că era atât iscusit alcătuită, încât nimeni în afară de inițiați nu avea să ghicească faptul că ascundea un spațiu vid secret, care conținea boabele mistice. Însă acum, nepotul acela al lui Baxter,

care era student la universitate, putea să descopere adevărata natură a substanței.

Atunci șansele lui de a o sustrage de la Devon aveau să fie mult mai mici. Cine nu ar profita de avantajele pe care le ofereau boabele străvechi?

Nu, își spuse Kingsley, încercând să-și controleze respirația exasperată și să-și facă inima să nu-i mai bubuie în urechi. Un savant miop oarecare nu avea să descopere niciodată combinația potrivită de ingrediente necesare pentru a produce poțiunea dătătoare de puteri. Statuia și conținutul acesteia îi erau menite lui, și intenționa ca lucrurile să rămână astfel.

Dar, cu cât subtiliza statuia mai repede de la Devonwood Park, cu atât mai bine.

Când se apropie de un colț rotunjit pe lângă care era sigur că mai trecuse înainte, auzi șoapte în încăperea alăturată. Se opri și se aplecă, pentru a auzi mai bine șușotelile.

– Contele? Nu, nu cred așa ceva. E un gentilom pe cinste, se auzi o șoaptă furioasă. Să nu mai spui vreodată că a făcut așa ceva, Marta.

Kingsley își ținu răsuflarea. Bârfele servitorilor erau cele mai suculente din câte puteai auzi și erau comunicate aproape instantaneu.

– Dumnezeu mi-e martor, Harriet, l-am văzut strecurându-se în dormitorul doamnei cu ochii mei, la nici un sfert de ceas după ce au sosit toate fețele alese în după-amiaza asta, spuse o altă femeie, probabil Marta. Ba, mai mult, încă nu a ieșit.

Cea care o asculta scoase o fluierătură scăzută.

– Să fiu a naibii! Și mai e și în amiaza mare.

– Exact așa m-am gândit și eu. Nu-i rău destul că doamna e menită pentru conașul Theodore, spuse Marta. Dar să dea înainte așa, la lumina zilei, în fața lui Dumnezeu și a tuturor... mai mare rușinea, zău așa.

– Domnișoara Farnsworth asta trebe să fie o stricată de-alea, dacă mă întrebi pe mine. Să-l ispitească pe Excelența Sa, până nu mai poate omul îndura, cum ar veni. Nu crezi că așa au mers lucrurile?

– Ba da, chiar așa, zise Marta. Ascultă-mă pe mine, ne așteaptă două săptămâni de distracție, asta-i clar. Dar bagă de seamă: dacă domnul Baxter ne prinde pe vreuna ducând vorba despre familie în afara casei, ne dă pe ușă afară cât ai zice pește.

– Știu. Știu. Nu ți-am spus întruna că bârfele nu aduc nimic bun? Rugăciuni la diavol, așa zicea mama, săraca. Șopotelile se întorc și te mușcă de cur, spuse Harriet cu hotărâre. Dar totuși... în amiaza mare, și tot nu-s gata. Oliver al meu poate sufla în lumânare, sare în pat, mă împunge o dată și sforăie înainte să se ducă lumina. Vocile servitoarelor se îndepărtară odată cu pașii lor apăsați. Ce crezi că fac de ține-atâta?

– Poate că o fac ca iepurii.

Cele două izbucniră în râs. Kingsley auzi o ușă închizându-se în depărtare, iar sunetul dispăru complet. Avea nevoie de o diversiune pentru a atrage atenția tuturor, în timp ce el dispărea cu statuia. Un mic scandal domestic era exact ce trebuia. Putea să îi spună lui Theodore că una din servitoare – Marta, credea el – îl căuta să îi spună că domnișoara Farnsworth dorea să îl vadă imediat în dormitorul ei. Asta ar trebui să pună paie pe foc îndeajuns de elegant.

Kingsley se întoarse și o apucă înapoi prin camerele labirintice, pe același drum pe care venise.

Numai de-ar putea găsi nenorocita de bibliotecă.

Capitolul 30

Theodore dădu fuga pe scări, urcând câte două deodată. Emmaline dorea să îl vadă și nu avea de gând să o facă să aștepte.

O neglijase destul de rău în ultima vreme, căci petrecea foarte mult timp cu dr. Farnsworth, traducând hieroglifele de pe statuie. Aproape că terminaseră a treia latură a bazei statuii. Dacă munceau din greu, ar fi trebuit să ajungă la un consens cu privire la ce rămăsese înainte de sosirea oaspeților la Devonwood Park.

Descifrarea liniilor șerpuite și a formelor de animale stilizate și redarea lor într-un text coerent era o treabă fascinantă, artă și știință laolaltă. Îl făcuseră să piardă șirul celorlalte aspecte ale vieții lui pentru o vreme. Sigur Emmaline putea înțelege asta.

Păruse destul de distantă în drum spre Devonwood Park, dar, după ce aveau să petreacă puțin timp împreună, ar trebui să fie totul bine. Iar acum, că îl chemase în cameră, poate că invitația necuviincioasă semnala că era gata să acorde un răspuns pozitiv cererii lui.

Dacă așa stăteau lucrurile, era sigur că nu erau primul cuplu care „anticipa" puțintel noaptea nunții. „Nu o voi mai neglija", se gândi el vinovat.

În timp ce mergea alert pe coridorul de la catul al treilea din aripa mai nouă, recunoscu că trebuia să se simtă vinovat și pentru alte lucruri.

De pildă, cum ar fi să se trezească înghesuit într-o debara cu Lady Cressida, în timpul ce s-ar juca de-a sardinele. Alungă nedemnul gând. Era neloial, nu doar față de Emmaline, ci și față de tatăl ei. Dr. Farnsworth îi deschisese ochii spre o nouă sferă intelectuală, pe care nu se așteptase niciodată să o înțeleagă, cu atât mai puțin în care să exceleze. Faptul că înțelegea din ce în ce mai rapid hieroglifele era dovada abilităților mentorului său. Profesorul merita mai mult din partea cuiva care spera să îi fie ginere.

Poate că avea a se preface că îl durea capul când avea să audă iar de jocul de-a sardinele, pentru a evita posibilitatea unei necuviințe. Totuși, gândul de a se înghesui cu Cressie într-un spațiu strâmt îl cam ademenea. Oricare ar fi fost parfumul pe care îl folosea ea, nu părea să-și poată scoate din minte mirosul acela dulce de violete.

Și o parte din el nu era sigură că voia.

Se mustră usturător în timp ce străbătu întregul coridor până la ușa Emmei, în care bătu.

Auzi patul scârțâind și apoi foșnet de așternuturi. Probabil se întinsese.

– Auzi, Emmaline, ești bolnavă?

– Theodore? Părea surprinsă. Nu, sunt bine. Ce vrei?

Se auziră alte foșnete de partea cealaltă a ușii. Ted decise că cea mai bună cale de a alunga gândurile la Cressida, într-un dulap de pânzeturi, era să arunce o privire la Emmaline *en dishabille*.

– Te vreau pe tine, prostuțo, spuse el râzând. Ar trebui să știi asta deja.

Nemaiașteptând ca ea să deschidă ușa, învârti mânerul și intră. Făcu ochii mari la priveliștea care îl întâmpină.

Emmaline înghețase lângă patul răvășit. Nu purta doar un neglijeu. Era goală. O, înhățase un cearșaf cu care se învelise, dar era neîndoielnic goală pe sub el.

Iar patul ei nu era gol. Fratele lui se afla în el. Neobosindu-se să-și ascundă goliciunea, Lord Devonwood își dădu picioarele lungi peste marginea patului și se ridică.

– Theodore, te rog. Nu am vrut să..., începu ea, dar tăcu când îi văzu privirea.

O furie rece năvăli asupra lui. Voia să urle, să strige, să bată pe cineva, de preferat pe Devon, să îl bată măr, dar parcă era țintuit locului.

– Ei bine, frate, nu ai nimic de spus?

– Nimic din ce aș spune nu va schimba ce s-a întâmplat, răspunse Devon, pe un ton calm și egal, ca și când nu ar fi fost prins cu iubita fratelui lui. Nu este vina lui Emmaline.

„Pe dracu, nu e. Prea bine. Dacă așa vrei."

– Atunci trebuie să fie a ta, spuse Ted, printre dinții încleștați. Se îndreptă. Vreau să primesc satisfacție.

– Nu vrei să faci asta, Ted, răspunse Devon pe un ton scăzut.

– Ba da, pe Dumnezeu. Mâine în zori. În poiana de la nordul morii. Adu pistoalele lui tata.

Acum înțelegea de ce în prima crimă din lume de care se pomenea erau implicați frați. Spre deosebire de Cain, el se abținu să cedeze imboldului de a-l lovi pe Devon în cap cu cel mai apropiat obiect dur, forțându-se să se mulțumească cu singura opțiune rezervată gentilomilor.

– Nu gândești limpede, spuse fratele său cu calmul acela înnebunitor al său. Imaginează-ți ce le-ar face asta mamei și Louisei.

– Evident, nici tu nu te-ai gândit prea mult în această după-amiază. Putea conta pe Devon să-i spună ce să facă. Era întotdeauna stăpânul conacului. Iar acum se aștepta să reinstituie

droit du seigneur, practica prin care gentilomul care deținea titlul deflora mireasa vasalului său, fără ca supusul său loial să se plângă. Ted se săturase să fie loial. Încerci să te ascunzi după mama și sora noastră, nu? Ticălos nenorocit! Se întoarse pe călcâie și aruncă ultimele cuvinte peste umăr. Dacă vrei să îți schimbi testamentul în vreun fel, îți sugerez să o faci astăzi.

După ce ușa se trânti cu putere, Griffin se așeză din nou pe marginea patului cuprinzându-și capul în mâini.

– O, Dumnezeule, nu ar fi trebuit să mă opresc. Ar fi trebuit să continui.

Emmaline habar n-avea ce voia să spună. Ocoli patul și se așeză lângă el, aproape, dar fără a-l atinge. Se abținu să-l cuprindă în brațe, în încercarea de a-l consola. Nu era sigură că nu avea să o îndepărteze și nu putea suporta asta.

– Îmi pare atât de rău, Griffin. Nu am visat vreodată că vom fi găsiți astfel.

– Nu este vina ta. Ea mea, spuse el istovit. Ar fi trebuit să știu. Am anticipat asta, dar am ignorat avertismentul, la naiba. Ar fi trebuit să continui pentru a vedea cum se termina.

– Despre ce vorbești?

– Despre viziunea aceea pe care am evitat-o cu atâta grijă când nasturele tău a început să mi-o transmită. Preț de o clipită, m-am văzut pe mine și pe Ted în poiență. M-am gândit că poate am ieșit devreme să vânăm gâște sălbatice, dar ar fi trebuit să-mi dau seama că era ceva mai mult.

– Toată treaba aceasta cu pistoale și celelalte... Cu siguranță Teddy nu a vorbit serios legat de duel.

– Sunt sigur că da. Griffin își întări cuvintele cu o scurtă încuviințare din cap. Odată ce îi intră ceva în cap, nu îl mai poți întoarce din drum.

– Dar tu nu îi vei da curs, nu? întrebă ea speriată.

– Pe naiba nu. Se ridică și îi aduse halatul de pe scaunul pe care-l lăsase. Clipi de câteva ori, apoi se scutură ușor și i-l înmână grăbit. Începu să se îmbrace repede fără a mai privi spre ea. În afară de faptul că un gentilom nu poate refuza o provocare în mod onorabil, acest duel a fost fixat din momentul în care noi doi am ajuns în așternuturi. Poate chiar înainte de asta.

Ea păși după el.

– Nu, refuz să cred. Ai de ales. Nu trebuie să faci asta

– Nu vreau să o fac, crede-mă, spuse Griffin, vârându-și cămașa în pantaloni. Dar toate experiențele mele îmi spun că, orice aș face, nu o să pot evita.

Emma îl cuprinse în brațe și-l strânse, asumându-și riscul de a fi respinsă.

– Nu te poți lupta cu Ted din cauza mea în felul acesta. Nu admit așa ceva.

În mod surprinzător, abdomenul lui tresări, căci râse mohorât și îi strecură un deget sub bărbie pentru a-i ridica fața spre a lui.

– Draga mea, nu ne luptăm din pricina ta. Deși cred că urăște gândul că te-a pierdut, nu acesta este motivul pentru care m-a provocat. Ceea ce am făcut astăzi a jignit onoarea fratelui meu. Are tot dreptul de a și-o revendica.

Se aplecă și îi acoperi gura cu al lui, dar sărutul semăna prea tare cu un rămas-bun pentru a-i face cea mai mică plăcere.

– Te rog nu face asta, îl imploră ea.

– Suntem cine suntem, Emma. Sunt un om care are obligații, și întotdeauna mi le îndeplinesc. Ai putea la fel de bine să îmi ceri să nu mai respir.

Ea se desprinse din brațele ei și făcu un pas înapoi. Frica amenința să o sufoce, dar reuși să șoptească:

– Rămâi cu mine, Griffin.

El zâmbi trist.

– Nu pot. Ted mi-a dat un sfat bun. Trebuie să trimit după avocat. Vreau să introduc niște clauze pentru tine și tatăl tău. Se întoarse și se îndreptă spre ușă. Apoi trebuie să curăț o pereche de pistoale.

Emmaline își petrecu următoarea jumătate de oră foindu-se în pat, revoltându-se în tăcere împotriva devotamentului lui Griffin față de onoare și de soartă și îmbibând pernele de lacrimi. Când sună clopoțelul, anunțând că cina avea să fie servită într-o oră, se ridică, decise că se disprețuiește pentru că plânsese atâta și se hotărî în schimb să acționeze.

Dar nu sună după o slujnică să o ajute să se îmbrace pentru cină. În nici un caz nu putea să se alăture celorlalți la masa de seară. I se întorcea stomacul când se gândea la mâncare. Nu credea

că avea să-i mai fie foame vreodată. În schimb, își puse cămașa de noapte și un șal. Se așeza la scrinul în stil Ludovic al XIV-lea din colț și luă o peniță și o foaie crem de hârtie. Probabil că Theodore nu ar asculta-o dacă ar încerca să îl convingă în persoană, dar poate că avea să citească totuși o scrisoare.

Să dea explicații cu privire la necuviința pe care o făcuse, cu speranța de a-i înmuia inima lui Teddy, era mai dificil decât să așteptase. Foile de hârtie boțite umpleau podeaua din jurul ei. Ajunsese la cea de-a șasea ciornă când cineva bătu la ușa.

– Intră, spuse ea, sprijinindu-și obrazul în palmă.

Monty dădu năvală în încăpere, cu energia incandescentă a unei furtuni de vară.

– Emma, draga mea, n-o să ghicești niciodată... Ce e, ce e asta? Se opri brusc. Nu te-ai îmbrăcat pentru cină.

Trebuia să îi spună în cele din urmă, dar părea a se simți mult mai bine decât în ultima vreme, și Emma ura să facă ceva care să-i strice dispoziția.

– Nu mă simt prea bine ca să mănânc.

Cel puțin era adevărat.

– Te vei simți mai bine după ce îmi vei auzi vestea, garantez.

Își mângâie mustața ca un motan care se linge pe bot după ce a dat iama în smântână. Părea atât de încântat de sine, încât ea nu putu să nu se întrebe ce vești avea.

Monty trase un scaun lângă al ei și se plesni cu mâna peste coapsă.

Avem un nou investitor pentru expediție, draga mea.

– Poftim? Căutarea mormântului lui Tetisheri fusese întotdeauna un demers fictiv, dar licărul din privirea lui Monty îi spunea că el credea măcar pe jumătate că era real. Nu va fi nici o expediție, și o știi.

– Știu, știu. Uneori, e ușor să te lași prins de propria poveste, nu-i așa? Hieroglifele sunt atât de fascinante. Vreau să spun, imaginează-ți dacă ar fi adevărat...

– Monty, doar știi.

– Ei bine, da. Dar nu e o veste nemaipomenită, draga mea? Te-ai frământat că va trebui să îi ducem de nas pe membrii familiei lui Ted, dar încerc să-ți spun că nu mai trebuie să o facem.

Lord Kingsley tocmai mi-a oferit o sumă regească pentru statuie. Monty râse. De parcă m-aș despărți de ea pentru o singură plată!

– Ce ai făcut atunci?

– Bineînțeles, am spus c-o fi și-o păți, dar i-am dat de înțeles că o poate avea după ce vom localiza restul comorii funerare a lui Tetisheri. După ce crește suma pe care e dispus să o pună jos, nu trebuie decât să ne facă un credit irevocabil la care să avem acces. Este o solicitare rezonabilă de la cineva care se așteaptă să aibă un profit mult mai mare. După ce încheiem afacerea, vom avea un venit asigurat ani de zile!

Monty turui entuziasmat despre progresele pe care trebuia să le născocească, desigur. Era posibil să fie nevoit să se întoarcă în Egipt, pentru a da impresia că epistolele veneau din locul potrivit, dar nu aveau de ce să rămână acolo.

– Pot încropi vreo douăsprezece rapoarte pe care să le las la un om de litere din Cairo, care le va trimite la anumite intervale. Apoi ne putem plimba oriunde în lume dorim!

– Sună prea bine ca să fie adevărat, spuse Emmaline cu o grimasă de scepticism. Lord Kingsley părea a fi un om chibzuit, dar anii petrecuți cu Monty dovediseră că nu aveai cum să îți dai seama cine putea fi în secret îndeajuns de lacom pentru a deveni ținta perfectă. Chiar a fost de acord cu acest plan?

– Nu în atâtea cuvinte, nu, spuse Monty. Dar nada a fost aruncată, adânc și sigur. Acum nu trebuie decât să îl ademenesc. Nu mai fi atât de mohorâtă, copilă. O privi cu ochi mijiți. Ce s-a întâmplat? întrebă el. O, știu. Te gândești că, dacă vom călători tot timpul, nu poți accepta propunerea lui Teddy. Înțeleg asta. Este un tânăr cumsecade, și probabil te-ai săturat să umbli de colo-colo fără a avea nimic în afară de compania unui bătrân.

– Nu, nu e asta...

– Știu că nu crezi că e posibil, Emma, dar îmi amintesc cum e să fii tânăr. Mustața i se întinse pe fața ofilită, sub zâmbetul larg. Nu te mai frământă atâta. După ce te vei căsători cu Teddy, îl vom lua cu noi. Emmaline deschise gura o dată sau de două ori, dar era incapabilă să scoată vreun sunet. Bineînțeles, va trebui să îi ascundem adevărul o vreme, dar va prinde gustul după un timp. Mai ales după ce veți începe să așteptați copii și va avea mai multe

de pierdut. Ted este un băiat surprinzător de iute de minte. Probabil va înțelege repede cum stă treaba cu jocurile de încredere. Privirea lui Monty deveni ciudat de melancolică. Sper să trăiesc îndeajuns pentru a-ți vedea copiii, Emma.

O singură lacrimă îi tremură pe pleoape, apoi îi alunecă pe obraz.

– Monty, mă îndoiesc foarte tare că se va întâmpla așa și trebuie să-ți spun de ce, acum.

Nu pentru că se temea că boala lui avea să i-l ia prea curând, ci pentru că a doua zi pe vremea aceea, singurul bărbat ai cărui copii dorea să-i poarte ar putea fi mort.

Din pricina lui Theodore. Iar dacă Griffin supraviețuia și Ted era doborât, știa că avea să fie împovărat de o vinovăție atât de mare, încât nu urma să mai rămână loc în inima lui pentru nimic altceva. S-ar putea să o nege, dar nu ar ierta-o niciodată.

Ea nu s-ar ierta niciodată.

Capitolul 31

Calul lui Theodore înainta pe pământul cu denivelări, la primele ore al dimineții. Dat fiind că bidiviul părea să știe ce avea de făcut în timp ce înaintau prin pădure, Teddy era liber să își lase gândurile întunecate să rătăcească. În spatele lui, pe un cal foarte blând, dr. Farnsworth se ținea de oblâncul șeii, scoțând mici mormăituri dezaprobatoare de fiecare dată când animalul o lua la trap pentru scurt timp, pentru a ține pasul cu al lui Ted. Chiar dacă era un călăreț nepriceput, profesorul acceptase să fie secundul lui Theodore. Dat fiind că ar fi durat prea mult să trimită după unul dintre prietenii săi la Londra, Ted nu își putea permite să strâmbe din nas.

La urma urmelor, nu profesorul era cel care îl trădase. Ci Emmaline. Și fratele său.

Prima izbucnire de mânie se consumase, arzând acum mărunțaiele la foc mic, dar gândul că fusese tras pe sfoară continua să îi ardă mărunțaiele. „Teddy cel naiv, atât de ușor de prostit."

Cum trebuie să mai fi râs Devon și Emmaline sub așternuturi.

Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Nu îi prinsese singuri în grădină încă din prima zi? Ca un ogar în călduri, fratele său îi dăduse târcoale logodnicei sale încă de la început.

Fierea îi urcă în gât, dar o înghiți. Cel puțin Emma nu spusese niciodată că îl iubea. Poate că nu intenționase nicicând să îl ducă de nas. Poate că ezitarea ei de a-i accepta cererea în căsătorie chiar și după ce sosiseră în Anglia nu era din pricină că nu era sigură de sentimentele ei pentru el. Poate că era din cauză că se îndrăgostise de fratele lui încă din prima dimineață petrecută la reședința Devonwood.

Scrisoarea pe care i-o strecurase pe sub ușă cu o seară în urmă fusese atât de tulburătoare, atât de disperată, încât nu putea să nu fie măcar puțin mișcat de nefericirea ei. Lângă semnătură se afla o pată care ar fi putut fi pricinuită de o lacrimă. Faptul că plânsese pentru durerea lui îl făcu să fie oarecum dispus să îi ierte slăbiciunea. Deși nu ar fi crezut că Emmaline a lui cea fermă avea să cedeze, era în natura femeii să se lase cucerită cu ușurință.

Însă Devon nu avea nici o scuză.

Fratele său cu voință de fier îl trădase cu bună-știință.

Emma cerea iertare pentru Devon, nu pentru ea, dar Ted nu era într-o dispoziție iertătoare.

– Știi, băiete, nu cunosc toate nuanțele duelurilor, spuse bătrânul în urma lui, dar bănuiesc că mai este timp să renunți.

– Nu fără a fi acuzat de lașitate.

– Dar dacă fratele tău își cere iertare?

– Nu o va face.

Devon nu își cerea iertare niciodată pentru nimic. Făcea tot ce-i trecea prin cap, iar restul lumii putea să se ducă naibii.

– Am auzit că trage al naibii de bine, mormăi profesorul.

– Ai prefera să fii secundul *lui*? spuse Ted cu încăpățânare, iar bătrânul negă cu un mormăit.

Pe lângă furia mocnită al lui Theodore, prindea viață și un tăciune de teamă. Devon nu dădea greș cu nici o armă de foc. Fratele său vâna arareori, deoarece susținea că nu îi făcea plăcere. Pistoalele de duel erau făcute în așa fel încât să împiedice acuratețea celui care trăgea, lăsând astfel loc voinței divine pentru a stabili rezultatul într-o întrecere de onoare. Chiar și așa, cu câțiva ani în urmă, Ted îl văzuse pe Devon doborând o veveriță la capătul îndepărtat al poienii, cu un singur glonț. Dacă fratele său voia să îl ucidă în dimineața aceea frumoasă, avea să fie mort înainte de micul dejun.

– Înveselește-te, Devon.

Cu o seară în urmă, Northrop sosise la timp pentru cină. După ce nu găsise la masă pe nimeni în afară de Lady Devonwood, Louisa și prietena ei, Lady Cressida, se desfătase nestânjenit cu compania feminină aflată la îndemână, apoi plecase să îl caute pe Griffin. Împărțiră câteva sticle de vin de Porto mai mult decât acceptabile, iar Griffin îi spusese întreaga poveste scandaloasă. Până după miezul nopții, cercetaseră toate posibilele scenarii pentru dezastrul iminent, dar în cele din urmă deciseseră că nu se putea face nimic, în afară de a lăsa lucrurile să se desfășoare de la sine.

– S-ar putea ca Theodore să nu vină.

– Ba da, va veni, spuse Devon sigur pe el. Începea să se gândească din nou la sine doar prin prisma titlului. Timpul în care fusese pur și simplu Griffin se dusese.

– De unde poți ști?

– Pentru că, dacă aș fi în locul lui, nimic nu m-ar opri, răspunse Devon.

– Trebuie să știe că tragi mai bine decât el.

– Uneori nu contează.

Devon își dori să mai fi ținut în mână nasturele lui Emmaline încă puțin, astfel încât viziunea să fie dusă până la capăt. Poate că atunci ar fi știut dacă ceea ce intenționa să facă era ceea ce trebuia. În ultima vreme făcuse atât de puțin din ce trebuia, încât era greu să fie sigur.

Dar mai întrerupsese încă o viziune după aceea, care continua să îl bântuie, deși nu înțelegea de ce. Când îi dăduse halatul

Emmei, o văzuse în contururile intense ale unei viziuni, așezată la o masă, sorbind dintr-o ceașcă de ceai ornamentată. Nu era o viziune zguduitoare, dar imaginea nu-i dădea pace.

– Unde naiba e Kingsley? întrebă Northrop.

Prietenul lor știa de duel. Toți bărbații de la Devonwood Park știau, chiar și servitorii. Printr-o înțelegere tacită, nimeni nu le spusese femeilor prezente în casă, iar Emmaline rămăsese în camera ei, ca să nu o supere pe Lady Devonwood cu această poveste.

Devon se gândise să îl roage pe Kingsley să îi fie secund, dar, după spusele lui Baxter, nu apăruse la cină cu o seară în urmă. Înainte de sosirea lui Northrop, Devon se resemnase să recurgă la majordomul său pentru poziția de secund. Acum, loialul servitor slujea drept arbitru imparțial, încărcând cu mare grijă pistoalele, astfel încât ambele să fie absolut identice. Baxter aranjase totodată ca dr. Walsh, medicul din Shiring-on-the-Green, să fie prezent în caz că duelul se solda cu vreo rană care să necesite îngrijire.

Faptul că dr. Walsh era totodată cioclul cătunului nu îi scăpă lui Devon.

– Probabil că Kingsley e încă în pat, spuse Northrop. E tot mai ciudat zilele astea.

– Mai ciudat decât cineva care e pe cale să se dueleze cu fratele său?

Northrop ridică din umeri.

– Nu am întrebat aseară pentru că erai prea supărat, dar cum naiba ai lăsat să se întâmple așa ceva?

– E foarte simplu. M-am îndrăgostit de acea lady. M-a orbit. Devon își scoase haina și i-o dădu lui Northrop. Niciodată nu mai îngăduise ca inima să îi conducă mintea în felul acesta. Nu voi mai permite să se întâmple așa ceva.

– Ar trebui, spuse Northrop. Chiar cred că așa trebuie să fie dragostea.

– Nu, nu e așa. Dragostea nu trebuia să dezbine o familie și să distrugă vieți. Nu ar fi trebuit să...

– Nu spui tu mereu că viitorul e prestabilit? Dacă e așa, nu e loc de „nu ar fi trebuit să".

Devon încuviință din cap morocănos, aprobând logica prietenului său, dar ceva din el continua să strige că ar trebui să poată

schimba ce avea să urmeze. Toate experiențele lui susțineau soarta predeterminată. Instinctul îi spunea că liberul-arbitru ar trebui să aibă sorți de izbândă.

– Faptele sunt fapte, spuse Northrop. Nu te mai gândi.

Ted și dr. Farnsworth se iviră din pădure și pătrunseră în poiană. Northrop îl bătu pe Devon pe umăr.

– În plus, ai destule lucruri pentru care să îți faci griji *acum*, fără a-ți mai bate capul cu trecutul. Prietenul său scuturã din cap înspre călăreții care se apropiau. Și poate că e un moment bun pentru a găsi un motiv să te frământi cu privire la viitor.

Devon ridică întrebător din sprâncene.

– Aș vrea permisiunea ta pentru a-i face curte surorii tale.

– Louisei?

– Nu mai ai vreo altă soră ascunsă în pod, nu-i așa? întrebă Northrop agale. Bineînțeles că Louisei.

– Îmi ceri permisiunea? Devon își miji ochii spre prietenul său. E o rugăminte straniu de onorabilă, venind de la tine.

– Da, nu-i așa? De obicei, aș seduce-o și cu asta, basta. Mărturisesc că sunt și eu surprins de intențiile mele neobișnuit de onorabile, spuse Northrop cu un zâmbet fermecător, în timp ce Theodore și secundul său descălecară și se îndreptară spre ei. Desigur, dat fiind că aceasta este o ciudățenie pentru caracterul și comportamentul meu, trebuie să sperăm că tendințele onorabile vor continua, dar nu o pot garanta.

– Dacă faci ceva să-i pătezi reputația surorii mele...

– Nu promit nimic. Te sfătuiesc doar să te asiguri că vei fi aici pentru a mă ține în ceata îngerilor. Zâmbetul lui Northrop pieri. Du ziua la bun sfârșit, Devon. Fă ce ai de făcut, dar să te văd viu la finalul zilei.

Emmaline stătea la fereastra înaltă din camera ei și privea în direcția morii. Cerul jos se lumina cu greu, căci soarele încerca fără succes să pătrundă printre norii groși. Erau niște zori lipsiți de soare.

„Cam e timpul."

Nu dormise. Se trezise vorbind cu Dumnezeu mai toată noaptea, cerând zeității pe care o ignorase în cea mai mare parte a vieții

cel mai mare favor pe care și-l putea imagina – ca amândoi frații să fie cruțați după această nebunie.

Plânse. Se rugă. Acum era epuizată și sufocată de așteptarea pustiitoare.

Nu mișca nimeni la catul al treilea. Nici măcar slujnicele nu veniseră să aprindă focul încă, dar Emmaline se îmbrăcase cu veșminte potrivite pentru călătorie fără ajutor.

Dacă străbătea cineva dealul cu vești despre duel, intenționa să dea fuga la poarta castelului pentru a-i ieși în întâmpinare.

Deși poate că singurul lucru mai rău decât să nu știe ar fi... să știe.Când ușa se deschise în urma ei, nici nu se întoarse, gândindu-se că era servitoarea. Apoi își dădu seama că ar fi fost ciudat să nu bată la ușă.Privi peste umăr, nedorind să plece de la fereastră pentru moment.

– Lord Kingsley, ce faci aici?

– Nu este în seif. Nu este în camera tatălui tău. Avea fața încordată de frustrare. Unde este?

– Ce? Nu ar trebui să fii aici. Insist să pleci imediat.

Își scoase mâna din buzunar, și Emma se trezi că se holbează la țeava scurtă a unui pistol.

– Nu am timp de jocuri, fetițo. Unde este statuia?

Mai scăpase cu bine din confruntări cu victime furioase, însă nici una dintre acestea nu îndreptase o armă încărcată înspre ea.

– Cred că tatăl meu ți-a explicat că nu o vinde până nu o va folosi să descopere mormântul lui Tetisheri și să recupereze restul comorii funerare.

– Îți arăt eu funeralii dacă mai spui vreo vorbă. De parcă m-aș lăsa convins de cei de teapa tatălui tău. Acum adu-mi statuia aia, și repede, spuse el, îndreptând pistolul spre pântecul ei. Mi s-a spus că un glonț în măruntaie aduce o moarte al naibii de neplăcută.

Capitolul 32

Devon se îndreptă spre mijlocul poienii cu sentimentul bizar că mai trăise momentul acela.

Ceața joasă li se învârtejea la înălțimea genunchilor, și nu mai vedea bine cu coada ochiului. Se întâlni cu fratele său în mijlocul perdelei de ceață, împreună cu secunzii lor, Farnsworth și Northrop, aflați la un pas în urmă. Baxter stătea între ei, iar sudoarea îi picura de pe tâmplă spre obraz, în ciuda aerului răcoros al dimineții, în timp ce ținea deschisă cutia în care se aflau pistoalele tatălui lor.

Theodore era palid, pământiu ca un vampir, dar cu maxilarul strâns hotărât.

– Milorzi, spuse Baxter, a cărui expresie posomorâtă îl făcea să semene cu un ogar spășit care murdărise covorul, există vreo speranță ca această chestiune să fie rezolvată fără a se recurge la arme?

– Nu, răspunse Theodore înainte ca Devon să apuce să vorbească.

Devon îi îngădui fratelui său să-și aleagă primul arma. Apoi Devon ridică arma cu mâner perlat care rămăsese și se întoarse cu spatele spre Ted.

În timp ce Baxter intona regulile confruntării, Devon își aminti de momentul când Teddy căzuse din stejarul cel mare din capătul îndepărtat al aceleiași poieni, rupându-și mâna. Devon ar fi trebuit să aibă grijă de fratele său mai mic în ziua aceea. Fusese atât de nefericit din pricina accidentului, că tatăl lor nici măcar nu-l pedepsise.

– Unu. Vocea lui Baxter se auzea cu ecou din pădure, ca și când ar fi avut o dublură care se ascundea acolo, imitându-l.

Devon făcu mecanic un pas înainte. Parfumul de caprifoi îi ajunse la nări, umplându-i-le cu atâta dulceață, că simți o durere în fundul gâtului.

– Doi.

Încă un pas. Se stârni o briză, ridicându-i perii de pe antebrațe. Iarba udă de rouă i se încurca sub tălpi, iar pământul rodnic se lăsa strivit sub ele.

Mai făcu un pas, apoi încă unul, desfătându-se cu felul în care mușchii, oasele și nervii se mișcau în tandem, făcându-l să înainteze prin poiană. Era ciudat să se gândească acum că trupul

acesta, atât de plin de viață, putea fi redus la un morman rece de carne în câteva momente.

Deodată se bucură că nu văzuse întregul duel în viziune, până la urmă. Era o ușurare să nu fie împovărat de viitor. Se putea agăța timp de câteva clipe în plus de speranța că lucrurile ar putea ieși bine.

Baxter strigă o nouă cifră, și Devon păși.

Pierduse șirul. Se forță să fie atent la vocea majordomului, dar frumusețea strălucitoare a pădurii, învăluită în ceață, îl făcu să simtă o gheară în piept.

„Slavă cerului", se gândi el, „că nu strălucește soarele".

O zi cenușie și mohorâtă în Anglia era îndeajuns de glorioasă pentru oricine. Nu ar fi putut îndura gândul că urma să o părăsească dacă ar fi fost o dimineață luminoasă.

Theodore mărșăluia cu pași hotărâți, decis să ducă la capăt ce își propusese.

„Naiba să-l ia pe Devon că am ajuns aici." Își înăbuși teama pâlpâitoare. Nu îi folosea, și avea nevoie de o mână sigură. Probabil că Devon trăgea mai bine ca el, dar, la naiba, adevărul era că dreptatea era de partea lui, nu-i așa?

– Douăzeci! În vocea lui Baxter se simțea o undă de isterie.

Ted se întoarse și îngheță. Știa că fratele său era al dracului de iute cu armele de foc, dar era nepregătit pentru cât de rapid părea să fi fost. Brațul lui Devon era deja întins, cu țeava pistolului îndreptată spre pieptul lui Ted.

Nici măcar nu avusese timp să ridice arma.

– Nu te mișca, spuse Devon. Și nu voi trage.

Lui Ted îi ardea fața. Chiar și acum, fratele său îl făcuse de rușine, cerându-i să rămână nemișcat, neputincios.

– În fața acestor martori, recunosc că i-am făcut fratelui meu Theodore un mare rău, spuse Devon cu o voce fermă și clară. Nu regret că o iubesc pe Emmaline Farnsworth. Dragostea e și așa destul de rară, încât, atunci când vine, nu ar trebui să o îndepărtăm pentru că nu ni se oferă cuviincios, convențional sau convenabil, dar, iubind-o pe Emma, am rănit pe cineva a cărui viață și fericire îmi sunt dragi. Pe fratele meu, Theodore. Pentru această ofensă, îi cer umil iertare.

Theodore își înghiți surpriza produsă de faptul că Devon se umilise cerându-i iertare în public pentru răul personal pe care îl făcuse, dar nu era gata să-l ierte.

– Îmi ceri iertare în timp ce îndrepți pistolul spre mine?

– Ai dreptate, spuse Devon. Un penitent nu ar trebui să ceară. Griffin își îndreptă pistolul spre cer și apăsă pe trăgaci. Împușcătura risipi liniștea dimineții, reverberând peste dealurile îndepărtate. Apoi își desfăcu brațele, dezgolindu-și pieptul în fața lui Ted, lăsându-se cu totul în mâinile lui. Sunt la mila fratelui meu.

– Bravo, frumoasă purtare, murmurară bărbații care asistau la duel de pe margine.

Chiar dacă era limpede că Devon greșise, găsise o cale de a ieși învingător. Din nou.

Era dezgustător de incorect. Întreaga sa viață, Ted simțise împunsătura faptului că era moștenitorul lipsit de importanță, cel care ocupa locul al doilea. Când îi ceruse mâna Emmei, simțise că ieșise primul măcar în cursa spre altar, deși Devon spusese mereu clar că nu era interesat de acest concurs. „Dar a fost îndeajuns de interesat să se strecoare în patul Emmei."

– Te voi ierta, Dev, spuse Theodore rece, dacă supraviețuiești împușcăturii.

La urma urmei, acesta era scopul duelului, nu-i așa? Să stai în fața altui bărbat fără să te clintești. Îi era dator fratelui său să nu îi răpească momentul de bravură. Ridică brațul și apăsă pe trăgaci, neobosindu-se să țintească. „Dacă Dumnezeu vrea să îl omoare pe fratele meu, să o facă." Pistolul lăsă în urmă un nor înecăcios de fum. Când se risipi, fratele lui stătea în continuare în picioare. Dar o pată roșie hidoasă înflorea și se întindea pe albul cămășii lui.

– Ai statuia, spuse Emmaline în timp ce ea și Lord Kingsley așteptau sosirea feribotului de Londra la cheiul din Shiring-on-the-Green. Nu înțeleg de ce ai nevoie de mine.

După ce scosese statuia din sertarul unde era ascunsă printre lenjeria ei intimă, Kingsley îi poruncise să o pună într-o cutie de pălării. Apoi o obligase să îl însoțească până în grajd, să urce într-o cabrioletă și să ia frâiele. Se opriseră la hanul din sat pentru a-l lua pe mătăhălosul O'Malley. Masivul irlandez îi condusese

restul drumului până în portul de pe Tamisa, în timp ce Kingsley ținuse tot timpul îndreptat pistolul din buzunar spre ea.

– Am ales să te iau cu mine pentru că ești singura care știe că am statuia și, sincer, nu vreau să se amestece nimeni pentru moment, spuse Kingsley, cu voce răgușită ca un șarpe care se strecoară printre frunzele moarte. Desigur, mai târziu nu va conta atât de mult, dar nu trebuie să îți faci griji în această privință.

Suna amenințător.

– Mi se va simți lipsa.

– Nu ne-a văzut nimeni plecând de la grajduri. Bărbații sunt ocupați cu duelul lor prostesc și, după ce doamnele vor catadicsi să se trezească, vor aștepta cu nerăbdare sosirea celorlalți oaspeți în această dimineață. Își miji ochii înspre amonte, unde feribotul tocmai se zărea pe după un cot al râului. Nimănui nu i se va părea ciudat că ai rămas în camera ta și astăzi. Mai ales după ce se va auzi de scandal – și, crede-mă, așa se va întâmpla. Kingsley se întoarse spre O'Malley. Du cabrioleta înapoi la Devonwood Park și încearcă să o strecori lângă celelalte echipaje care vor sosi astăzi, astfel încât să nu fie remarcată.

– Așa voi face, stăpâne.

– Să supraveghezi conacul până diseară ca să te asiguri că nu suntem urmăriți.

– Și dacă sunteți?

Kingsley îi aruncă o privire glacială.

– O, o, înțeleg, spuse irlandezul. Să mă asigur că nu vor ajunge departe, nu-i așa?

Se îndepărtă de ei, fluierând o melodie irlandeză.

– Domnului O'Malley îi place cam prea mult meseria lui, spuse Emma sec.

– Într-adevăr. Păcat că are un cap atât de sec, răspunse Kingsley, dar nu e complet nefolositor.

– Lord Devonwood va veni după mine și nu îl va lăsa pe domnul O'Malley să îl împiedice, spuse ea mai convinsă decât era, căci irlandezul era un monstru imens.

– Dacă e încă în viață. Iar dacă este, mă îndoiesc că îți va mulțumi ca l-ai făcut să își împuște fratele.

Auziră cele două împușcături când apucară pe drumul lăturalnic de țară, spre cătun. Groaza înfiorătoare de-a nu ști reveni în pieptul Emmei.

– Dacă Devon nu iese învingător, continuă Kingsley, mă îndoiesc că nefericitul Ted va fi dornic să te vadă, într-un fel sau altul.

– Tata...

– Tatăl tău este un șarlatan de mâna întâi, și o știm amândoi. Kingsley privi pe deasupra nasului său mare spre ea. Când stătea nemișcat, fața lui aristocratică putea părea serioasă și cumva prezentabilă, dar acum semăna cu o nevăstuică cu chipul îngust.

– După ce își va da seama că a pierdut statuia, Farnsworth o va tuli, căutând o nouă vacă de muls, fără să-i pese câtuși de puțin.

– Dacă ești atât de convins că eu și tata suntem șarlatani, de ce nu mă lași să merg la el? Nu îți vom face necazuri. Un ticălos nu se poate plânge autorităților de un alt ticălos.

– Ești fată isteață, dar nu cred. Mai am nevoie de tine.

Feribotul se apropie de chei. Se dădură deoparte pentru a lăsa pasagerii să debarce. Kingsley își trase pălăria pe ochi pentru a-și ascunde fața, vădit preocupat să nu fie văzut de vreun cunoscut.

Ema cercetă pasagerii, sperând că ar putea recunoaște pe cineva pe care să-l fi întâlnit la balul lui Lord Whitmore. Lady Bentley înainta pe pasarelă, înconjurată de un grup de prieteni. O privise direct pe Emma la un moment dat prin mulțime, dar nu părea să-i fi recunoscut, nici pe ea, nici pe lord Kingsley.

– De ce ai nevoie de mine? întrebă ea.

– Aș putea să-ți spun. Kingsley își dezgoli dinții într-un zâmbet de fiară. Vezi tu, substanța aceea pe care tu și Devon ați descoperit-o în statuie are... proprietăți unice când este băută ca un fel de ceai. Dar, dat fiind că nu știu cum funcționează treaba, aș prefera să nu o încerc eu primul. Îți voi explica beneficiile după ce stabilesc dacă poțiunea se ridică sau nu la înălțimea așteptărilor mele. Sau, mai curând, dacă supraviețuiești după ce o vei bea, draga mea.

Emma se cutremură pe dinăuntru. Intenționa să o folosească pentru a face experimente pe ea, ca la o vivisecție nemiloasă.

Începu să se îndepărteze de el prin mulțime, dar lordul întinse o mână și o trase înapoi.

– Dă-mi drumul, spuse ea.

– Nu face o scenă, șopti el printre dinți, de-abia mișcându-și buzele. Ai uitat că am un pistol îndreptat spre tine?

– Nu are prea mare importanță dacă mă împușți acum sau mă folosești ca șoarece de laborator mai târziu.

– Vorbește încet. O trase aproape și îi șopti la ureche: Vezi mama aceea cu căruciorul, care urcă acum pe feribot?

Privirea ei se îndreptă spre o tânără mama cu copilul său, însoțită de o femeie mai în vârstă, care trebuia să fie bunica pruncului.

– Dacă nu asculți, o să trag un glonț în *ea*. Înțelegi?

Emma trase cu greu aer în piept, apoi încuviință din cap.

– Bun.

Îi întinse brațul, poruncindu-i din priviri să i-l ia.

Emma ar fi atins mai curând o broască râioasă, dar lordul părea atât de primejdios și de neclintit, încât consideră că era mai bine să nu i se opună. Își strecură mâna pe sub brațul lui.

– Nu uita cutia de pălării, draga mea, spuse el suficient de tare pentru a fi auzit de un pasager. Nu am vrea să-ți rătăcești comorile.

Glonțul de plumb care intră în carnea lui Devon îi pricinui o durere surprinzător de mică. La început. Apoi arsura începu în bicepsul stâng, pe care pata roșie și lipicioasă se întindea. Sângele îi curgea pe braț spre vârfurile degetelor în picături mari, care căzură pe iarba verde.

– Devon, Dev, strigă Teddy și traversă în goană poiana, spre el. Nu am vrut. Sincer, nu am vrut. Nici măcar nu am țintit. Cât de rău e?

Dr. Walsh și ceilalți dădură fuga spre el, dar părea că alergau ca prin budincă, înaintând ciudat de încet. Soarele se ivi în spatele lui Devon, și fiecare fir de iarbă părea să aibă propria umbră.

Doctorul îi sfâșie cămașa, scoțând rana la iveală. Toată lumea vorbea deodată, trăgând de el, întrebându-l dacă era bine.

– Nu, nu sunt bine, spuse el apăsat. Tocmai m-a împușcat frățiorul meu.

– M-ai provocat, contracară Ted. Nu e grav, așa-i, doctore?

– Orice plumb care pătrunde în carne e grav, spuse dr. Walsh, împungându-și obrazul cu limba. Dar se pare că glonțul a ieșit. Trebuie să oprim sângerarea.

Devon înclină capul și privi spre braț. Părea că aparține altcuiva. Își strânse și flexă degetele. Le putea controla, dar simțea o amorțeală, în afară de flacăra care îl ardea pe unde trecuse glonțul.

– Îmi pare rău, Devon, îl auzi pe Teddy spunând, iar cuvintele lui străbătură liniștea și bubuiră în inima lui.

– Și mie. Data viitoare, să ții minte. Voi fi mai în siguranță. Îl pocni pe fratele său mai mic cu brațul sănătos, în timp ce doctorul i-l lega pe celălalt. Ted îi răspunse la fel, și râseră amândoi, de parcă ar fi fost mult mai tineri, iar totul nu fusese decât o încăierare în curtea școlii. Apoi râsul lui Devon se stinse. Nu voi renunța la ea, să știi.

–Te-aș crede nebun dacă ai face-o, să știi, spuse Ted.

Ceva se sparse deasupra lui Devon în valuri scânteietoare, o emoție pe care o simțea atât de rar, că de-abia o recunoștea. Trase aer în piept. Pace.

Doctorul termină de legat bandajul.

– Gata. Cam asta e tot ce pot face pe teren. Aș vrea să văd brațul acela legat o săptămână sau două. Se aplecă să ia cămașa însângerată a lui Devon. Nu mai e de folos. Petele o vor îngrozi pe Lady Devonwood dacă vă va vedea purtând-o.

– Iar oaspeții care vor sosi îmbrăcați cuviincios vor fi scandalizați de Devon care va apărea fără cămașă, spuse Northrop râzând. O grămadă de vin de Porto, un duel în zori și un conte surprins într-o ipostază indecentă. Știam că merită să particip la petrecerea aceasta.

– Nu vă faceți griji, milord. Baxter dădu fuga la calul pe care venise și căută prin coburi. Scoase o cămașă ușor boțită, dar altfel curată. Am adus câte un schimb de haine pentru amândoi.

– Bine gândit, Baxter, spuse Teddy.

– La fel cum e și faptul că doctorul Walsh se ocupă totodată și de îmbălsămare și s-ar fi ocupat cu aceeași eficiență și dacă

ai fi dar colțul, spuse Northrop. Ai un majordom foarte competent, Devon.

Baxter se uită la Northrop strângând din buze.

– Încercăm să anticipăm toate posibilitățile.

Îl ajută pe Devon să îmbrace cămașa curată, având grijă cu brațul bandajat, după care încălecară și porniră înapoi spre castel.

Ted călări alături de Devon în cea mai mare parte a drumului. Dr. Farnsworth și Northrop dezbătură întruna meritele adevăratului whisky scoțian în comparație cu alcoolul distilat cu același nume, din statul Kentucky, pomenit de yankeu. Frații nu vorbiră. Nu era nevoie. Devon simțea legătura dintre ei vindecându-se cu fiecare pas. Era nevoie de timp pentru asta, dar el și Theodore aveau să iasă întregi din această încercare.

La fel și el, și Emmaline.

„Trebuie să fie terminată de îngrijorare."

Își îndemnă calul să o ia la trap. Când dr. Walsh se plânse că avea să i se deschidă rana din nou, o luă la galop. Nevoia de a o vedea pe Emma era mai tăioasă decât cea mai ascuțită lamă. Dacă avea să sângereze, asta era. Când trecu pe sub poartă și ajunse în curte, le găsi pe Lady Bentley și un grup de matroane coborând dintr-o trăsură închiriată.

– O, Lord Devonwood, văd că ai încercat să-i oprești. Fără succes, după câte înțeleg, spuse ea grăbită. Nu e nici o rușine pentru tine sau fratele tău, desigur. V-o luaseră cu mult înainte, să știi.

– Scuzele mele, Lady Bentley, spuse Devon, oprindu-și calul lângă ea. Nu pricep.

– I-am văzut la Shiring-on-the-Green. *El* încerca să-și ascundă chipul cu jobenul acela al lui, înțelegi, dar *ea* stătea acolo pe debarcader fără rușine. M-a privit în ochi fără să clipească, obraznica. Au tulit-o spre Gretna Green amândoi, nu m-ar mira, spuse ea țâțâind. Nu ar trebui să fii surprins, Theodore, dragule. Și-a dat arama pe față, să știi.

– Despre cine vorbești? întrebă Ted încă pe cal.

Lady Bentley făcu ochii mari.

– O! O, deci nu știți. Dumnezeule! Cum să vă spun? Este atât de șocant să vezi o tânără și un nobil eligibil neînsoțiți cum se cuvine. Pur și simplu nu se *face*. Cu toate astea, am presupus

că a profitat de șansa de a obține un titlu. O, Theodore, îmi cer scuze, nu am vrut să sugerez...

– Vorbești despre domnișoara Farnsworth? o întrerupse Teddy.

– Desigur, despre cine crezi? Sincer, foarte urât din partea ei, după felul în care ți-a dat târcoale, dar presupun că s-a gândit că Lord Kingsley ține frâiele moșiei sale și îi poate pune la dispoziție mai mulți bani.

– Kingsley! exclamă dr. Farnsworth. Mă întreb... Domnule Baxter, vrei să te duci, te rog, în camera lui Emmaline să vezi dacă lipsește statuia lui Tetisheri. Se aplecă în șa spre majordom și șopti: Ar trebui să fie în sertarul cu lucruri intime.

Lady Bentley chicoti șocată de încântare auzind acest detaliu suculent. Pomenirea lucrurilor intime o făcu să-și scoată evantaiul, pe care începu să îl fluture.

– Crezi că Emmaline ar fi luat-o? întrebă Devon.

– Nu, dar s-ar putea să o fi făcut Lord Kingsley. Aseară aproape că am căzut de acord ca eu să i-o vând, dar cred că nu i-au plăcut condițiile. În timp ce Baxter dădu fuga în aripa mai nouă a monstruosului edificiu, dr. Farnsworth explică interesul lui Kingsley față de statuie. Prin urmare, cred că s-ar putea să fi plecat cu ea, iar, dacă așa stau lucrurile, nu cred că Emma a mers cu el de bunăvoie.

– De acord, spuse Devon și începu să își întoarcă bidiviul, astfel încât să o poată apuca pe aleea lungă, dar Theodore întinse mâna și îi apucă frâiele.

– Stai o clipă, încă nu știm dacă lipsește statuia.

– Nu mă interesează statuia deloc, spuse fratele său, trăgând frâiele înapoi. Nu îmi pasă decât de Emma.

– Îmi cer iertare, Excelență – Baxter se întoarse în fugă –, dar s-ar putea ca statuia să fie cheia întregii probleme. *Lipsește*, și, mai mult, a sosit o scrisoare de la nepotul meu în această dimineață. Se pare că a avut timp să analizeze mostra de substanță pe care i-am trimis-o.

Îi înmânâ scrisoarea lui Devon, care o deschise numaidecât și își aruncă privirea peste scrisul mărunt și precis.

– Ce substanță? Despre ce e vorba? întrebă Theodore.

– Statuia este goală pe dinăuntru, spuse Baxter. Excelența Sa și domnișoara Farnsworth au descoperit că era plină cu un fel de boabe străvechi. Am putea specula că și Lord Kingsley bănuia acest lucru, acesta fiind motivul acțiunilor sale.

– Lucrurile se leagă. A fost al dracului de ciudat în ultima vreme, spuse Northrop. O luase razna cu ocultismul. A încercat să mă facă să vin la câteva ședințe cu el. După ce am fost o dată, nu am mai pus piciorul acolo.

– De ce? întrebă Teddy, în timp ce Devon continua să citească scrisoarea de la nepotul lui Baxter.

– Mă așteptam la o nouă incarnare a Clubului Flăcărilor Infernului, spuse Northrop.

Devon asculta doar pe jumătate. „Puteai conta pe Lionel să fie intrigat de o societate dedicată dezmățului dezlănțuit."

– Am avut parte de o grămadă de lucruri infernale, continuă Northrop, dar de absolut nici o flacără, dacă știți ce vreau să spun.

Lady Bentley scoase un mic țipăt în care se amestecau groaza și încântarea.

– Nu mi-ai spus niciodată că Kingsley ar fi implicat în asemenea lucruri, spuse Devon.

Northrop ridică din umeri.

– Și tu ești prietenul lui. M-am gândit că știi. În plus, nu îmi place să bârfesc... Apoi se aplecă spre Lady Bentley, care le sorbea fiecare cuvințel. Cred că Lord Devonwood are peniță și cerneală în birou, dacă doriți să luați notițe pentru viitor, milady.

Ea pufăi ca o gâscă grasă într-o zi caldă de toamnă.

– Eu, așa ceva, niciodată!

– Nu mă îndoiesc, doamnă, spuse el rânjind strengărește. Dar poate faptul că duceți lipsă explică interesul pe care îl aveți față de treburile altora.

Ea făcu ochii mari și se bâlbâi în căutarea unei replici, dar nu găsi nici una. În schimb, o luă din loc, trecând prin ușile deschise de la intrare, strigând-o pe Lady Devonwood din toți bojocii.

– Până aici ne-a fost, spuse Teddy. Acum *maman* va afla totul.

– Nu totul, spuse Northrop. Nu am pomenit că Kingsley este înnebunit după poțiuni și elixire și mereu vorbește despre cum să „infuzeze una" sau „să distileze alta", cât mai bine.

Această informație i-ar fi oferit lui Lady Bentley material pentru cel puțin încă o oră.

Un mușchi tresări pe obrazul lui Devon. Viziunea în care Emma sorbea ceva dintr-o ceașcă de ceai îi apăru în minte.

– Nepotul lui Baxter spune că a dat boabele uneia dintre rozătoarele sale din laborator. A început să se agite, apoi a devenit agresiv și după aceea...

– După aceea ce? întrebară Teddy și dr. Farnsworth deodată.

– A înnebunit.

Capitolul 33

Sfoara îi tăia încheieturile și gleznele dacă se zbătea. Emmaline încearcă să se relaxeze, dar scaunul cu speteaza dreaptă nu era făcut pentru confort, chiar dacă nu fusese legată de el. Era ținută într-o pivniță umedă, în subsolul casei din Londra a lui Lord Kingsley. În vremuri mai bune, adăpostise probabil butoaie de bere și roți de cașcaval și poate că de căpriorii negri și grei de pe tavan atârnaseră funii de ceapă și usturoi. Urmele mirosurilor pătrunzătoare pluteau încă în aer. Acum zidurile erau acoperite cu semne și simboluri din vreo douăsprezece sisteme mitologice diferite – cruci egiptene și pentagrame, yin și yang, stele și pumnale, și fiare cu multe tentacule. Kingsley sărise prin numeroase sisteme de credințe, alegând cele mai fantastice elemente și sintetizându-le în ceva care nu-i aparținea pe deplin.

Lord Kingsley fierbea apă pentru un ibric de „bătrânul lipicios", numele popular al combinației de ceai Earl Grey și bergamotă. Apoi se agită cu ingredientele, punând un vas de piatră peste un mic aprinzător cu kerosen, care ar fi fost potrivit mai curând într-un laborator decât în bârlogul unui ocultist. Din când în când consulta un manual mucegăit.

– Îmi cer scuze că te fac să aștepți, draga mea, spuse el, ca și când i-ar fi pregătit o ceașcă de ceai. Aceste lucruri sunt delicate și nu pot fi grăbite.

– Nu mă grăbesc deloc.

El râse.

– Nu, îmi imaginez că nu. Chiar nu pot garanta eficacitatea acestei poțiuni, dat fiind că o prepar prima dată. Dar, dacă efectul este cel la care sper, te vei bucura de niște beneficii care îți vor depăși chiar și cele mai nebunești visuri. Își înclină capul și o cântări cu sprâncenele oarecum ridicate. Nu are rost să duci o viață neobișnuit de lungă dacă nu ai cu cine să o împarți. Dacă te joci frumos, poate că îmi voi împărți cantitatea limitată de boabe cu tine.

– Nu am nici o intenție să mă joc cu tine, frumos sau altfel.

Își mișcă degetele, pentru a evita ca acestea să-i amorțească. El își miji ochii.

– Prea bine atunci. Poți fi degustătoarea mea și nimic altceva. Voi găsi o consoartă mai demnă, neîndoielnic, după ce voi strânge averea și puterea pe care le promite porțiunea. Poate că îmi voi lua două, căci diversitatea va fi sarea și piperul vieții mele îndelungate. Știi, te saturi de aceeași femeie după o vreme. În orice caz, intenționez să mă distrez nițel cu tine după micul nostru experiment. Nu îl putem lăsa pe Devon să se distreze doar el, nu-i așa?

Emmaline își întoarse privirea de la el, dezgustată. Îi căzură ochii pe statuia care stătea într-o rână lângă ceainicele înalte, cu baza scoasă. Lord Kingsley transferase conținutul într-un set „mai solid" de borcane de Mason, pe care le sigilase bine. Dacă ar fi gândit limpede, și-ar fi dat seama că felul în care era concepută baza, cu filetul care se închidea ermetic, dovedea dincolo de orice îndoială că statuia era un fals modern. Zâmbetul enigmatic de pe chipul lui Tetisheri i se părea ironic. Kingsley nu ar crede nimic din ce ar spune ea. Era o escroacă, bună cunoscătoare a jocurilor bazate pe încredere, iar el o știa. De ce ar crede-o, când avea dovada chiar în fața ochilor? Lordul turnă ceaiul aburind într-una din cestile de porțelan pe care le așezase pe masă, apoi puse o cantitate egală de lichid dintr-un vas de piatră. Așeză ceaiul pe masă înaintea lui și cealaltă poțiune în fața ei.

– Nu am vrut să bei singură, draga mea. Dar va trebui să începi tu.

Îi ridică ceașca la gură, dar ea se feri. O prinse de cap strângând-o și o întoarse iar spre ceașcă.

– Nu am de gând să beau dacă mă forțezi.

– O vei face când te voi ține de nas și va trebui să deschizi gura pentru a bea, o asigură el, clătinând ceașca sub gura ei.

– Voi scuipa imediat, și astfel îți vei irosi o parte dintre prețioasele boabe. După ce se vor termina, nu vei mai avea altele, așa ai spus. Când în ochii lui apoși licări crima, își ridică bărbia și adoptă un ton mai conciliant: Totuși, dacă îmi dezlegi mâinile, ca să mă descurc singură, voi bea.

Se încruntă spre ea, gândindu-se.

– Prea bine. Este o atitudine civilizată. Să nu se spună vreodată că suntem mai puțin civilizați decât un yankeu.

Kingsley așeză ceașca pe masă și îi desfăcu nodurile de la încheieturi. Emma își frecă urmele lăsate și își îndoi degetele.

– Ai mâinile libere, bea.

Emma ridică ceașca la gură și mirosi.

– Pare amar. Nu beau niciodată ceai fără o bucată sau două de zahăr. Ar fi păcat dacă nu aș reuși să îl înghit din pricina gustului. Ai putea să-mi dai niște zahar, pentru a-l face mai gustos?

– O rugăminte rezonabilă. Și eu pun un cub de zahăr în ceai, spuse el și se întoarse să caute în dulap bolul cu zahăr.

Emma se aplecă peste masă și se întinse după ceașca de ceai pentru a o înlocui cu a ei, dar era cam prea departe de ea. Nu reuși decât să întoarcă ceașca în farfurioară, astfel că mânerul era orientat în direcția cealaltă. Clinchetul porțelanului o făcu să își retragă mâna, răsucindu-și și propria ceașcă. El se întoarse brusc auzind sunetul slab.

– Ai schimbat cestile, o acuză el.

Emma adoptă cea mai senină expresie de șarlatan și îi zâmbi. Era momentul să execute cea mai bună strategie de „ademenire și înlocuire" din viața ei.

– Poate că da. Era important să nu mintă direct. Chiar și cei mai buni mincinoși se puteau trăda prin mici semne. Vrei să servim ceaiul împreună pentru a afla?

*

Griffin stătea la prora vasului, aplecându-se în direcția vântului, ca și când ar fi putut face mica ambarcațiune să meargă mai repede prin simpla putere a voinței. După acel scurt moment însorit care urmase duelului, norii înghițiseră cerul, și acum amenința să plouă. Echipajul de doi oameni al vasului cu zbaturi cu era înghesuit în compartimentul care adăpostea roata, în spatele vasului. Theodore și Northrop coborâseră cu restul pasagerilor în salonul de dedesubt pentru a parcurge scurta călătorie oarecum confortabil.

Pentru Griffin nu putea exista confort. Nu atâta timp cât Emma era în pericol.

Se auzi semnalul unui vas la tribord, și se întoarse pentru a privi la traficul de pe râul lat. O navă comercială își croia drum în amonte pe Tamisa, cu toate pânzele sus, ajungând în dreptul feribotului și depășindu-l cu ajutorul valurilor favorabile și al brizei hotărâte.

– Să fiu al naibii, mormăi el. *Rebecca Goodspeed.*

În cele din urmă, vasul în care își pusese atâtea speranțe se întorsese. Era cufundat bine în apă, având cala plină vârf cu mărfuri care urmau să îi garanteze solvabilitatea moșiei timp de câțiva ani. Îl putea lăsa pe Ted să se apuce de ce voia, îi putea oferi Louisei sezonul pe care îl merita, ținându-i pe mama lui și pe slujitori săi în confort.

Și, mai important, se putea căsători cu Emmaline, trimițându-l pe tatăl acesteia la sanatoriu pentru a se însănătoși. Și pentru a-l ține departe de necazuri.

Dar mai întâi trebuia să o găsească.

Se întoarse auzind sunet de pași, gândindu-se că Ted sau Northrop veniseră să i se alăture, dar descoperi un individ monstruos care se îndrepta spre el.

– Nu ar fi trebuit să îl urmăriți pe Excelența Sa, spuse omul.

Îl apucă pe Griffin de guler, încercând să îl arunce peste bord, în apele murdare și învolburate ale Tamisei. Era dificil să se apere cu brațul legat, așa că își scoase pânza și o legă în jurul gâtului matahalei. Fața rumenă a acestuia se învineți alarmant, dar trase de material, reușind să și-l desprindă din jurul gâtului.

Se despărțiră, dându-și târcoale pentru a obține o poziție mai bună. Griffin se trezi din nou cu spatele la bord. Bărbatul îl atacă. De data asta Griffin se aplecă și se folosi de avântul atacatorului său pentru a-l ridica în ultimul moment. Îl azvârli pe spate, peste bord, direct în apă. Omul ieși bolborosind la suprafață, apoi dispăru sub carena navei.

– Devon! Theodore veni alergând spre el, cu Northrop pe urmele lui. Am auzit zgomote de încăierare. Ești bine?

– La dracu', spuse Northrop. Sângerezi iarăși.

– Putea fi mai rău. Aș fi putut înota, spuse el privind în apele tulburi. Trebuie să fi fost omul pe care l-a prins Baxter încercând să ne spargă casa cu ceva vreme în urmă. Un individ masiv. Sper că nu se va izbi de roata cu zbaturi.

– Ești milostiv, spuse Northrop.

– Nu, sunt practic, răspunse Griffin posomorât. Un individ atât de mare ar putea strica vasul, lăsându-ne să plutim în derivă pe apă. Și, dat fiind că atacul lui dovedește că suntem pe calea cea bună, nu avem nici un moment de pierdut.

Zâmbetul lui Kingsley i se întinse neplăcut pe față.

– Chiar dacă ești din popor, ești totodată neobișnuit de distractivă, domnișoară Farnsworth. Prea bine. Puse două cuburi de zahăr brun în fiecare ceașcă și amestecă. Pentru ce să bem? În sănătatea noastră, poate?

– Sună bine pentru mine. Se forță să schițeze un zâmbet și ridică ceașca pentru a ciocni cu el. Apoi o duse la gură fără ezitare și o înclină astfel încât lichidul să îi atingă buzele.

– Nu, așteaptă! spuse el și puse ceașca jos.

Ea privi pe deasupra cestii spre el, străduindu-se să nu facă același lucru. Nu trebuia să creadă că era câtuși de puțin neliniștită cu privire la conținutul cestii sau că se grăbea să o îndepărteze de la buze.

– Schimbăm cestile, spuse el.

– Ești sigur? întrebă ea, încruntându-se ușor, cu o expresie, spera ea, convingătoare, însă discretă, care îi dovedea îngrijorarea.

El îi luă ceașca și i-o dădu pe-a lui. Ea privi țintă la ceaiul inofensiv aflat dinaintea ei și își mușcă buza de jos.

– Nu o vrei pe aceasta, nu-i așa? Da, sunt sigur, spuse el râzând. Ridică iute ceașca și o goli dintr-o înghițitură. Acum este rândul tău.

Ea întinse mâna ezitând.

– Nu fi timidă. Bea tot.

Emma își lasă mâna să-i tremure nițel când duse ceașca la buze.

– Ai grijă. Nu vrem să irosim nici o picătură. Bea. Bea. Ce mai aștepți? Vorbea mai repede, iar vocea îi urcase cu cel puțin o jumătate de octavă. Pupilele i se dilataseră în jurul irisurilor. Haide, eu am băut, nu-i așa?

Începu să umble de colo-colo, frângându-și mâinile. Orice ar fi fost în ceașca din care băuse, acționa cu o rapiditate uluitoare, deși el părea să nu-și dea seama de faptul că avea un comportament aproape frenetic.

Emma hotărî că nu era bine să îi acorde timp pentru a observa. Luă o mică sorbitură din ceai și înghiți hotărâtă.

– Încă o dată. Încă o dată. Încă o dată. Ochii îi fugeau prin cameră, ca și când nu ar fi putut să se concentreze asupra ei.

Emma termină conținutul și puse ceașca jos. El se prăbuși pe scaunul din fața ei, apoi se ridică imediat din nou.

– Cum te simți?

Ea strânse din buze un moment.

– Nu-mi mai este sete.

El dădu cu pumnul în masă.

– Nu!

Emma tresări văzându-i violența subită. Capul lui zvâcni de câteva ori ca și când și-ar fi mușcat limba și o mână invizibilă îi controla mișcările. Trase adânc aer în piept și se așeză din nou pe scaun. Bătu darabana cu degetele în masă.

– Cum te simți? repetă el. Ai palpi... palpitații? Respiri g-greu?

– Mă simt... bine, spuse ea, dându-și voie să își relaxeze umerii. Mai puternică. Ca și când aș putea zbura.

– Bun. Bun. O, da. Așa trebuie să fie. Da, într-adevăr, așa cum va fi întotdeauna. O l-lume nesfârșită. Amin și d-ducă-se dracului totul. Râse isteric, apoi se aplecă în față pentru a-i cerceta chipul.

Ea se forță să îi întâlnească privirea.

– Ochii tăi sunt mai strălucitori. Pe cinstea mea, ești absolut radioasă. Ai o lumină în spatele ochilor care este *absolutiv*, *negreșitor* eterică-rică. Se apleacă și își sprijini coatele pe masă, cuprinzându-și fața în palme. Mă întreb cum se vede din partea cealaltă. Scoateți un ochi, de ce nu o faci, și aruncă-mi o privire.

Emma rămase cu gura căscată.

– Ar trebui să-ți vezi fața. Chicotea ca o fetiță de doisprezece ani. Nu contează. Cred că e timpul, da, e timpul, am spus că este, nu-i așa, ca să vin și eu alături de tine.

Se întoarse la ceainicul de piatră și mai turnă o ceașcă din porțiunea întunecată. Blestemă când mâna îi tremură convulsiv și vărsă din lichid pe raftul dulapului.

Dacă o doză din substanța aceea îl dezorientase atât de mult, Emmaline nu voia să fie prezentă după ce avea să consume a doua porție. Se aplecă și își desfăcu nodurile din jurul gleznelor, în timp ce Lord Kingsley mai goli o ceașcă din poțiunea lui Tetisheri.

Își desfăcu funia din jurul gleznei și se ridică exact în clipa în care el se întoarse.

– O, ai scăpat de frânghie, spuse el cu un rânjet idiot pe față. Nu contează. Ar fi trebuit să te dezleg oricum.

– Bineînțeles că da, spuse ea, încercând să păstreze un ton rezonabil. Cu puțin noroc, porțiunea îl făcuse să devină labil. Dat fiind că mă vei lăsa să plec acum.

El scoase un sunet neplăcut, bâlbâindu-se.

– Nici o șansă, drăguță. Decât dacă vrei să ieși prin tavan.

– Ce?

– Ai spus că simți că poți zbura, zise el. Și eu. Haide să urcăm pe pervaz și să testăm, vrei? Își smuci capul într-o parte și păru să continue conversația cu cineva pe care ea nu-l putea vedea. Da, așa vom face. Pentru că zic eu, de-aia! Își întoarse din nou privirea spre ea, țintuind-o: Și, dat fiind că întotdeauna sunt un gentilom, când va veni momentul să sărim de pe acoperiș... Făcu o scurtă plecăciune. Doamnele vor avea întâietate.

De ce Dumnezeu se lupta cu el? Se chinuia atât de tare să urce scările, că în cele din urmă el se văzu nevoit să o pocnească și să o arunce pe umăr ca pe un sac de grâu.

„Sau de secară egipteană", se gândi el rânjind. Asta trebuiau să fie boabele acelea, la urma urmelor. Ingredientul splendid, glorios și secret, care îl făcea puternic precum un taur. Acum, că se gândea, probabil ar fi putut târî un taur pe scara șerpuitoare, prin pod și prin canalul care împărțea acoperișul de deasupra casei sale cu patru caturi. Desigur, la cum țipa domnișoara Farnsworth, izbindu-l în spate fără oprire, un taur i-ar fi dat mai puține bătăi de cap.

Majordomul său, Farley, apăruse pentru a investiga scandalul pe care îl făcea femeia, dar când Kingsley îl repezise – cu ferocitate –, acesta coborâse scările, cu ochii cât cepele.

– Da, atât erau de mari, îi spuse el drăcușorului stacojiu care sălta pe urmele domnișoarei Farnsworth. Nu exagerez deloc.

– Lord Kingsley, nu ești bine, spuse femeia exasperantă, de parcă ar fi vorbit cu ea. Lasă-mă jos și vom...

O coborî de pe umăr și o lăsă să cadă lângă parapetul din față. Ea aterizâ pe spate, icnind. Fustele i se ridicară, dezvelindu-i picioarele până la genunchi. Avea glezne frumos conturate și gambe atractive. I se umflă mădularul văzându-le și, pentru un moment, uită de ce venise pe acoperiș. Cele trei coșuri de pe casa alăturată se aplecară și scoaseră zgomote dezaprobatoare, care semănau remarcabil cu sunetele scoase de bătrâna lui doică severă. Le aruncă o privire încruntată, și se îndreptară, prefăcându-se că nu îl pândiseră ca niște clești bătrâne care stau cu ochii pe debutantele de la bal. Drăcușorului roșu ce venise călare pe gleznele Emmei i se alăturară încă trei mici gargui, care alunecară peste acoperișuri, sărind pe deasupra balustradei care mărginea parapetul. Îi plăcea de ei și nu-i păsa dacă îl spionau, atâta timp cât nu comentau.

– Lord Kingsley, spuse Emma, așezându-și fusta. Ar trebui să chemăm un medic pentru tine.

– Nu am nevoie de doctor, spuse el în timp ce focul începu să i se strecoare prin vene. Își frecă antebrațele, încercând să stingă arsura mocnită. Acum își aminti se de ce se aflau pe acoperiș. Trebuie să văd dacă poți zbura.

– Nu! strigă ea când o ridică în picioare și începu să o împingă spre balustradă.

– Emma! se auzi o voce din strada de dedesubt.

Kingsley i se aplecă peste fierul forjat și privi în jos. La naiba. Era Devon. Cobora dintr-o birjă cu fratele său Theodore, urmați de risipitorul acela de Northrop. Contele veni în fugă spre ușa din față a lui Kingsley și începu să bată în ea de parcă ar fi vrut să o scoată din balamale.

– Câtă agitație pentru nimic, spuse Kingsley. Zboară jos și spune-i să înceteze, așa, ca o fată cuminte.

O ridică peste balustradă și îi dădu drumul.

Capitolul 34

Emma se răsuci și se apucă de fierul forjat în timp ce plutea prin aer. Reușise să se prindă cu degetele de la o mână de o bară. Metalul neted îi alunecă în palmă, până când se opri brusc, lovindu-se de fațada de cărămidă a casei lui Kingsley. Simți cum i se tasează încheietura și i se face rău, iar umărul i se răsuci dureros, dar se prinse cu toată puterea, refuzând să-și dea drumul.

– Rezistă, Emma, strigă Griffin de dedesubt. Sunetul vocii lui îi dădu puterea de a-și ridica și celălalt braț, prinzându-se de un stâlp mai gros, la capătul căruia se afla un ornament sub formă de lance. Atârna suspendată deasupra străzii, frecându-și obrazul de cărămizile aspre, cu fustele umflate de vânt.

– O, domnișoară Farnsworth, sunt atât de dezamăgit, spuse Kingsley de deasupra ei. Și tu care credeai că poți zbura. Știi ce dovedește asta, nu-i așa?

Emma nu îndrăznea să ridice privirea. De-abia îndrăzni să respire, de teamă să nu își piardă puterea, dar îl auzi pe Kingsley mișcându-se deasupra ei, ca și când s-ar fi încăierat cu cineva. Nu putea fi Griffin. Îl auzea bătând încă la ușa de jos.

– Nu mă grăbi, îi voi spune. Am zis că o voi face, nu-i așa? Pleacă, diavole ce ești! Vocea lui Kingsley căpătase o intensitate isterică, apoi trecu la un calm înnebunitor, când se lăsă în genunchi, uitându-se printre barele balustradei înspre ea. Pur și simplu nu meriți, draga mea.

Sunetul de lemn făcut arșice îi ajunse la urechi. Griffin spărsese ușa. Speranța năvăli în ea, dându-i puteri, dar avea palmele lipicioase. Începuseră să îi alunece.

– Nu! Nu ei, strigă Kingsley și sări deodată în picioare. Sunt sute. Mii. Ies în valuri din catedrala St. Paul și se îndreaptă spre noi. Trebuie să zbori, Emmaline. Vor ajunge la tine într-un moment.

Îngenunche din nou și încercă să îi desfacă degetele din jurul stâlpului, îndoindu-i unghiile și zgâriind-i pielea. Emma îl imploră să înceteze, dar nu își dădu drumul nici măcar când el o lovi cu picioarele peste degete.

– Trebuie să pleci... Nu îi pot opri... Nu se poate altfel... Au ajuns! Țipă și sări pe deasupra balustradei de fier, suspendat între pământ și cer. Salvează-te!

Apoi, cu un urlet sălbatic, plonjă, bătând în cădere aerul cu brațele. Țipătul fu întrerupt abrupt de un bufnet sec. Emma făcu greșeala de a privi în jos și văzu trupul lui Kingsley întins obscen pe caldarâmul de dedesubt.

I se strânse pântecul la gândul morții iminente. Dacă strânsoarea avea să-i cedeze, urma să-i calce pe urme. Strânse pleoapele și se concentră să își adune toate puterile în degete.

Cineva își strecura mâna printre barele de fier prinzând-o de antebrațe și încercând să-i desfacă degetele. Simți gheara panicii în pântec. Cel sau cea care îl alungase pe Kingsley de pe acoperiș încerca să o trimită și pe ea la moarte.

– Nu, oprește-te, imploră ea.

– Emma, iubito, dă-ți drumul. Te țin.

Ridică privirea spre chipul arătos al lui Griffin, încordat de grijă și de hotărâre. O ținea bine de antebrațe, așa că se forță să dea drumul fierului și se prinse de încheieturile puternice ale lui Griffin. Caută cărămida cu picioarele, încercând să-l ajute să o ridice, dar nu era nevoie. O ridicase deja, trecând-o peste balustrada de fier, până să urce Theodore și Northrop, care apărură în spatele lui pe acoperiș. Emma i se prăbuși în brațe, îngropându-și fața la pieptul lui. O, mirosul lui, cald, masculin și sigur. Întotdeauna sigur.

– Te țin, repetă el, ca și când nu-i venea să creadă nici lui. Și nu-ți mai dau drumul niciodată.

– Ar trebui să mă alungi.

Emma îl strânse tare. Nu va dori niciodată nimic altceva, atâta timp cât va putea fi lângă acest bărbat, ascultându-i inima incredibilă bătându-i sub ureche.

– Griffin, ce faci aici? Emmaline se frecă la ochi pentru a se asigura că nu visa. Chipul lui zâmbitor nu se clinti. Zorii se strecurau prin fereastra cenușie din spatele lui, încadrându-i trupul gol într-un nimb de lumină și făcându-l frumos ca un înger. Doar că zâmbetul lui strengăresc nu era deloc angelic. Știi că aduce ghinion să vezi mireasa înainte de ceremonie?

– Nu mai puteam să aștept. Dădu așternuturile deoparte și se strecură lângă ea. În câteva ore vom fi căsătoriți, dar, după ce se va trezi toată casa, te vor asalta femeile și nu se vor mai opri din cotcodăcit.

– Vor cotcodăci doar pentru a se asigura că sunt înveșmântată și împodobită ca o mireasă demnă de tine.

– Atâta agitație pentru nimic.

Îi acoperi gura cu un sărut posesiv. Ea își strecură brațele între ei și îl împunse în piept.

– Haide, fata vrea să își impresioneze mirele.

– Vrei să mă impresionezi? Atunci scoate-ți cămașa de noapte.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet de felină. Mai dura puțin până când servitoarea avea să vină în dormitorul ei pentru a începe să îi pregătească toaleta de nuntă, apoi, după ceremonia de la capela din Devonwood Park, urmau să fie înconjurați de familie și de invitați până după miezul nopții. Nu avea să mai rămână singură cu el ore în șir. Se strecură de sub el și își scoase cămașa de noapte.

– Am fost otrăvitor de convenționali în ultimele două săptămâni, spuse ea între sărutări fierbinți. Ești sigur că vrei să ne încălcăm comportamentul neobișnuit de cuviincios din perioada aceasta?

– Absolut.

Moartea lui Lord Kingsley fusese urmată de o scurtă investigație a poliției. După ce Emmaline le arătase substanța brun-roșcată ascunsă în statuia lui Tetisheri, și Griffin scosese la iveală scrisoarea nepotului lui Baxter, care descria efectele adverse ale ingerării acesteia, autoritățile fuseseră dispuse să le accepte relatarea și conchiseseră că decesul lordului nu fusese decât un accident nefericit.

– Focul lui St. Anthony, hmm? spusese sergentul. Am mai auzit de așa ceva. Și e provocat de secară contaminată, ziceți. Îți vine să stai departe de pâine, zău așa.

Povestea fusese reluată când se întoarseră la Devonwood Park. Oaspeții care veniseră la petrecerea de la țară erau fascinați și îngroziți ascultându-i pe Theodore și pe Northrop relatând detaliile. Duelul care avusese loc în zorii zilei nu fusese pomenit deloc, dat fiind că toată lumea presupunea că Griffin se rănise la brat în timp ce o salvase pe Emmaline.

Și, desigur, veselul grup de oaspeți înțelesese pe deplin când aceasta își transferase afecțiunea dinspre Theodore spre Lord Devonwood. La urma urmelor, el fusese cel care ajunsese primul pe acoperiș, salvând-o de la căderea fatală.

– Ieri am auzit-o pe Lady Bentley pălăvrăgind despre faptul că s-ar putea să mai fie încă o nuntă în familie în curând, spuse Emma, în timp ce Griffin o săruta pe gât.

Buzele lui îi făceau pielea să se înfioare de plăcere. Abdomenul lui plat tresăltă de râs.

– S-ar putea să i se pună pistolul la ceafă lui Teddy dacă e prins din nou cu Lady Cressida la un nou joc de de-a sardinele.

– Nu, nu despre... Emma rămase fără suflu când el îi cuprinse un sfârc între buze, sugându-l neîncetat. Se referea la Louisa și Lord Northrop.

– Louisa îl zăpăcește pe craiul de Northrop, dar s-ar putea ca el să mai aibă de furcă până să ajungă unde vrea. Capul lui brunet dispăru sub așternuturi și găsi un loc în care să se odihnească între sânii ei. Din fericire, va fi problema lui Teddy într-o săptămână. Theodore se oferise să preia chestiunile legate de moșie, în timp ce Griffin și Emma plecau în luna de miere. Mai întâi, aveau să-l însoțească pe tatăl ei la sanatoriu și, cât acesta rămânea

acolo pentru a se vindeca, fericitul cuplu urma să facă turul orașelor din Europa – având grijă să le evite pe cele în care încă era valabil un mandat de arestare pe numele miresei, desigur. Aceasta însemna că Ted avea să se ocupe de distribuirea finanțelor de care se bucura moșia odată cu întoarcerea navei lor comerciale. Totodată însemna că urma să preia rolul lui Griffin în ceea ce o privea pe sora lor.

– Teddy va fi foarte ocupat, spuse Emma cu răsuflarea întretăiată. Felul în care Griffin se juca cu sânii ei, în vreme ce respirația lui plutea pe deasupra lor, o înnebunea. Atunci, poate că Lady Cressida este în siguranță pentru o vreme.

– Da, dar tu nu ești.

Se ridică și îi atinsese lanțul subțire de la gât. Încercui medalionul cu poza mamei ei, pe care Monty i-l dăduse ca dar de nuntă, și deodată ochii îi deveniră strălucitori. O venă i se umflă pe frunte. Emma îi cuprinse obrajii.

– Griffin. Hai înapoi!

El își desprinse degetele de pe medalion și se rostogoli pe spate.

– Ai avut o viziune, ghici ea.

El încuviință din cap.

– O, Griffin, îmi pare rău. Știu că urăști când te asaltează viitorul. Nu ar fi trebuit să port medalionul în pat și...

– Nu, e în regulă, spuse el minunându-se. Ți-am spus că te-am văzut bând din ceaiul lui Kingsley?

– Am dus ceașca la buze, dar nu am băut. Viziunea ta a fost eronată.

– Nu, era incompletă, spuse el. Ai avut de ales cu privire la ce urma să faci și ți-ai exercitat voința, lucru pe care eu nu l-am putut vedea, oricât de clară părea viziunea. Viitorul nu este fix. Avem de ales. În trecut, problema survenea întotdeauna când încercam să aleg pentru altcineva.

Emma își trecu mâna peste pieptul lui, desfătându-se cu firele de păr întunecate și aspre care i se cârlionțau în jurul sfârcurilor.

– Vrei să îmi spui despre această nouă viziune?

Un colț al gurii lui se arcui într-un zâmbet.

– Vom avea un copil într-un an.

Emmaline se ridică în capul oaselor. Un soț, o casă, un copil pe care să îl iubească. Inima amenința să îi iasă din piept.

– Va fi băiat sau fată?

El se sprijini în cot și își puse mâna protector pe pântecul ei.

– Cred că te voi lăsa să ai o surpriză.

– O, tu! Se rostogoli deasupra lui, țintuindu-i trupul lung sub ea. Vei regreta asta.

El o cuprinse de șolduri și se strecură în ea.

– Regretul, spuse el cu un zâmbet strengăresc este o pierdere de timp.